

سچموعه، آثار فتنه را علی

16

BAHAI WORLD CENTRE
LIBRARY

23

اگر سه‌موده با اجازه مسئله شد، بررسیانی می‌شوند

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نحوه ایست و می‌از انتشار از سرمه امر، نمایان شد

دورة الكلمات ٢٠١٣م

BP

320

m35

45

ابن محمد بن ابراهيم الحسيني
حوالى سبعين عاماً وله اربعون حرف
في الماء والمرأة والشمس والسماء والنجوم والجنة
مواليد شهر مارس سنة ١٢٣٦ هـ

ابن سعيد زاده ١٢٥٥ هـ
توفي في شهر مارس سنة ١٢٨٠ هـ
عمره سبعين عاماً

خدم مکرم حساب اما من امیر نیستم

٤- **بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ**
 حَلَّتْ بِرُبَّ الْأَوْرَادِ لِأَعْظَمِ نَوْلَى الْأَوْلَادِ
 سَقَى وَمَدَّ عَرْقَ دَرَبَّاً كَمَّ جَهَوْدَةَ
 شَرَبَ بَهْدَهْ بَاهْ سَارَكَهْ مَكَلَ فَرِيدَهْ بَهْ
 أَهْ تَلَعْ وَجَلَ وَهَنَلَ وَغَارَهْ دَارَهْ
 بَهْ خَالَتْ وَجَيَلَ وَأَخْبَرَهْ مَهْيَنَ خَرِيدَهْ
 شَفَوتْ لَرِ جَوْكَنَ دَبَلَ مَشَنَوْهَشَدَهْ
 طَهِيْ لَزَرَهْ لَهْوْ مَسِكَنَهْ بَهْتَهْ
 مَلَهْيَهْ بَهْ

الْبَحْرُ الْمَدُّ اَذْبَتْ نَفْسَنِي شَاهِدَ آَنِ اَذْبَتْ
 بَنْفَسَ حَىْ وَارِدَاتْ دَاهِنَ كَلَابِتْ كَهْ
 اِبْنَ خَادِمَ قَافِ مَكْرَفَا اِلَّا سَانَ نَدِمْ
 اِسْفَاعَ غَوْنَه اِمْرِيْفَهْوَهْ فَرَجَ اِكْرَاسْ
 وَبِرِيمَ نَطْقَهْ وَبِبَانَ اَسْتَ وَلَكَنَ وَالْكَنْ
 الْكَنْ اَوْلَاهَا الْكَنْ فِي كَنَابِهِ الْعَظِيمِ
 فَلَوْبَ اَهْلَهَا فَلَوْهَا اَنْ لَغَوارَ بَقَرَهْ طَلَقَ
 اَلْكَوْشَنَ مَا اَشَدَ مَا جَمِعَ اَهْلَهْ
 اَنْ دَهْ دَهْ كَاهْ

صل لوجه حضرت لم آنکه حال علیہ است
کل شاهزاده از محاکمه مشتبه نازد
ابن خیره میان که بسیار پارسی باز نظم
لها جاری فوله حبیت عظیمه د
منساقی اگر خدیده طلائعه که در
الصیفه و در حیی میانمیزه اش نموده
بذا هما ظاهر شود و می باق دیده
علیه سویه خصله اذکور مخاطب
باید تقویت این قدر من حاصل شد
نه ول عمالک اینکه در مقام اکبر آمد

حوت نبال غافر ملوك و باقى على نوح
 مابد لغير الله الذى هاجر واخليه
 صرفة المفعم خالدى الناس الى
 افقه المبين وأسرع الأعظم العظيم البو
 ركى لازم است كثيرون سنان الغا
 تدبرت امساككم عذلة قمة مهيبون
 سفولتكم على منفى ارغفت
 سب و فلت ضرتكين شود از بیول
 لحق و بحدى السبل لا الال اهمى
 العبر الجبل دينك فندق از خادم
 بكتابكم الذى كان يحيى عن اهلاكم و
 خصوصكم و خصوصكم و خصوصكم و خصوصكم
 على امر موكانا و عويم المرقى و مروي عن :
 بنیان علوم العلاء و اصول المذهب
 معارف العرقاء الاخر شاهقة و لذا

قد يم مذهب من في القوافل والأبيات
 فلأذرت وألهمت عرضه بعد أن ذكر
 شفاعة الوجه على عرفة حكم بثاثة
 لأول أربعين بيان وحن معاشر أمن
 وبائيه اليوم لأنني ومرأوا لست خال
 ناشد شخصي بعض ازيفوس
 مذكرة أباك بدمعة منعه مازل د
 ارسال شد كشليل بطران في
 الحبلة فاشتوى ودماء حبر يجري
 موقع كرقد امر وندرة فضل +
 انظم أنت أكوجع على اهلها بحسب
 نايند ولو زعفنت عاري وغورم
 باشت أرسلاحت أذى المهاجرة
 شهاد بشهادة كشليل شفاعة أباك
 دستكيري تنايد وإن غالى ظلون يكتوش
 بعين

بین کشاد دلنجبار بجهنم فیضی غایب
عذیب علم کارشی و اکتاب محبی د
کر زندگی حضری رحص ظاهری ع
مع خود نان لذت این خلوصیکن :
جوده و مطالعه ها کاره وحدا و از
ولی خلوص منظمه نایمه ان معاده
مخت ریشه نظر امیر شد اینهمه
ب صوره تقویات و اکثر همان اینظر
محک مهندسال الوج نویف رویه الله
پیوهات محظی وحدت الهی درهای این
و دلخیص باطن مهد فرمید المتریع و
بر عرضه الشیع تصریب همچوی میخ و
هو المقدار الدلخیز حرفی للذیه ما
من عذیبه الخسکل ایشی عزیزه ماریل که
فلات قبیع المقویات و لاسکه

الآخر لا يجرؤ بديونه على شهد بذلك معتبر
وذلك النوع أكثرهم من الفاسدين خلائقنا
لكن هذه الآلات بعض سلطنتها في لوح
سميع لوقفته طلاق الحسين جهودات الـ
مام لأن أحد تلك الألغام فالآن يمكن بعد
ذلك ملاك الآلات من هذا القوى المفتر
لهم نعم العليم تحكم بالحق هلا يعنى لنا
نذكر الذي ذكره في كلوب وضرر اسمه
حكمة من عندنا أن ربكم هو العليم لكن
ذلك ضليل مبنية على مابين يدركه
بعنوان اسم الله الصدق أن ربكم هو العليم
أكرم رباني بكلمة عاصفة للذلة الأعلى
بسجلات بالقول والآيات وفاطحة
فاطحة الشفاعة، استثنى للأئم الذين يعبر
سبعين الميلاد على البر والغير بالذلة فـ

1

سطرب كل المغارب كي عامل وفخر
 كوشان منين جذوبتهن على هذا
 الأردى به نك فدام العزال والعباده
 لآداء الآمن عندة حبيبك والطامة
 اور بسلطك ملا اعيشه ما عنده
 ولا يحصل هر يوم من بحر عيش ما في
 فضلك تمازجتني بالليل كوق الأشدة
 بالليل عطاك الله انت الفضل والمعلم
 ما في الارض لا ينفع الصحوه والسبوبيه
 ولا يغير الاشون ولا يلوف شفط ما
 لشأه سلطانك وحكم مازيد الله
 انت الفضل الفضل العلام لكم هو
 شعراً شعراً شعراً شعراً شعراً
 شعراً شعراً شعراً شعراً شعراً
 شعراً شعراً شعراً شعراً شعراً
 شعراً شعراً شعراً شعراً شعراً

الطالع يذكر عدالة في الأعراف عبد عورم :
 إن أشغالك الرجود طود المصيرون كذا
 ولصيع زانع النساء صرفة ظن م
 أكبادك خالتك لبتك بالله العز و
 الشهود غلبة الطالع مانعهن عن طلاق
 بغير ذلك مالت العرش والتربيه ولكن
 النوع أكثرهم لا ينتهي هن يوم الده
 الرقى فالمرفقات الملاك يحيى الله ولكن
 النوع أكثرهم لا يشعر به فديداوا +
 كتاباته عن ودأته وانبعوا كل غال
 مردوده فلها دابعه الطالعون لو لم يخلي
 وعداجون البن دائم حامنون فجروا
 عن يده الموري ثم احيلوا إلى الآفاق للأطه
 الدفيا على عبد الأسم الراقيه مني ما
 النهاه وربك من قبل الرفع البهله على
 أهل

من أبناء آدم سعوا لجاهاز الآيات
 فجأ عليهم العبر بعده لهم على
 دعماوا بهم الأعلى أن ذكر عن عي
 من أهليات ليجنه ذكر المظلوم إلى
 صدر بشود ما شهد الله على الناس
 والأذى الذين أتيا من الله سداوا
 لوزهم على مذهب مذهب الاستهلاك
 لمزيد الخبر ينفع إن أفرجوا أهدا
 لهم الذي كان موعده في كل ليلة
 به طهور مكان سؤل في حجب العبر
 إن تذكر الرحمن يطلق بالحق المخلوقين
 العظيم كذلك خلق الناس طهور
 الزهان طهور النفس معهم وإليهم
 وعيال المغافل هوى العظيم الخير بالخد
 لا يكتفى عليك ما يكتفى به بكل حال

س هو الريح أرواحي وكن صائم^أ
 يأكل أن منعك زخارف الدهاء في مالك
 الأداء سيفي الملك و بين ماءك د
 من ندى معتدلاً فديه منتدى محلاً
 حماية رنك و فشل باذ بال رحمة
 و غل باهلاك الفيلم و سلطان الأم
 استلت طبعت الذي جعله سلطان
 الأداء في ملوك الأداء ملء توبيخ^ب
 على الأهلان الريت والتوجه إلى قبرك
 اوى بيت انت الكربه وانا انت لاريد
 وانت الخمير وانا العاصي لاربي
 دشحان بحر غفرانك فازل على من
 صاحب حمدك ما يطهون عروجونك
 فاذتسن عن سوتوك وينظفون بيكوك
 ويشتكى بين خلوات انت انت النساء

الكتاب

نفیل لعنون لکریم النبی اینجند
 لوح میراث از سعادت مشتبث نازل د
 دری مکوپ بیث خد و بعد اس
 فرموده هنوز آموده آن در اولیا
 بیشتر شاه از مال شود نامه
 آن سخوس پلوجه علیجه خاور کرد
 داسم کفران آن سخوس مراقن تو
 سخربیک ذکر نشد باید احباب ؟
 ملاحظه غایبند که موافق حکم است
 لوح میراث هند چمکه بعضی انبعاد
 هر غبیشت د اهل مشیوند ناطق
 باید لذ کمال حکم باید ملاحظه شود
 فاینکه در ضرر اخاء امام فیض
 اسرار فروم داشتند اذ آنها همه هشته
 پیغمبر امونی موقیع باشد این رنگ بهم

شَذَّا وَجْعِينْ شَدَّهُ هَنَّا مَارِيَ بِهِ لَانْ
 دَمَكُوتُ الْبَلَانْ أَنْتَ آنَّهُ بِالْجَدِيدِ
 إِرْبَثَأَنْهُمْ هَنَّا كَهْلَهُ اخْرَقَنْ دَ
 آنْ أَرْضَ عَالِكَ إِنْ كَلَهُ كَهْلَهُ بِحَرَابِهِ
 الْحَرَاسَ طَوَّيَ لَسْنَ فَامْعَلْهُ هَذَا الْأَكْرَهَ
 الْعَظَمُ هَرِفَنْيَ الْوَحْبَ لَهَذَا الْعَصَمَ
 سَوْدَ الْمَدِعَاهَ لِلْوَادِعَهَ دَمَكُورَ
 آنَّكَ أَبَكَهُ رَبَّهُ وَعَصَمَهُ لَامِهِ بِحَسَنَهُ
 دَعَجَ دَعَجَ الْحَالَبَنْ قَلَهُ فَوَشَّهَ بِوَدَهُ
 بَعْدَ أَنْ يَرَى مَلَحَتَ لَهَذِهِ بِحَوْدَهِ بِهِ
 حَذَرَتْ مَسِحَ دَرِيدَهُ آشَانَهُ كَفَرَهُ
 تَاحَلَاسَتْ دَكَنْ أَصَاحَهُ بِحَرَمَهُ شَامَهُ
 مَيْشَوَهُ الْأَكْنَنْ شَنَّا لَهُ جَبَارَهُ شَكَلَهُ
 آنْ نَهُوسَ يَا يَقِنَ عَلَيْهِ غَابَهُ طَرَهُ
 عَنْهُمْ بِاعْنَاقَهُ نَاطَرَ كَبُونَهُ كَهْرَبَهُ
 خَرَسَ

سیس نیایه اهل فرقه معاصره میشوند
 اندیشه ظاهرو بولعله این دلایل است
 روح عیش لذت عرض از نفس که حکای
 بالائی دعویی موهو رسنی و تردید است
 و حساب افراد قلب بعدهم مانکون
 دلایل احسانه بالاسلام حریکه لذتی
 شنیده ماند فریاد نفسی خود را
 نیست اینکه در اینکه درین جمله داشتم
 علی خوشبودی دخنهند نوع منع ان
 را در آنچه در مفهوم منع اینها باید
 عرض شد ملحوظ جایی منع شخصی ایشان
 سه آشت بازی بعضاً شخصی خواهد بود
 جانب هم نوع این منع رسمیه و غیره
 بازی مکرر ممکن است که این شخصی خواهد
 در صفات انسانی بوده که از این صفات

بار ظاهر اپنے ملود دیں سب المیوں اور دش
 نیز بخوبی عالیان منحو و ذکر شان کرنا
 اور سعادت مشتبہ طور پاول اور رجایا الرحم طور
 الشفیع الکرم و هو الراهن الصبر بمحض
 جمع اسامی کمدی مختلط اخبار بود و
 ہم چنین افسوس بلکہ عرضہ عرض منور کرد
 الراوح بیعتہ من عمل بحاجہ عنایت نائل
 انشاء اللہ کل بآن خالی شوید و قطبیعہ
 بالکلیۃ الحضرہ مشغول کیوند عنایت بحق
 حریطیا کو رفر عطا کو رجیل کو کوئی لہذا
 سویں ذکر شان و باشود ابھائی و ملکی
 کل الراوح منبعہ اندھا مثبت نائل ارجمن
 جعلیہما نقوس از عمل دن فارم مشتعلہ دن
 سندھ مشتعل شوند و بحیثیۃ اندھا عالمی
 بخطت امرع عامل مشاعر کریدا بدست

خَرَجَتْ رِبْعَةُ الْمَسْكَنَ كَمْ دَرَهْدَرْكَنْ وَ
 صَدَ حِدَرْ دَالِيَّ حِدَرْ مَدَكَوْ وَصَطَرْ بَحْتَ
 خَرَجَتْ لَهُ الْمَرْغَرْ مَنْ كَلْ فَنْعَنْ لَهُ دَهْلَطَرْ
 كَبُوتْ حَلَلْ فَوْسَكَكْ بَلَهَارَنْ شَنْدَنْ
 دَهْ بَحْقَلْ لَهَلْ فَوْسَكَكْ لَهَلْ لَهَلْ كَفَنْ
 بَلَهَنْ كَبُونْ كَبُونْ فَاهَنْ شَوَيدْ دَلَهَنْ فَاهَنْ
 بَاهَنْ فَونْ دَنْ دَنْ دَنْ لَهَنْ طَوْ لَهَنْ
 لَهَنْ فَاهَنْ كَبُونْ لَهَنْ كَبُونْ لَهَنْ كَبُونْ
 دَلَهَنْ كَبُونْ جَابْ لَهَنْ حَمَاعَكَاسْ
 غَلَيلْ كَرْكَنْ بَاشْلَهْ بَاشْلَهْ وَسَلَكْ دَلَهْ
 دَهَانْ بَشَلْ بَشَلْ بَشَلْ دَهَانْ كَرْكَنْ
 بَصَوْ زَرَنْ لَوْحْ بَيْعَدَالْ بَيْعَدَالْ خَادَمْ
 لَهَلَلْ شَبِيلْ عَزَّلْ خَوَرْ وَأَرَسَلْ دَاشَنْ
 كَمْ كَحْضَبْ عَصَلَهْ لَهُ لَهُ لَهُ دَعَوَهْ
 كَبَخَنْ لَهُ لَهُ بَلَهَهْ كَلَهْ بَلَهْ دَهَنْ

فاستند عینه على جانب اسمها عليه
عاء الله بحسب اثنين فاعل ومحى وفتح
الكتاب راجدات اعني طلب عيون الامر
لعد الي مبنول افتاد وعمود اكربيع و
مرجان داعي شو سوكوت لشلة يفتح
ماست جماع اين مان انك تكبير ابرهيد
هانرا خدمت حضرت اس ع جمال عليه
من كل جماعة اباء وذباب من معن لاني
منظار اخبار بعل بن ابي عليه به عادلة +
ملات اللذور ملابد اين هان خدمت حضرة
رسان هن خلوص وخشط لهمبار
مقبل جانب دفع عليه عاء الله وجباب
مير ابرهيد اطال عليه بعاء الله وجباب
سيحر مثل على عليه بعاء الله وجباب
اسم هله عليه بعاء الله اليه له بعناب

ألمت فأني شديدة مخصوصون هبكم لمن
 أمع الناس نارك ولربكم شدة حزن +
 بشد وسلامه حسنكم كم بلويح على حزن
 شديدة هم فدا وخيبي لهم عبدوا برسالة
 وهم يحبون طرقكم فذكريكم مصالحت
 لدرس يوم وعمرت لشدة حزنكم ألمكم
 موشي وجايني في هذا اليوم عالم حزن
 لم يفتنكم ذكر وهمي أنت المروي ورقة
 خدمت الشاهزادة كل ابن حازم خط
 بالدجع ما في اليوم باليته سبيحة لوارسات
 ناظر لكم إنما عند الناس معصون وما
 عند الله إنسان لكم إبدى شأن عيشه
 بل مما صنعوا به ودارت حزن مزوج به
 الشدة حزنكم وجايني ملائكة
 جن طلاقوا بالخطم كم حذل لخبي لهم تلور

و مسلوبات قوت شاء بذلوا لأن فـ
 ثابت جع بله بـلـاـعـرـجـابـلـاـكـرـمـ
 منـشـرـشـيمـ لـثـوـالـغـنـورـالـخـيـرـمـ الـهـ
 لـوـلـعـقـلـالـطـوـرـالـقـيـمـ عـرـضـ دـكـرـ الـكـهـ
 خـدـمـتـ حـضـرـتـ أـسـمـ دـحـوارـ عـلـهـ عـمـاـوـ
 الـأـلـفـيـ عـرـضـ فـنـادـيـنـيـ وـسـانـدـ دـيـجـيـزـ
 خـدـمـتـ حـابـنـيـ هـلـهـ بـحـاءـ الـقـهـ لـتـعـلـ
 بـ دـ دـرـبـ الـأـمـ هـرـبـسـةـ لـإـلـانـ بـخـ
 لـهـنـسـ رـسـبـ لـمـلـاسـتـ جـوـلـ لـزـمـاـءـ
 عـاـيـشـ مـانـلـ وـارـسـلـشـوـدـ اـنـ لـأـلـقـهـ
 لـسـوـلـكـلـ بـرـعـقـ تـلـامـ طـاعـرـشـلـهـيـسـوـ
 كـرـنـاحـلـ بـأـنـهـ لـنـمـ اـعـجـارـيـ شـنـدـهـلـ
 بـشـدـكـلـ بـوـطـلـهـ دـمـدـمـ اـمـنـ لـأـنـ حـنـكـ
 كـرـيـ مـتـاهـدـ بـحـوـدـهـ الـهـاءـ عـلـيـنـ وـ
 عـلـيـهـمـ لـلـأـلـقـهـ الـبـلـمـ الـجـيـمـ

جلـ

خالد ١٢ ح ١٣٠ هـ مشهود إليه
منزلة دارواں کو جمع لریان تقدیم
حکم منحصر به للاعداد واحد ایک
مشعہ معہد دریں پھنسے اسی ملائکت
وعلیق لوتا آئندہ حکم نہ صدر الامر
بینما الائتمان اعظم اشیاء اعلیٰ افراد
البرقة الی خلق بالفضل ونقد ما
الاسن خفتہ ما چلنی باعمال الکائن
وغضنیں عن کل ذکر حوابی فتحہ ملة لا
الا اهون از العظیم واعظم الشان
الکنی احاطہ ما بکون و ما نکن کل الا کل
عن الریسان ایکی عین بکن و ما
ضبت الافلام علی الاعالم ولریضت
دلیل پھسل ملختہ علی اعطی الکام لجی
حمد الائمه ظاهر بالتعظیم الکریم علیہ

卷之三

المطروح والمصالحة التي سبّت الورق نطل
 نطل وربما نلت الآذى وربما نطل نطل مثلاً
 سلطان العرش والشئ الذي جعل المصروف
 لذكره وللإدانة وهي الأكلة بما يخسر به
 الأكتان لن فهو الحق الذي لم يظهر طلاق حمله
 الجنة دليله لأن وضمن له كن الإدان
 النظرة التي يبني على تصرّفه بداعي من
 بهذه ذاته خلاه في مكانته مسطورة في
 كيانه من خلاه ولكنها تغير بحاله يحيى
 مدخله إلى الود على الوعيد وبه اشتقت
 التوانات والأعراض نطل نطل من هنالك
 عن ذكره كلام عن شائه والغريب عن
 إنكاره والصون عن حشائطه نطل نطل
 بالمعنى دخلت على العرش لـ لأنني أبغضك لأنك
 ناطق دفع ببابه لـ هناء، ولـ مالك لـ معلم

سورة

الذي بهت التجنّي المخوم تغسل الألحوظ
 وتأسر الحقائق بغير انتقامه الذي
 به أرْعَضَتْ فراشِ كلّ صنمٍ وأسطورةٍ
 أركانِ كلِّ آمنٍ عندَ سجلاتِ اللهِ كائنٍ
 يذكرُكَ هناً في سبيلِ بعد ما أقرَّوا لعنَ
 باذْكُرُ الأذْكَارِ والأوصافِ مرويَةً عن
 ساحِفَتِكَ وعوْنَاقِ عبادِكَ
 وآنكِ شجاعَه بلا نفعٍ حميدٌ وفضىٌ
 اشتراكِ شعرِ اذْكُرُ الأذْكَارِ عبادِ
 لوعيَّةٍ منَ العذابِ فتجنبِ الاصواتِ ازْكُرُ
 بالليلِ خنَّكَ جعلَ اصحابَ الغربِ اذْكُرُ
 لأضرِّ معمرِ جحودِكَ وتنصرَ فخنانِ
 طبلةَ على ما فوتَ منَ اليهودِ محربِكَ
 اوْ رُقَبِ اسْتَلاتِ ما قوارِدِ مجاهدِكَ وثوابِ
 هداهُ فخستَ ملئَ خطأً اوْ ليكَ هرَرُ

أخذت ينفك ولابد هول ما يبغى لغزو
 ولابدك أحياناً عزت بليلك مالاً عن
 طبعه وذوقه وأوصافك وفضلك التي لو
 عزف الطاغي لمحى أمرك وسرعوا المغير
 رعنك لاستك بالعلن الوجود في
 العبر والتلقيود بمخاالت ليلك وفي حرك
 الالتحام من فضم حلاذه بليلك فخليهم
 لسرارك ليلك وما زدت لهم بغير كلامك
 فدعواكم وأوصافكم أحياناً عزت قد معذبكم
 الأدهم عن النوحه إلى لافت وظفرون
 عن الأنفال إلى مشعر وحيث دفعه طلع
 الشامل الذي شهد لفترة بيته الله
 لا إلا إله هو لم ينزل كتاباً من عند سماوه ذكر
 المقربين فذرهم على ملائكة الرياحين
 أشهد لأنّ الريح يومك وهو لا يأبه لك
 فخفته

وخلفت كون عبد بالطريق به
 نقضت وكم حمل عالم على جوده
 وكم على ابنته خاتمة عبادك كم
 من طلاقه بقية احوال عبادتك كونه
 لذاته يداخن العطف وكم من شام حرمه
 لذاته اى دعوه شهد كل يوم بغيرك
 وضفت عبارات استفات مان ثواب احباب
 عالم القبر والأخطار معروفة بربك و
 خلفت ما زرته لم يحيي ذلك والظاهر لا
 الالات الفرعون الکريم طالع ولهم
 راکر على النبي ما هو اعلى ذكرك وشئك
 خلاش ما منعهم ظلم عبادك وبغضهم
 اولئك عذابه عليهم في حبك علا
 فدده على اهل عبادتك اى دين فاصح
 سمعتك التي حاملت المكانت والمنوع

الغَيْلُكَنَادِعَانَهُمْ بِالْكَنَادِ
 لِلْأَطْقَمِ أَعْلَمُ بِإِذْنِكِهِ عَرْضَوَاهِ
 سَبَّابَهُمْ مُغْبِلُهُ طَهُورُهُ مُتَبَلِّهِ
 رَبُّ خَالِهِ هُمْ مَا مَدَّهُ هُنْجَهُ
 جَوَاهِكَ لِيَطْبَقُنْ خَلْوَهُمْ بِلَقْنَهُ فَسَلَكَهُ
 طَهُورُهُ دَحْلُكَ الْأَكَاتِ الْمُشَدِّدُهُ
 مَانَهُ لَأَلِ الْأَكَاتِ الْمُطَوِّعُ الْيَهُمُ و
 أَعْدَدَ خَدَارَ الْخَادِمِ بِلَزِ مَلَادِكَمُ وَفَلَكُمُ
 وَلَخَدَنِي هَفَيَاتِ الْمُرَوِّدِ بِلَأَوْيَهَنِهِرَنِي
 بَطَلَنِهِهِرَنِي وَصَبُونِي وَمَصْرُوهُ
 الْمَالِبَعِ خَلَأَهُتِ وَلَطَلَمُتِ هَضَدُتِ
 الْمُضَوِّدِ وَعَرَضَتِ مَلَنِكَاتِ نَلَنَهُ
 الْعَرِسِ عَذَامَنْظَرِ بِلَانِ الْمُطَنِيفِ
 حَسَامِ سَنِي الْمُنْجَنِ الْمُخَطَّلِ فِكَلِ الْكَمَادِ
 وَلَيَقِنِ الْعَلَيَا فِي صَبِيَّهُ الْجَرَاءِ هَوَنَهُ

الْعَلَم

القلم يفضل بذكرك المظلوم ويشرك
 بما فيك من العذاب الأعلى في عدوك
 الذين جبو سبك ملوكه وشأنه وبلغ
 لعنة العذاب هنأ كتاب أزلا رعن
 فالأحكام بشر لهم بما يعلمون
 العذابين على الله ظهر بالمعنى وأظهره
 لأد دفع العذابات والملوكيات إلا الله
 العز والجل في عذابهم يطعن بذلك
 كلامه من قبل والله سعيد يوم الله
 لو أنتم من العارفين خل لآتكم به ولهم
 لسرور منه ملوك الظروق على العرش الآلا
 وبهادى الأسم ويدعوه الصراط المستقيم
 من الناس من أكر عذاب الله ويرهانه
 لذى عليه بظلم سبعون وعشرين من بعد
 عرق العذاب والجل الأعلى بغيره

سُجَّلَ الْبَرُّ الْمُفْرِزُ الْأَدَعُ التَّرْبُعُ
 الْأَرْبَعُ مَا مَعَنِيهِمْ شَرِقُ الْمَوْرِقِ عَنْ دَارِ
 الْوَدْقِ وَبَنْدِقِ الْيَمَانِ عَنْ دَارِ
 بَلْكَهُ الَّتِي أَمْرَاهَا مِنْ دَارِ خَوْقِيِّ حَكْمِ
 تَحْمَدَلْخَتِ بَلْكَهُ اَوْ سَلْكَهُ اَسْلَكَهُ عَنْ
 اَرْدَانْ وَنَكَهُ طَوْلُ الْعَمَّ الْمَصْرُوْخِيِّ عَنْ
 بَاهْلَ الْيَهَآءِ اِذَا كَانَ شَوْكِيِّ كَشْكَهُ
 الْأَجْرَاءِ نَسْكَوَا الْمَعْرُوفَ دَنْكَوَا عَلَى
 الْعَرْبِيِّ تَجْبَدُ بَاهْضُلَ بَاهْرَجَدْ حَامِرَ
 اِرْمَالَ هَاشْنَى دَوْسَلَتْ لَهْدَسَ مَعْرِفَهُ
 دَاشْدَهُ دَهْلَوْكَهُ زَرَمَوْقَنْ فَرِيدَهُ بَرِ
 حَكْمَهُ مَزَلَهُ دَهْلَوْحَهُ تَهْمَانَكَهُ بَهُ
 اَوْ سَلْكَهُ خَاسْلَهُ جَهَوْجَهُ دَوْسَلَهُ بَاهْلَهُ
 اَنْ قَهْيَهُنْ شَلَهُ بَاهِيَهُ خَلْيَاهُشَنْ وَيَلَهُ
 مَهْنَكَهُ اَنَا اَسْرَهُ اَكْلَهُ بَاهْجَهُ بَاهْكَرِيَهُ

ن

من وجد عرفت بهان و اطلع باقی لفظ
 الیعن باید کل بکمال شفعت و سرعت با
 عبلانه سلوک فائمه دهابی صورت کار
 ظلمی آن نقوص مقدسه ولادی شود این
 منیش امکن مفتریین و مخلصین بوده و
 خواهد بود بکوایند و مسناش دهان را
 بروج و پخت لاین انسان از امر مرد خ
 صخاپد حال اگر با اسم حق و ایاع شود به
 ملت و مملوکوت باقی و هاشم خواهد ماند
 جمیع را آنکه برساند و بعلیات لی
 بشاند و بعد ناکل مسرور و مشوند و ها
 اراده الله عامل کردند اذ بعضی نقوص
 هفت آخذ شد و ابن فخر در کتابه طلاق
 از ائمه اعلی تبیث شده هر چند صفت بصیری
 شهادت میله هدایت که اعینه مدلخوا

طافع شل ذکری از ضل عازل طوفی لمی
 بلکه کافیت سمعت و بدل للخاطفین الشاعر
 بلکه اهل اللہ جوین حد بد رفیع فتوی د
 در جمل مسندم بر امر الله خاتم بالشذوذ و باصرار
 با خلائق در حملة رفیعی کنده امریکه لعله
 طبیعت حال میستدیت ناصر امریکه بوده
 و خواهد بود و اینقطعه در موافق مختار
 اعظم اهل عالم ارجح مطیعیم کل باید
 و میان عالم ایندیخته و اینکه عزیز و شدید
 از ضل اخبار منسلک است کویر و اخر
 تایم در حقیقت مخفی حقیقت تلقاء
 و جسم عزم شد: همانا مازل فی الجواب
 شریه اخراجی افضل این موول الروحیه
 بلکه لذت شکریت ب الفرزیں الیقاب نمود
 حضر العبد الحاضر و غریبها ناجیت
 برادر

بـالـقـمـالـكـ الرـيـاقـابـ ماـسـعـنـاـ وـجـبـنـكـ
 بـهـذـالـقـيـعـ الـدـائـيـ جـعـلـهـ لـهـ مـطـلـعـ الـغـيـوـةـ
 مـنـ قـالـضـيـيـ وـلـقـوـاتـ الـكـلـيـ وـلـدـيـ
 عـرـقـ بـيـانـ الرـحـنـ وـسـعـتـ مـاـكـلـمـ بـهـ
 مـكـمـ الـطـوـرـ فـذـاكـ المـفـارـمـ فـعـلـلـكـ
 الـلـهـ مـالـهـ وـدـيـدـيـ وـدـالـكـ وـدـلـيـ
 وـعـصـيـ يـاـنـفـيـقـيـ بـلـكـلـاـتـ وـعـقـنـقـ
 اـفـقـنـ الـدـائـيـ اـعـزـمـ هـنـهـ اـكـثـرـ الـأـنـامـ
 اـسـلـكـ بـلـانـكـ الـكـبـيـ وـنـدـالـكـ الـكـطـ
 الـذـيـ اـنـفـخـ بـيـ الـأـرضـ وـالـسـمـاءـ بـيـ
 نـزـلـ مـنـ سـمـاءـ جـوـدـكـ وـسـجـابـ جـنـيـ
 مـاـشـطـيـقـ بـهـ قـلـوبـ اـقـدـائـكـ عـلـيـشـاـ
 لـأـهـلـيـهـ مـشـوـيـاتـ الـمـالـيـ مـنـطـوـهـ
 الـأـمـ إـلـيـتـ اـنـ المـشـدـرـ عـلـيـ مـاـنـشـأـهـ
 لـأـلـهـ الـأـلـاتـ الـعـرـبـ وـالـعـلـمـ اـنـهـيـ أـسـكـنـهـ

سریعه داشته بودند کل رخوسته از پنهان
 از شغایل لجیا بصنعت آگیر افراحته
 نموده آنچنانچه بالغی فی الحبیضه حنیفه با
 ایشان است مدینی این عمل الولع منعده
 از ساعه مثبت المیت نازل و بالحنیف
 ارسال شد هیله هر ایشان با این صیغه
 یا من عمل لایقیم و کافی حق شکوفه شود
 بعضی از نقوص مذهبی ایشان مرض متران
 صنعت معروف مکثون سوال شود
 مسحیوب این معلم مثبت رعنی نازل شد
 ایشان ایشان نازل شد بکار ایشان
 هیدر ایشان ایشان که هر چهور دند اکثر
 ساتین عمل بیکار و محدث آن نمیخوردند
 هر آنچه کلمه در فکار آن نازل نباشد و
 مکرر همادن از عمل ایشان تحقیق هر چهور دند

پیغمبر

فیا کاظمین فی الکتاب حب الہ اکبر کے لئے
واللہ بخوبی اسی تجھک عجیب دوسرا ساری حق طا
از شکران بن علی کے خالد بن سعید سے ٹھیج
هزارت موعظ خاند افسنی میثلاً خاتم نبیہ
پاں بوجنین احتمالہ علی ماصحت بروجنی بھر
خوس طیبیں نا حال یا ازالہ نہیں عایقون
حال اور عجز را پس من اصرہ میشد اندھا
ابدیت کے اندر بدل این جلد دفعہ پرستی
مدحت موقوفیوں و راجحہ مدنی الوجه
صہیت بالست مشغول کر کرم فیلز المخلع
کلکل خانہ بیم جعلی لائز اُمر فتوح ان بیان
حصہ موضع کے مبنیہ ایک لائی یعنی مطلوب
رہنماءں بجهیو خوس سبقہ را بتو
اً خذاب حادیلیوں کو تکمیل نہیں کیل
لیکن امراءٰ شغقول کو تجدید الکریم جو حسن

مخالع شویش غیر نیز و بیست و هشت فقره
 کانتر علی العلم ظاهر و معرفه اکبرید و دکن
 امثال ای عبد که هر چون غایبیدا باشغال
 امور خود را حضرت ممتاز پندار میلید از بیانات
 مذکور ای ایشان منتهی شوند و خیلی امرا عنده
 شغول کردند که مثلین فروس مروعه از
 کو ز جوان نگاه داشتند و هلقین طبقه
 آنکه هر چند کند ای ای است عظم و بیان
 آنکه بجهتی میباشد ای ای مخصوص از مصروف
 در حیثیت ای ایه بنا کثیر الواح بجز عانده
 اهل ای عزیز ای ایه خلیل و دعا پذیرهم همانه
 کند امر و مسماهه بخشی مرفع و لذابه
 داشت مشری فرزنه و امکن ایه بصفه ط
 خیز خواریه ای ای و دفعه عالم که
 اشاق خانه را سلطنت شود ایه اکبرید

پنجه

این بیو خوش از تو که خواهان نشود لذت
 اصغایم به اینکه اینها که در پیر آن انتظار
 از عکس نه جهد عالیست نانگرا اندی دل
 مالک شویب بر ایام است خسایع شفایه
 و مطلع خسته شویب امکان اینچی اینکه
 سه باره بعض احکام پذیر خود را بد
 که بعض اندیسان جوان آن را از اینها
 می‌بیند تا محل این خادم فان از اینها
 سهاریه درین امور ای که کشا اصفهانیه
 سیخان اند چکو غربی شود هر یعنی بجهال
 خود که کلا اهلیه ای دارد کلین این بعد
 سایر عورسان اکنی باقی الهی و هما بظاهر
 من خلیل الائمه با خلیل و من قصد این شیوه
 امنیز ملک بیان سیدیم و محل باقی خمام
 ملایم چنان پیش در عقایق و هر یا به که فرمد

يذكرهم المخالفين بالذكر الذي من فاع
عوف الفقيهين بين القواعد والأوضاع
قد حملت في حق كل أحد العبرة من حيث ينفع
يدلائل ثم إنها إنما أطبق العلیم لأخواتها
هذه علیكم فالوعودة علينا ملائحة به اصل
المرجعات الأخرى وإن الجهة العليا والآباء :
أكثريهم من العاملين قد اختلاصاً بغير
منه وحسبوا كثرة بعدة وسائل العين
الأخضر الماء وجوه العالم مصادى وبهوى
تألهه ظاهره يوم لقته وبطنه في الغب
الكتابون بالذكر الخزون لذلة الآباء :
الفرد الغير ابدع سمات بروشها واراد شدة
للبصر وغضض حق ولاردة شدة الحبل يقطيل
منزده بطلطم وافر شديدة دعصلاح
انتهت بعضها بزوبعه وبعثتها في ذلت مبنلا

کتب انبیاء حلیں بکال شفت انبیاء
 خوابید سطون نفت دندجه انبیاء
 خوابید انبیاء رضبید جمیع اصحاب رضا
 طوبیکم ماحلی اثواب پیشوی کرد کار آنکه
 از غصو طل عالم رشود و پیغمبر مسلم کم به نفع
 عمل خواهد انجام گرفتار شود فیض
 آثار آن معاشرین متلاطم علی الائال همان
 و عویسیکرد باعیانه الرحم طوبی کم
 تا صبری و ملک حسن البدھر عالم چه
 ندر یخوبی است بلایا در رسپل عالیت هما
 و چه قدر تأمیلت مغلایمه نفت
 سکان اغیر ایمه مسلط عالی را پیغام برای
 خوابید و عزوت و غریبت از این معادله
 نکت چه بیان از الال کدو حوش و طیور
 و سایع علو کار و بیکات و فضای من خود

صلح

مسرح يومنه معاذره مت اعد ابتلا
 وصحت ابن مظلوم الله ابغضه بليه اعيا
 اندت مد هد از شقون اسابت مد
 همچ احوال خارج شوبد المخلوق واطوار
 سیاع و دیوش را بامثلی و کلاریه بشنو
 و نکوئید عطا عائید و درصد اشیع طا
 هاشیک اشناه اعنه امام و جویه هریت از
 شاعم عدل و علایه عمل مشاهد منود
 والتماذابن اهل راک و اخلاقی باکریه :
 طاصع افواه عدل کان معلم خالقین چیز
 دعسوی است باسم لعلی الشراف غایبه لاما
 بروت الأرض عن الأرض فتفطیل الذي
 بالغ الذهاب خداوار افن العدل بشمر فک
 ره بالتشدد ظاهر التبعي البصر بالعمل
 الصاد باهتمربن اعن صاد باغریابی

ارعن حصاد بالسرای ارعن حصاد فلم ياط
 انهم اغطوا بنشارة دياره اشجار الرياحي
 شد اينك بصيرة جاءه لآخر انسانية
 بوجل بود او از مردم اپنے در خدا ساخت
 اینها میشد اثرا و افده بکمال عقد پس و
 نز من منفعت و معتبرت و مهر باشی مابین
 انس ظاهر باشد همچو عمل عتد القمع
 شد و خوش امد شد فتویکه از شما
 باقی اعلی صوره عجیب بجهت و خصی
 دارند که جمع عالی از اصحاب آن خاچ
 و فاصله با اقل احتداد را انسحاب اما
 نظر به لسان الخطیب من مثل و بینظنه
 ف همه اینها توانند به عبور کرد و خرج
 بر قدر کمتر از هیئت العربه و قدر ثواب
 لعائمه من اعلم الکمال ها لوح شرق

بر

بشهد بذلك مالك الأحياء إذا كان متوفياً
 فلغيره لا يحيى ولا يموت عليهكم
 في سبيل الله ما صاحت به الصحفة في ذلك
 للجبل وإن كلامه أخذكم الآخرين في
 هذا الأمر سوف ينخدعكم اقتنكم في ذلك
 من بعد دينهم العرب العظام إن ارجعوا لما
 يذكرون المظدوغ وبشارة يا ذئار لهم
 من لدى ملوك الأذن وذاك كل يوم
 صعد في حيل الغربة زياد كاد ضاحكاً في
 سبيله مالك الأرواح الوراثة
 من أفق الارض مالك الأسماء عليك وعلى
 الذين فاتولهم حضره أمر بهم بالصبر و
 البيان أشهد لكم أنتم يا الله اذكر بهم
 كل مشرك من اباب ظافلهم الى الارض
 الذهاب و مصعبه نداء ربكم مالك الأحياء

نادل موجود خدمت هر یک اولینها
و بخوبی از همه اند تکبر اینها فان بمنه
بعنایت آن جناب است تم التکبر و
الثاء والبهاء علی جنابات و عبدهم
+ بنی العفو و الكرم +

ذکریں لی تعالیٰ آسی باقیة المدح من الشفاعة
و علی عذر العبد الخاضع بکبارات و مجمعه
لتقطیع و ایجادی و محب الکلیب لشیء شهد
الله لا الا الا هر یعنی عالم السرور علی
سماعنا بخوبی و حصر چنانچه بمن خلک
فیلم اند اند لیست طلبوا بهم علی مکاک ایر
و میگوون طویلک یا مرد علیک شما
عنایتیک و هر چوک صراحتاً غریبی شد
که من عالم کان متنداً آمیزی و چند شد
نفع فهراف خل اظہروت غصی و اندل
ایران

مکن ایشان احادیث بایات بدینه داشت
 مکنوب منتفی شد و همراه لوح اربع
 از مردم شخصی این اصحاب خانی و هم
 چنین همایرین ارض صاد بطریق ذکر الله
 متبرک شدند فدیره غفوریه بخونه
 اعلی صعود خود را با ایات بدینه می خورد
 نلی ام و فوج عالی و همچو ذکری مسیح
 بود و پیش از خادم خدا ارجمند
 و آواره جمیع راهنمایان مساعده خود را
 در میان و از بین اسما می خواستند
 اوست طارق و غوثا و نوست شنا و دینا
 قابله ذکر جناب آن شهد رها و حیا
 امام راحیل علیهم السلام آنکه را خود می داشت
 مسیح ذمی و بد در مساحت اربع افلاس
 خوشی شود شاید بعنوان شاد ریاست همان

شود حب الأداء على آنفه عرض
 شد و مدنبيج امنع الناس من إصحابه
 عناته ناند واويمال شد ما بشان بري
 بشرها بغيرها بجهى بعدد في المعلق
 الکرم استهلاكها لراجات ابن فارس
 خدمت اباده و مجمع دعستان آن ایش
 تکبر بطبع منعه ملائمه حق عالم کوایا
 که این خلق در آن ای احباب ملائمه و محسنه
 مذکور و مفعول الاستثناءة جميع
 مهربن هشیم و مخدوش امراءه بل پیغمبر
 ای زیرم بدیع ای البهادره عزمیات
 و عمل اولیاء الله الذين لا يخوت عليهم
 فکاهم بجزئیونه و لم يذکر ممالک ما
 که ای بگوییم + خ لدم ش در جزء
 شئه عرض میشود بعد ای ایام به
 مکتب

مكتوب ابن عبد خاف بدستخط على بن
 سفيان الذي منظروا في رواياته على مثل
 أكبش عليه بعثة وأفهه مالك المندفاني
 البيل الله فرج ومجتبى آنده وهم يجربون
 بعد دستخط نامي أن جناب أبا أمير زرا
 أسد الله عليه بعثة وأفهه داره
 رسيد ارتقى جبل الله ابن خادم
 ماثل است كمعوق شور وجواني
 زهد عرض غايد ولرسال داره ولام
 چين دستخط اصحاب ابن ابيه عليه
 علاؤ الله رسيد منه فخره ناحل باسم
 ابستان الولام مفتده ارسال مشهد
 بلت فخره ديكه هوز يافي است فخر
 جناب مکرمه ارسال فشد ولكن دشنه
 أيام كدستخط ابستان رسيد جرج لو

نائل دم و خدمت هر بات از اغایا
و خوبی این شیر اگر ای باقی بشه
بناهای این جای است تم کلیر و
الشاء والبهاء عل حنایت و علهم
؛ ذهنی لغفون الکرس

ذكرى الـ ١٧ تأثيرى لـ ٢٠ مائة الملايين اليوم
فلا يحضر العبد الخواض بكتابات ومحاجة
لظهور وجليط جهاد الكتابة في محمد
الله لا إله إلا هو الذي عالم النبي فـ
نهانا خصيمك ومرجعك حججنا عليك
فإنما نعمت دينك على اليهود على ما كانوا
وكلبكم طويلاً يامرت عليهـ شـ
عن يدك وعـرـقـاـ صـرـحـاـ عـرـفـاـ
كرـفـ عـالـكـاتـ مـنـضـلـاـ آـمـيـ مـكـعـدـ
نـاحـ فـعـلـيـ خـلـ الطـهـرـنـ خـفـيـ مـاـلـكـ

3

إلَيْنَ كُمْرَى إِلَيْهِ مَالِكُ الْوَحِيدِ فَلَا يَخْفَى
 لِلظَّفَرِ وَفِدَنَاهُ الْبَيْنَ كَذَلِكَ سُوكَتْ
 لَهُمْ أَنْفُسُهُمْ كَمَا أَقْرَمَ لِأَشْعُورِتِ آتَاهُ
 نَذَارَقَ الْمَالِيَّ وَلِأَلَامِ أَولَيَاءِ أَمَةِ وَ
 اصْبَارَةِ الدِّينِ شَرِيجَةِ مِنْ أَبْرَعِ عَجَّا
 دِرْجَاتِ الْمُخْتَرِمِ يَا يَا يَا حَسِبِنَ بِذِكْرِكَ
 الْمَظْلُومِ مِنْ شَطَرِ الْمُضِيِّ وَبِوَسِيلَتِ مَا
 يَرْجِعُ بِهِ هَذَا الْأَكْرَمُ الْمُهَمَّ وَمِنْ فِرْقَةِ
 وَخْلَبِ الْمُكْلَبِ بِالْبَيْانِ بِأَمْلَأِ الْأَكْكَانِ خَاهِدَ
 قَدَّارَ الْجَنِّ وَعَلَهُ رَوَاطِنَ مَسْطُونَ لَافَ
 كَثِيرَةِ نَجْعَةٍ إِنَّمَا تَعْلُوُنَ دُعَوَاتُ مَاعِنَتِ
 الْفَوْجِ ثُمَّ أَنْبَلُوا إِلَيْنَ الْجِهَادِ الْفَرِيقِ
 بِتَدَيِّنِكَمْ وَبِدُعُوكَمْ الْمُعَظَّمِ عَيْنِيَّ خَلَانِيَّ
 الْمُهَمَّمِ إِلَيْهِ كَمَا نَعْزِرُهُ عَلَى الْمَقْعِدِ
 طَهِيَّرِ غَرَقَتْ حَمَادَةِ الْعَوْفَاتِ عَلَى الْأَعْصَانِ
 حَفَلَاتِ الْأَشَآءِ الْمَلَسَطَاتِ الْمَلَكَوْتِ

ويدرك من حيث يعلى مثل حسرة الذي يكاد
 متكوناً في كاباك، أي رقى في المدى العظيم
 المطرد وفوجئ بأهانة بالاستثناء
 لا يرى لها لها ألم ويشوه صفاتي
 سالات العين والشفاعة ودرك في المحن
 ساقه دار الأشكال فالمدرسة الفقير
 المثال وذاته من جبل ومن بعد ذلك
 هد المحبين الذي يبتلى إلى الطلاق بما
 شئ في الأمانة والتلويث، وإن ذكر
 عن حق يعتلى به فرج وربون مراكب
 طوبيلاً فما يذكره وقطن ما شهد
 به لسان وبيان حول المداري المدرسي
 آخرها بالجبل على عابر الكرم من الخلق لا يخطئ
 ما نفع به فاللوب العارف بنبي التلويث
 دين العاملين

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَعْلَمُ بِالْجَنَاحَيْنِ دَوْلَتِي
 بِلَوْدَانَةِ لَهُ مَوْلَى الْعِبَادِ وَمَالِكُ
 الْأَعْبَادِ وَالنَّاعِلِيَّةِ الْأَرَادِ قَالَ لِلْجَنَاحَيْنِ
 وَالْمَعْلُودِ وَالْقَنْدَلِ الَّتِي أَضْرَبَتْ بَيْنِ
 شَمْوَاهَةِ وَالْوَقْرِ الْمَشْرُفِ مِنْ أَنْقَعِ
 هَنَابَهِ وَالسَّلَامِ الْخَاطِرِ الْأَنْجَعِ
 مِنْ مَلَكَوتِ فَضْلِهِ عَلَى الْأَنْبِيَاءِ فَأَمْوَأُوا
 عَلَى إِحْلَالِ كُلِّهِ وَاظْهَارِ امْرِهِ
 عَلَوْا مَا أَمْرَأَهُ فَكَانَهُ لِلْأَنْتَهَى
 فِيمَجِدُتِ الْأَوَامِرُ وَالْأَحْكَامُ بَيْنِ
 الْأَيَامِ وَيَثْبِتُ حَمْمُ التَّقْدِيسِ بَيْنِ
 الْأَعْرَافِ فِيمَ رَفَعَتِ التَّلَيِّلُ وَ
 فَلَهِرَتِ الْعَلَامَاتُ بِسَبَبِ عَلَيْهِمْ
 الْمَلَأُ الْأَهْلِي وَعَنْ عَدْلِهِمْ مَالِكُ

كَنْجَاء

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَعْلَمُ بِالْجَنَاحَيْنِ دَوْلَتِي
 بِلَوْدَانَةِ لَهُ مَوْلَى الْعِبَادِ وَمَالِكُ
 الْأَعْبَادِ وَالنَّاعِلِيَّةِ الْأَرَادِ قَالَ لِلْجَنَاحَيْنِ
 وَالْمَعْلُودِ وَالْقَنْدَلِ الَّتِي أَضْرَبَتْ بَيْنِ
 شَمْوَاهَةِ وَالْوَقْرِ الْمَشْرُفِ مِنْ أَنْقَعِ
 هَنَابَهِ وَالسَّلَامِ الْخَاطِرِ الْأَنْجَعِ
 مِنْ مَلَكَوتِ فَضْلِهِ عَلَى الْأَنْبِيَاءِ فَأَمْوَأُوا
 عَلَى إِحْلَالِ كُلِّهِ وَاظْهَارِ امْرِهِ
 عَلَوْا مَا أَمْرَأَهُ فَكَانَهُ لِلْأَنْتَهَى
 فِيمَجِدُتِ الْأَوَامِرُ وَالْأَحْكَامُ بَيْنِ
 الْأَيَامِ وَيَثْبِتُ حَمْمُ التَّقْدِيسِ بَيْنِ
 الْأَعْرَافِ فِيمَ رَفَعَتِ التَّلَيِّلُ وَ
 فَلَهِرَتِ الْعَلَامَاتُ بِسَبَبِ عَلَيْهِمْ
 الْمَلَأُ الْأَهْلِي وَعَنْ عَدْلِهِمْ مَالِكُ

الْأَنْجَادُ فِي أَطْرَافِ الْقَمَاءِ وَيَجِدُ فِي الْأَشْرَفِ
 مِنْ لَوْنِ مَعَاهُ وَدَادِكُمْ مَا لَهُبَّتْ بِهِ
 اِرْبَاحَ الْجَنَّةِ إِنَّهُ لِكَلَابٍ نَّرَسَحَ ضَمَّهُ
 أَنَاءَ النَّظَرِ فَلَا يَجِدُتُ الْعَرَوَنَ دِ
 عَرِفَنَ مَا لَذَّمَ عَلَيْهِ قَارِبَةَ دِرَقٍ وَ
 نَّبَشَ وَرَبَّتْ مِنْ فِي التَّحْوَاتِ وَالْأَرْضِ
 حَصَدَتْ الْمَغَامَ الْمُحَوَّدَ الْمُكَوَّدَ بِهِ السُّلُورِ
 عَرْشَ مَالِكِ الْوَجَدِ وَسُلْطَانَ
 الْجَبَرِ بِيَالِثَهُودِ حَفَرَتْ وَعَرَضَتْ
 مَا نَظَرَتْ بِهِ عَنْ بَلْبَلِ خَلْوَةِ حَمَّاَلِ
 خَصَنَ إِلَى قَاءَ أَوْ أَلْوَجَهَ إِلَى رَبَّهِ
 مَالَكَتْ الْأَنْجَادَ تَأْفَقَهُ مَدْنَقَنَ بِمَا
 ظَارَتْ بِهِ الْجَهَالَ وَلَكِنْ مَرَادِنَلِهِ
 مَا نَظَرَعَ عَلَيْهَا الْأَطْهَرُ خَدْرَ ضَرِيفَهُ
 مَكْنَفِيَ الْمَهْرَى وَمَاعِنِي بِالْمَهْرَبِ

فوادى كفت نظر النطرة المُمحض
 بعلیان لعمّيوب وعبيوب لا
 لرکام الالقى واسنور من مسامم
 وانصوب قلب شاهد وكواهند
 چـ کـ هـ فـ حـ اـ هـ آـ کـ اـ بـ بـ دـ وـ وـ
 ؛ قال جـ لـ عـ عـ مـ نـ هـ وـ عـ عـ مـ کـ بـ رـ بـ اـ هـ
 بنـ اـ مـ ظـ اـ لـ وـ اـ فـ اـ هـ باـ عـ لـ الـ وـ وـ هـ
 بـ صـ هـ اـ لـ اـ کـ هـ کـ هـ عـ کـ وـ بـ اـ نـ اـ هـ
 لـ هـ دـ وـ شـ نـ سـ اـ تـ اـ کـ رـ جـ هـ اـ بـ دـ وـ شـ هـ
 سـ حـ بـ بـ زـ بـ زـ اـ وـ هـ اـ مـ خـ لـ قـ اـ زـ ظـ هـ
 وـ بـ وـ فـ هـ نـ عـ مـ نـ وـ وـ وـ لـ تـ کـ اـ بـ هـ اـ رـ اـ جـ
 اـ رـ اـ دـ اـ بـ اـ بـ دـ اـ شـ فـ عـ اـ بـ دـ لـ وـ شـ
 قـ اـ دـ وـ زـ وـ زـ اـ تـ اـ وـ هـ دـ وـ شـ الـ وـ مـ يـ
 وـ تـ کـ دـ وـ سـ بـ فـ خـ مـ لـ اـ شـ قـ لـ وـ بـ
 شـ غـ وـ بـ لـ بـ اـ بـ اـ جـ هـ مـ قـ نـ اـ هـ اـ سـ

غـ وـ

نوی رفایخ و آنها من مشفی
 و لایخ و بصریت بخط یکشاید و
 نور چند و حساد عطا نماید
 طوفی از زلزله صبر کله شک و دریب
 و از هام و ضنو و سلطون غص
 اهر عالی او را از فرد و علیانع
 نمود بست کله عالی مضطرب
 و بکله اخراجی سکن و مطمئن و
 بست علی مشغل و بعمل آخر برده
 و صلام ابن اسد که از ظالم اهل
 درز بر دارای اخلاقی و حسنه
 و احوال مرضته و کلیه طبیه ارجمند
 نویمه المجهز ذکر شده لوجه مراقب
 کن شده اخیر فاس و اضافات نیک
 فاید هم خود بالغوار بین فادر

کردند و آثاره را ویراهین حف
 جل جلاله را چنانه آنها بمشاهد
 نمایند و هم کرسی اندار حق میباشد
 عالی الرعایه را با هر امضاء کردند
 با آنکه دو سال و نیجین پیش
 داریزیل مظلوم اخنا ناشمازسا
 اهل عالم را بایده منازع بشید و در
 جمع احیان پیشتر اینجا ناظر فله
 خود را بدانید و مقام او بای
 خن دلکه ای اقول امر بجددت ضام
 نموده اند بشناسید فلم اعلى حیج
 ذکر هنر موده و بخلع عنایت مرتب
 داشته و لکن از الواقع فتوس پیغ
 سقیمه را با شعر قاتا از مصقو
 طوفی این وجد و کان من العاملین

پایان

ما في الـ آخـرـ الـ أـقـدـ أـشـهـدـ أـنـ
 شـرـبـ وـجـفـ حـقـ فـأـوـلـ أـتـابـيـ
 وـأـعـرـفـ بـمـاـعـرـفـ مـهـ اللهـ وـ
 سـكـنـ بـمـهـ وـضـرـوتـ الـأـنـاءـ وـكـنـ
 فـأـنـأـهـ لـخـدـ مـنـهـ فـبـومـ هـنـهـ زـلـكـ
 الـأـذـلـ :ـ كـمـ كـمـ فـيـ طـلـعـ الـحـافـ
 فـالـقـاءـ وـمـنـ جـوـهـاـ وـبـشـرـهـ
 بـعـدـ مـلـفـةـ دـيـتـ الـحـالـمـينـ اـنـ
 بـوـصـيـمـ جـلـلـقـوـىـ الـخـالـصـ وـجـمـاـ
 بـرـفـعـ بـهـ اـمـراـةـ الـعـلـمـ الـبـيـرـ خـلـ
 اـنـارـ جـوـهـاـ عـلـىـ لـفـكـمـ وـعـلـىـ سـلـفـهـ
 الـأـسـرـ وـعـلـىـ الرـقـاءـ إـنـيـ سـقـنـتـ :ـ
 لـأـعـلـمـ كـلـذـلـكـ الـطـاعـةـ اـنـقـوـدـ
 بـأـهـمـ دـكـوـهـ اـنـ المـنـصـنـ لـأـ
 تـفـبـحـ الـعـالـمـ وـعـاـورـ دـعـلـبـكـمـ

فَهُذَا الْأَنْتَ الظَّلَمُ كُمْ أَنْ تُخْرِجُوا
 عَلَيْهِ مِنْ عَلَى الْأَرْضِ أَكْمَمْ فَرِزْمَ بِمَا
 لَاقُوكُمْ بِمَا حَدَّدَ مِنَ الْعَذَابِ بِتَهْلِيلِكُمْ
 مِنْ نَطْقِكُمْ الْحَسَابِ بِذِكْرِهِ الْعَرِيقِ
 الْبَدْعُ لِأَنْجُو افْسَدَكُمْ مَلَعُوبُ
 جَهَنَّمُ الْأَرْضِ بِنَفْقَةِكُلِّ عَلَيْهِ
 الْبَكَمُ أَنْ يَكُونَ مُشَرِّفاً كَالْمُصْنُونِ
 بَيْنَ الْمَالِكِينَ لِكُمْ بِعَظَمَاتِهِ حَقِيقُ
 الْوَعْظَاءِ وَجَهَنَّمُ حَذْلَهُ لِكُمْ بِعَظَمَاتِكُمْ
 وَبِرِيدِكُمْ مَلَيْفِينَ لِغَامِانَتِهِ عَلَيْكُمْ
 الْعَلَى الْعَظَمِ أَنْ يَكُمْ أَنْ يَخْلُوا مَا
 نَوَفَفُ مَدَارِيجَهُ فِي مَحَاجَةِ الْمُشَبَّهِ
 كَلِيلَكُمْ بِعَصْمَكُمْ مِنْ كُلِّ أَشْفَقِكُمْ
 مَنْكُمْ أَنْ يَكُمْ الرَّغْنُ بِلِوَالْعَلَمِ عَلَيْكُمْ
 الْبَهَاءُ الْمُشَرِّفُ مِنْ أَنْ يَنْعَلِمَ حَلْقَكُمْ

جَنَاحُكُمْ

الآية من سعاء وتفى قبلت وعلى
 من معك ومجيئك في سبل الله ما
 هلا اليوم المبارك المبين النجى
 إنما آلة جميع دولك أن لهم ينجزون
 لقد بس هرث شوهد ؟ بابد بشل
 ظاهر باشند كملكر دوغن عالرو جو
 وفصوص هيلاد غلام غايندو باعلى
 البان نطاكي كشد متعود در در
 بخجل باشند ومهمن على الأرض
 قادر براعضا زرض حمال بابابه ده
 لبال وبايام در فرجان باشند
 كمه تفعى داهندا بت خابند في
 از تجى عرفان بجهت اند ؟ ابن
 أيام آبا تبخت كمر فكلري مختلف كرد
 ؛ ولراوه صوفن ؛ وفصوص هشوابه

داعالهانق ولخلافن خشن باب
 جميع اعماله افعال ولخلافه مثل خطأ
 واحده مشاهده شود بمحفظ
 كل معرفه باشد نافذ ويعنى
 بمعنى وحائى ان لو كرر كل خطأ
 هما سبب و هسته، ما من أحد
 الا و يكرر فان واكيل الانصر من
 لدى الله المبعض النبوم حال ايجاد
 لازم است بباب احتي اللى باطن
 هسته مشاهده اهم ما لاحت و درج
 وغرت راهم التبرع مشاهده كتبت
 ؛ لا ازال بغير علتك اكر منادي ما
 بشامت ولذا تبيان وحن ما
 ببابك هالهار بعد يوم شمرنك دينا
 وحشك برقعه الامر ناظر و منتسب لك لا

بارى ابن عبد خدمة هربت عرض
 سلام و تكبير و حفا و قبضي مهر صاف
 و ديكارل هجز و انتقال از معاهدت
 جو امریکت که استاد هامپتون بد
 که بمقابلت عالیه ام خود ناخوا شد
 و اینهم مزا و راست علی فرمایند
 و العرض و التحريم العبد و القدو
 صاحت آنکه العزیز المحبوب البالله
 ذکر نفک من مثیلین حناب آن اسمه
 همیں و انسان دیگر فی علیها امدو
 فرموده بورند عاصم چین ذکر علی
 لہستان را فی سهل الله در صاحبت
 امنع لغایس لغای عرض شد
 نسب هربت افتاب عنایت
 رانی و هم شفقت و کلیه علیا

ظاهر وشرق نهوله جل وعزمي
 المناديه فالعالمه بالجهل فذكرت
 لرب المظلوم مرء بعد مرء وذكرها
 في كل مرء ما يجوز من المخلصين
 عزف عن اباعي ان اخرج وكت من الملايين
 + وذكريت في هذه الملايين كثرة
 لغزها خصاً من لدى ان يغلب طولها
 الکلام + ان احد اداته بما ذكره كانت
 فالالواح وانزل لك ما يبرهن
 بطران الخلوص الله طول المفتاح
 الندى + نلخاز ماء العلة في سبط
 بمحاسن وطريق ثبوتي ان يقتطع
 العليم الحكيم + طرق ذلك + وتعلمت
 ولمن على يمينه في حكم الملايين
 : ببيانكم على خدمتى وتعلمتكم في
 حج

حتى نطق ملأ الأخطاء طوبي متن
 بفمثاني الله في هذا اليوم المبارك
 الديع الدهاء المشرق الظاهر:
 الأشعـر الـبعـض عـلـيـكـ وـعـلـيـكـ عـبـدـ
 سـنـبـمـ؛ وـهـذـاـ ماـنـرـلـ من جـمـيـعـ
 النـفـسـاـ لـجـهـاتـ اـسـنـادـ هـوـلـ فـيـ عـلـيـهـ
 يـهـامـ اللـهـ وـهـلـ حـلـ خـبـرـ يـاهـ ؟
 بـسـيـرـ الـهـبـمـ عـلـىـ الـخـاـرـ وـالـبـطـنـ
 بـالـشـفـقـ بـلـ غـلـيـ هـذـاـكـ المـظـلـمـ مـنـ
 شـفـرـ وـيـذـكـرـكـ عـهـدـاـ وـبـعـدـ
 لـكـ مـائـلـهـ صـفـتـكـ كـبـنـاهـ طـوـبـيـ
 لـكـ جـاؤـتـ دـعـتـ جـاءـهـ رـبـتـ بـهـ
 فـيـ هـذـهـ كـهـرـبـ عـبـدـ شـكـ بـلـ
 الـأـهـمـ مـعـرـضـاـعـنـ سـيـلـهـ وـكـمـ
 مـنـ عـبـدـ بـنـ الـعـالـيـعـنـ وـدـاهـهـ

الى انوار وجهه ان لخرج عيالتك
 على العل جيابقريت في كل الاحوال
 الى فضله نعمان الله يا ابايل الاقد
 وروجده عزت فضله اذا ذكر الله
 من مهل وعن حسد ان دبت عصري
 من فلك بغير عناء اليها او
 المشرفي من اغنى سعاده الفضل عليه
 وعليه اني اعير اغنى طويلا لها
 فنفعها طهرا لها كده عزت خلو صافحة
 ايشان بيشهاده الله منقطع وبره
 وسبحان عل موردنك لبيه ديان
 شدك الشفاعة اي هنام اطير
 باسم حطي جبل الله حفظه دينه
 اوزعن سبع اين مصادم خاني صالح و
 آمل كد ايشان دا ياسفا صافت كبرى
 غالى

فانه ذر ما يده الذهاب كالشمس في
 كبر وسلام خدمت ايتها منوط
 بالله وهاي انتي يا مامت الله
 در رفع دفعه مخدود وج وجلها
 ها وانه مربوم داشت عرض شد
 غرمه خط نعمان امن المعرفت ف
 حقها ان اكالهه مؤيد باشند ين
 احوال طير ومبكون حاكما عن
 الحکم والحضره ضئيب انشاء الله
 بعثات حق خان باشند وباشت
 كيري هرمن نجل اجل حاصبه باش
 از سراط احده بوضع تذابد به
 بل اکبر علىك ها فی وتعنى و
 عنابي لى افظور تم اذکوري أمره
 وجعلت الی ملريها انتا بدلك الترس

بالذار و باخت ملك الناس بخطبة
 من الناس مع كمال محبت و افلاط
 و ارسطوی هرمان دا همه به کل همای
 اون غریب خود از خن و هر خن زیجه
 و معلم بن اسٹشان و هناد
 اهل آن از اول امر عرض چوشه
 ابر الاطلاق عاشنه فنداره جمهه
 باعابدیه خضوع و خشوع بجهه
 سفراست ف آن نتوس در میان چش
 که افدها را پیان تا بد المربعه شی
 الصندوق و معاون القلوب وهو علم
 الخبره اکریبک و ویله ای او و اینه
 افعال داعیان و محکمات او شناخته
 نشیخ و نفعول ای مریمہ صها
 و عن کل ماعندها و مظنتها و هنها

من کتابها

عن مجدها اغتاب مبدئند فلم
 اعلى مدحه لكان بغلوس منصف بود
 وکن نظر بظلم وضدی عشرارة
 نفت دعوی از قلم اعظم استکبار
 جادع فنازی ؛ و اینهم نظر بانه
 او را شناسد و بر اعلان و اعلال
 او اطلاع پاپند ؛ اعاقف الله و ایام
 منهار و شاهلا اینچه این فای ان
 حس جل جلاله سائل و اهل که دسته
 ای ارض را بصراط مستقیم امامت
 و عیانت و صدق و صفا هدایت
 و مایله هنگل در حمل حق و هنایت
 منزیج باشند ؛ و فی این کلیه
 هیا از لسان مالک اسما استیاء
 شد فرموده باشد حاضر ان

جرای هرثی میلث بوره و هفت
 ایکسواوم کنند و میکویند فی عابه
 خوب پطراسه هر فی ایت خام ؟
 دان قول حکم خارف ایت پلو ۳
 احواب لخه ما به لحراب عالم نیز
 پايد کل ای امان و صدقی و ایستاد
 داهوال و اخلاقی ایت ان ایه اس نیز
 از حقی و طلب عرف آکاهی ای پید
 و هب ای پفع بیت ای هضم و مذاههم
 شست خایند لخه ای که و هفت
 از معرضیں میان اعتراف خوده الله
 باز غای خفبت ای هیا شا پیش
 و شخصی اعمال و اصری بـ هفته اول
 بـ نفوی عامل و بـ هفته اعانت و
 دیانت هر زین ایکله ایصر ای حقی
 و دیانتی

قد أسلى خالق جسمكَ أنْعَمَهُ بِجَمَّا
 ذُلُمَ بِهِ رَافِدُكَ مَنْ يَحْدُثُ مَطْلَعَ الْتَّ
 سَنَدَلًا إِلَيْكَ وَكَفَانَ دَنَبِرَ
 سِرَّ تَأْلِيلِ وَارِسَالِ بَشَدَ وَجْهَ
 امْرِيَّالِ زَاهِدَةَ وَتَخْرِيجَهُ عَنْهُ
 فِي الْكِتَابِ جَهْدِيَّهُ لِلْمَانَ
 غَلَبَتْ بِهِ كِبِيرَهُ عَلَيْهِ نَاطِقَ الْغَرَبَ
 وَارِضَ مِرْوَادَهُ عَزِيزَهُ مَنْصُولَ
 لَهُلَيَّانَ رَايَصِفَتْ غَوْدَهُمْ وَنَيَا
 بَشَنَ الْأَمْرَلَهُ امْرِيَّهُ بِهِ هَنَوْ
 بَشَنَ وَضَادَهُنْ قَعْدَهُ أَكْرَى
 الْلَّوَدَهُ اللَّدَ وَبَقَدَهُ بَسَ وَبَغَرَهُ مَفَاءَ
 نَهَانَهُ أَكْبَرَهُ بِأَخْبَرَهُ مَلْعُونَهُ
 كَمْجَهَهُ إِعَالَ شَنَعَهُ مَاجَنَهُ إِنَّ
 قَنَقَهُ ظَاهِرَهُ شَجَقَهُ مَانَهُ فَانَهُ

بین پریزه احمدی اغشار نویش
 فریند و عال و اموال خود را
 آنکه با غل و طافی و لکی
 خود را محاب خلص هی بینی
 معلم و معلم از شفوت داد
 دید شدن و آنچه از این دید
 بعد خود آنچه اب تا هد و کجا نمای
 کچه که بند و چه شد پس هم که
 حضرت اخیر رفع مامواه فدا
 اطهار چه بند فرمودند فدر طاهر
 چه که هنوز بند چه که ناصرب
 بعض موجود نه در اقام آخر
 لوحی رفع داشتند و ضنهای
 شکایت از آن نفوس فرموده الله
 و آنکه حلم و خواب نداشت

نحو

خوده الله و لکن سرمشد چه که
 امده ای مقتضی حکم نه نام
 ضعیفند چنانچه مشاهد
 شد با وجود اثراوات آثار
 حبیث در سطح زوال و خلوت
 سلوق متینی از بین بعضه بینا
 هر چند خواه خود و غیری با طرف
 پنهان جلوه می‌داد باری این
 در این فرامات نفکو غایم اور این
 و عقاوی و حفایت نداشده و اتفاده
 این طریق و لغایت حقیقی اعدا شهادت
 داده و مجد هنر نهاد بس و نزدیه
 و صلووی و سهو بکار علایی برداش
 کشته بوده دستوله هج تصریح
 بین علاوه خارج از وصف و بین

حال مشاهدہ مشود دی چھلنا
 جمع مشونک فیلان آلات مجهول
 و مناجات مجزوانک و بکال آنک
 و دیانت طاهر و عزیز معلو
 مشود از مرید پیر جد بد است
 ملائمه هر چهارم جه مقدار از
 نفس در پا خفهور را بگان شن
 شهادت آشایند و چه بدست
 خود خود را فدا نویند با انکجی
 راضی نبود حل هم نفسی :
 هنوز ارجمع عربات هنوز
 و نزه و میر از آن تبا العبر طو
 اث اهل الخبر ابن عبد ہلت کله
 از آلات و معماں بعضی بعد مذکور
 بقاید که شاید بعضی یعنی
 فرد

شوند و بین بلائند که قدره
 فایده عباد نول امانت غسلیه و
 او را خال طبیه نو اولی لفظ
 روحانیه و من سکنه همه هنل
 نفر از اهای اطراف حسب الامر
 پسیب مشغول نو و کسیب درین
 طیور اعظم ایجاد داشت
 شاه نشانه بات روی غلیک کل غلیک
 والاد و لیکله ایکه جناب
 شیخ علی ای جناب حاجی عیین
 عیلک الدین علیهمما چیزی اند
 هر چهارم قدریت بر دهدیجیت
 میانه ایت بایخانیت حب و قیاد
 حاجی هم زاحد رله وجناب
 چیزی عرضه ای حاوی سین شیخ

بِحَمْلَةِ اللَّهِ جَدَكَ الْجَنَّةَ مُصْرِفَتَ
 نُوشَّهُ بِوَنَدٍ وَكَفَرَ أَصْبَابَ دَا
 خَوَالِسَهُ بِوَنَدٍ لِأَجْرِ مُؤَذِّنَتَ دَ
 اَطْلَامَ بِرَمْوَاتَ حَارِيَةَ اَغْرِيَتَ
 مُفْسُودَ وَمَاحُولَهَا وَمَهْبِبَهَا اِنَّ
 جَنَابَ تَحْمِيدَ كَوْدَ مَصْمَمَ شَلَّادَ
 وَلَوْيَدَاهَهَ حَرَكَتْ نُورِيَدَ مَدَّادَجَيَ
 اُولَائِي اَشْجَانَ مَحْبَّتَ بَخْسَعَ فَلَانَ
 هَوَاءَ الْطَّيْنَ عَلَى مُونَلَتَ خَيْفَتَ
 نُورِيَنَهَ بِوَنَدَ نَاكَاهَ مَلَدَ خَرِيفَهَ
 وَوَنَدَنَ كَرَفَتَ دَاسَابَ لَفَرَفَهَ
 بَهَانَ لَهَلَ، اَسْبَعَ مَلَكَوَتَهَ
 غَلَبَهَا شَاءَ اللَّهُ بَابَ شَطَرُونَجَهَ
 نُورِيَدَ وَبَاهُو المَفْسُودَ فَانَّ
 كَشَنَدَ وَجَنَابَ شَبَعَ دَرَهَانَ

اَيْنِ

ارض يكتب مشغول : بعد زينة
 من الابات حسب الازجانب ^{معهم}
 عبد الله عليه بهاء الله ياده
 فتحه مورنل لأجل مصاحبها
 جانب يطبع وهم جهن اخانه
 ايشان داران خال خاصه د
 نا ^{يكتب} مراجعته ولكن نظر
 بنشت امور بطول آنجاميد نا
 اند حضي ^{يكتب} علىه بهاء الله
 صعود مرمونه وبعد ان
 صعود جانب حاجي عبد الله
 مذکون بنشت امور برداخت
 فضل ابران که دهان مدهنه بود
 تفضل امورات مرحوم وهم جهن
 امشه واموالشها بجانب کار :

پر از لول دلکت علیه ای ابرار که
 مفہم خاوه است نوشت ایشان
 هم رعیت کرد حب المذاقون محرومی
 شاه ای اموال و فریاد طلب غوری
 : جناب اینین اغاییں خوش و خلط
 علیها به آغاز فمه ای اسکنده
 نوشتند که لیخه حق شهادت میری
 بعضی از عجایز فاهمه که اینلا غوفه
 بحثاب کار پر ز ای مذکون بختند
 کداب و وجه بخمامیر مسدجه که کهول
 خداوند حسنه است و قدرتی ای
 شاد و بدب بعد اسکنده
 منقلب و قاعده مضریب و ممتاز
 ملائیخ مرتفع و مطلعه مصروف
 والیون در بنا دعا خاصر بثابتکه

سبع

جمع ناس مضطرب وخائف و
 اضطراب خاقد متود ملابس لراي
 رسیده لولا فضل الله ورحمه
 لخافت الانزع من علبهها چه کنم
 نظر بغلت وعسان انت منع
 بودند اینچه دلکه وانفع شد باری
 استکنده به در ساعات معدوده
 عالیه اس اذیه اشاده کشت چنان
 از قبل در بعضی انعرای پسر این قاعده
 دک عزوده و عدم چیزی از قلم اهل
 نازل احتی استکنده به و ظاهره
 عرضه باخت افلاس ارسال نمود
 و نصلب خود را خواستند و
 هم چیزی بمحضی اسم معامله می
 کل بحال ایاهه کمد دان او فاخت

درابن ارض فتریف داشتند عربیه
 ارسال گردیدند فرمودند احتیای
 المی و سین با اینقدر کث مانند
 و شطرانوس همچو کند و شجاع
 مصر و روم فرمودند مکن و صدریع
 باشد و بعد خسارت باش
 عصیون و آریه و عاقلین و حاتیه
 اسکنده و ایشان را بند و اموال
 ناس را از هر چیز چه بس و شنید
 چه بشایح و بند و اموال دستلم
 جمع بشایح رفت و هنوز ایشان
 شدم و عجهان و طرق خرطوم
 هم نایری علی امشتعل و شنیدیم
 حسیان بر افراد نظر یافتشا ش
 سر آن المراقب جمع منظمه مسلط
 و شجاع

وصحابي كثيرون في حماقى عبد الله :
 وأصحابه صور ناكلهم حكم خروج
 بسيط ومنوكيان على الله يرون بعد
 وان صاحب زريل اخون جبل جلا الحفاظ
 غرب عود والمهملة باطن مخصوص
 واريد وشترى واما مضرات :
 اسكندرية مع انكم كال ازوا من مرض
 وصحابي كاريز فاهوه هم معزول
 و خبر عود كاريز جلد :
 درسالايميل واصل مع ذلك نظر :
 بي عمله كشدء بود حساب آسيد
 عط عليه هتلواهه هتمدوان
 برأسه ناك بوجاج خطاينك و لوز
 فضل و حسابه حق و بجي موجود د
 شد ادا الخ متعد وروانه مصدر

كث و ميل بيهاد جيئه المخلبي
 بد و خلیم تفود مومنین بخار و
 خود جناب کار و دار ببار محظی و
 منصب داری کار و دار لآخر آن
 ایام تفود فرماد کرد که من حرق نداش
 ه ای مصطفی خیام را کافی است و
 در همین مقام خواهیم خورد و سب
 که همان فتوسکه شمار و دفعه میاند
 پیدح مقام اطهارت پادشاهی ندازه
 هب اغلاش زاده در اینها و جناب
 اقسام علی عليه هشکار آنکه نوشته
 شرح انتبهن دعوهان صوری پنهان
 طیور هست سراقالله اول بایخون و
 طیران میاند جستهه فی الحبشه
 جلد حبشه بخشند و معروضه را نداش

غایله

نمایند این رفای بعده داشان ایصال
 احوال عذر غصه متعال مدن کون و مخون
 از حق جل جلاله مظلوم احباب آن
 ایضاً و اراضی اغزی داده شد هر چهار پند
 برآماته خود سخن ایضاً سخن بمناسی
 مرتفع کنکنیح طراف باونا اصره بورند
 و هر پند از اصحاب امور حیرتی طلب
 بخوبیند لا اجل سیم و شرق از پندت
 فریبه و بعیث رانه هو و حاضر جواب
 بشنیدند و بعد بجهات بعضی
 از نقوص و مطلقات ماق قویمه از منام
 اول بقیام رانی راجع بل تالک : و مع
 ذلك نظر يانکه مفترضه می باشد
 على و سهو و مظاهرات آن باب علی قدر
 معلوم : مابین عرادیان و بزرگان :

كربلاه بکربلاه هنري
ببارخت واقع منهود حضر علام
+ دعوي حبت هم بيد به بذلته
الله الله عباد خود احظ فراميد
و باصف و در حقه دار قابد دفع
حوال جمع جواح واعضايابد بکله
لأحوال علاوه الاياده تاصلی ما شده
درین اثر ازی المرش حاضر و معمتو
غب و تحدید باین کلمه تاصلی بخوبی
جواب علی خل اگر عليه هائی و رجی
و تخلیق بالطه لحقی دیابر پنهان به
معاملهم بامری علی الوبی + الرحمی
فاليدين سخنها اهلن القلوب
جهنمد الکمال بالاخلاق هنزا مقام
بعمول الحالين الخواهه علی المرش

10

الأخضر طوي لعبد العذاب بذلك و
عليه أمر يسرق كتابي المحب المختف
لأنه يطلب ملائكت الحصى أو
لأنه مالك ويفعل خداع شد على
العاملين لكنه ورد أن ياخذ يوم فرداً
جنابه حتى يهرأ لاحمده على عتبه
يهاجر إلى الله مرفوم داشيد ويدرك حلماً
يشهد في سبيل الله ففيون ذلك جنباً
عمر ووصلحت له من ابنه موكلاً لأن
لأن حملت جان فرميده على
هذا الله عليه جهاداته خبره والله أنت
أنت بمحض مرضوم داشيد في
الله إن هرمانى علبي ربيه و
حوارى مكره لدمت لبيان درف و
ذلك بعد زعيم حبط الماجنيد

چون دارم خود را می ازمعلخ ظاهر به
 و بعد بوسی از آن اینکه علاوه بر این
 بیان مالک اینها ظاهر فوای جلت
 عطیشند جمل حسیر آنها باعده حاضر
 اگر یکی بهم بخواهد و اخ غذ شاهد
 پسندید خیاب خانه ای دوضوشانی جهلا
 عرفیت و اگر نیام هم بخواهند خوضوشان اظر
 باشند ستر این خدمت داده اند و دعوت
 نداشته و نداریم لذا از تقدیر این
 این این حکم جاری میگوییم شفعت و
 بیان خلیل بوده و میتوان جمله ای خطر
 بفضل و مفاتیح این کمال و مقصود
 اهل ای اکله فرموده و این اهل اکره
 سب خوضوشاند و گن نظر بگاهان
 باشند بوده و بخت بلکه این این این

بـ زـ اـ بـ اـ عـ اـ طـ اـ لـ اـ لـ اـ فـ وـ ذـ كـ رـ تـ اـ فـ
 لـ اـ لـ اـ حـ اـ شـ اـ لـ اـ قـ اـ بـ تـ اـ لـ اـ طـ اـ لـ اـ فـ
 اـ رـ جـ اـ مـ اـ كـ اـ رـ اـ مـ اـ خـ اـ عـ رـ ضـ اـ لـ اـ خـ اـ فـ
 اـ لـ اـ كـ اـ مـ اـ سـ اـ وـ بـ اـ لـ اـ عـ يـ بـ اـ تـ اـ لـ اـ نـ وـ شـ اـ
 شـ وـ دـ وـ بـ خـ اـ خـ اـ مـ فـ اـ قـ اـ فـ اـ لـ اـ طـ اـ لـ اـ فـ
 كـ وـ دـ خـ اـ لـ اـ كـ اـ تـ اـ نـ وـ دـ وـ بـ هـ وـ بـ هـ :
 جـ كـ هـ مـ زـ اـ نـ اـ سـ مـ اـ بـ اـ بـ وـ كـ لـ اـ ثـ حـ اـ
 جـ اـ جـ لـ اـ لـ اـ كـ اـ دـ اـ حـ اـ جـ اـ بـ اـ شـ اـ شـ اـ
 عـ اـ لـ اـ رـ اـ مـ اـ مـ اـ سـ اـ شـ اـ بـ اـ دـ اـ حـ اـ لـ اـ دـ اـ فـ
 مـ اـ يـ اـ بـ اـ دـ اـ وـ بـ اـ لـ اـ حـ اـ قـ اـ دـ اـ مـ اـ مـ اـ شـ اـ
 وـ مـ اـ شـ اـ بـ اـ دـ اـ عـ اـ قـ اـ اـ مـ اـ اـ مـ اـ لـ اـ خـ اـ طـ اـ بـ
 دـ اـ مـ اـ طـ اـ لـ اـ مـ اـ خـ اـ قـ اـ تـ اـ شـ وـ دـ وـ نـ اـ سـ :
 غـ اـ قـ اـ لـ اـ كـ اـ كـ اـ هـ بـ يـ خـ اـ دـ اـ الـ اـ لـ اـ بـ دـ اـ
 دـ اـ مـ اـ اـ لـ اـ كـ اـ دـ اـ مـ اـ بـ دـ اـ وـ اـ يـ بـ اـ تـ اـ لـ اـ
 لـ اـ وـ اـ خـ اـ خـ اـ مـ اـ سـ اـ لـ اـ حـ اـ بـ اـ اـ لـ اـ رـ اـ سـ مـ هـ

خواسته اند همان ایام تازل فنظر
 با خلاصات و حکم داد رسال آن
 ناخبر یافت این ایام امر برسال :
 طریق دند و انت اقدار رساله
 اینه انجیوب مواد درباره ایشان همچو
 فرمیدند ف الحبیف میب متوجه
 شد و همان عالی محبت ظاهر اثرا
 انجیوب و ایشان در جمع اعیان جما
 لایه الله ناطق دری خدمت امر فرام
 پلشن و در سخن ثانی الخبیث که
 تاریخ آن شرعاً شهید معنی المبارك
 بود کوش نازه عجیب شد و سیغه :
 جد بد در سخن احتجاجه مژدهم و
 بعد از اسناع داد را خصلت
 مذکوس از ذکر و میان نموده فی

پیغام

بعد أن ذُرَّ عرض شد بادل جري في
 فرقنة والألطاف وعاج بحر الفضل
 على شأن لا ينكر بالبيان ؛ فا لـ
 دهولهم الحقن في الطيور الفرد
 بالجها الناطر إلى شطر الحقن و
 إن طعن بـ شاء المفسود والشائب
 من وجهي الحقن علىت بهـ والله
 إليهم اليوم قد حضر العين الصار
 بما أرسلـ الله وعرضـ المفاسـ
 الطيور ما فكتـ حماقة فـواكهـ فـ
 تـاءـ اللهـ وـذـكـوهـ طـوـقـ طـانـ وـ
 لـبـانـ عـلـيـ بـعـدـ فـولـتـ فـاصـ ظـهـ
 لـغـزـ الـوـجـودـ فـانـفـلـاـ عـلـيـ الـقـيـمـ
 مـالـوـمـلـيـ عـلـىـ الزـرـابـ لـفـطـعـ مـنـهـ
 شـفـرـ الـعـلـمـ وـالـبـانـ كـلـاتـ خـلـتـ

براعذ الرحمن والآنس كثيرون الأغافلتو
 انت اللذى حضرت وروات البدر
 وأعواله والتفسير وإنوارها ويعصى
 ما يكلم به مكتم الطير إذا كان منسوباً
 على عرش الطهور لربك يا كرس
 لرب الرب وينهى بتاته وقام على
 خدمة نعمه والغزير الشجاع لا يخرب
 عما يعلون الغلدون بغيري لو أنسفوا
 وغريقوا العلوات بما رأوا به فالواح
 شئ من المدى فله قهقفات الورقة
 نطق أم الكتاب من قبل والتوجه
 في هذا العام الحميد كبر صرطنه
 أحبابي وذكرهم يا ياسعهم وبختائهم
 وبرفعهم إلى ملكوت الذي جعل لهم
 مطاف من في السبع الشهود هل
 بارقاً

بالليل أن لآتني حبكم بأعمال حميد معا
 الملا الأعلى عزت النذير بوعي بما
 يرشع أمرى ومقامكم في حلل خاتم
 عزائم وحبائمه نجدى وفضيلات حسنة
 التي سفن الوجود فما أنا نكون معكم
 في كل الأحوال ذريع وغري واما
 الشاعر البصري الأزرى ونشرت نفع
 وفضحه ليفضل للناظهروه
 سبطهير وأخوه أبا الآخران داسيل
 بن بيدار جنطان من عنده ان
 فهو المؤوي الفذر البها والقوبر
 علىك وعليه اوريليان وعليه اليون وفوا
 بشناقه وعوذه في هذا الامر
 المزبور الدفع انتصر امن خاف خلاص
 الحبيبي عرض مهاديا كذا كذا حمودي

دسته ای این خود را بخواهد و کنک بعد
جمعی طالب واحد بعد واحد از
نمای مثبت ای فاند و ای میگوید
از جن خط آنکه بس ناخبر خود
لخته شود و واضح و هر چیز
در هر حال امید حداقت و دیدگیر
از این خوب است ای بخادم فان مطلب
جه که مطلع و کا هند آنکه بثبات
رسول الواح ای امر فرمود است بد
دسته ای این اجماع و مومنان و القاء
که بر اینکه مردم شوف
عذوق و جذب و بخلاب حریبه
غلال فی تکلیفه متوجه به لذت
عنای خود است ای آنکه در جمع
حوال این علائق بیان چون فتح

بریل دیا پنچی فیام خاپندجه
 قل دیکبیولت از آن نرسوس^۱
 سخن به متصله طهود اعمال و
 اخلائی طبیه شرخته آذانی عالی
 اذان باش اخوان دیخن و منبع
 خل میبل اسفهم بیتاهه شورامت^۲
 اصادر دیار دیار اسقام و فرعون^۳
 الی ماشاء الله و اثراویش بدیوا م^۴
 سلت و مملکوت ف الحبیفه جراس^۵
 سرت هنوده و خواره د خود هندا
 نحضر کم و قدم از یعنی مطلبیم همچو
 اهل اعزال از این دست طبیه و ماند
 سوابه هفت طغاف مابد و پیچه
 نهاند اند همچو کاشتیلبر و پیله
 افهار نشک و بجهت در سرد از

مائدة ثالبة وشمر حديدة مشرفة
 صفت مكورة فرموند اركان طا
 بحث بهار الريحن بالاعرقها :
 يحسن عظامه ورقة كراشان
 الواقع في افغانستان مرأة العرب
 ابر كذلك مارفون واثند خولوكم
 ديكهابن الاذني ابن كورة جان جمعه
 بوش خلا ونانين علبة خيري
 شطوط اكتنه كخوردا ملاك برس
 على الأرض يافته جبلان عمر مني
 كلور ما حاتم افع اغليس لكان لله
 باني كللة باركة ناطق ثوره جاري
 ابن بيان حلب بعل خيل اكس بشارة
 شلهة سبت استكه بعشق الملي
 بوندا شلحة انظر حد هارفع د

جبر

صور آن خدای ایستگله مبارکه که دعیت
 از اباب لر افی عصایت طالع شاه +
 بنج محمد رئاع عکس من ایشان
 و ایشان که در نزد دوستان الهی مرقوم
 داشتند که ایشانها از کوثریان بودند
 من حب شدند بشاریه محمد رحیم
 طلب شدند الهی فاطمی کشند و هم
 چنین متفق شعور دادند و ایشان
 از تقویں معرضه از اهل بیان
 + بیلان هر پسر این خضره + ایستگله
 ناقه مطاعه از غلطیع بیان احمد
 ایشانی هرمود هرمود و دند پا به احمد
 ایشان ایشان الهی هر یه سمع
 باشد و بیانک و شاید حق مشغول
 هر یعنی ایشان ایشان ایشان عالی

خوش خون مشاهد خلیده ه این
 طبیعت ام رانجی آموخته و غرفه طبیعه
 اندک شغقول طبری تابد طور
 لحم طویل لم از پی فرای معود که
 حنبوت سان و پاپد و شعور منصف
 والطاف از آفان سماهه بکل این کتاب
 لئه مشاهده غاید و اینکه در طبیعه ه
 حکم و میتوین مردم داشتند
 الحسنه کون آنکه بود در آن ایام در
 اینچ لازم بود ایند ه است از
 عایش حق جلاله که این ارض
 مبارکه دا از شوونات مردو و کوئی
 معرضین از اهل بیان مفقوس فرمد
 بجهان الله چه مظلوم مردم خالق
 هر چه شعور و مذهبی خبره است
 آن

اَنْ آتَنَّ نُفُوسَ مَحْسُولَةَ جَهَنَّمَ وَرَكِبَتِي
 فُلُوبَ مَطْرَدَ الْعَالَمِ؛ وَعَلَى اَنْظَارِي
 خَارِجَ بَابِ دَانِشْدَانِدِيْهِ اَيْ طَمَّيْ
 تَنْ حَلَّ وَاصْلَامْ ؛ وَلِلَا هِبَةَ شَمَّيْ
 وَلَا نُعْوَدَ لِلَّقَنْ ؛ وَلِلَّاهَ هَارِيَهْ ؛
 شَعْبَدَ الْهَارِيَهْ مِنْهَا وَلِكَهْ دَرِيَهْ
 جَنَابَ الْخَامِرَنْ اَطْفَالَهْ عَلِيَّهِمُو
 حَرْثُومَ دَاشْبَدَ دَرِيَشْكَادَ حَضْنَيْ
 مَالِكَ فَلَهْ عِزْرِيشْ دَهْدَهْ مَانْخَنْ
 سَلَانَ الرَّجَنْ فِي مَلْكُوتِ الْبَانْ ؛
 ؛ فَوَلَمْ جَرِّبَ عَالَمَ بَعْدَ اَنْ تَصْمِي
 لِلشَّقِّ الْعَبِرِ بِالْجَهَالَيْنِ الْأَكْرَجِ
 لِيَامَ لِيَامَ لَهَهْ اَسْتَ بَهَتْ ؛ اَنْ
 فَرَدَ وَاعْصَارَ مَعَادَهْ غَيْرَابِدَ
 فَرَدَهْ بَنْ بَوْمَ جَنَابَهْ خَوْرَشِيدَهْ

مِكْرِيد وَفُطْرِمَاثْ مَا نَذَّرْنَا
 إِلَيْنَاهُ بَلْ هَنَّ فَجْتَ أَنَّهُ وَ
 لَعْنَدَهُ بَلْهَادْ لَوْنَسْبَدْ أَوْلَى أَنْ
 ثَلَمْ لَعْلَمْ سَهْرَدْ كَمْ خَنَانَلْ أَبْنَ بَعْمَ
 دَكْشَوْدْ كَلْمَصْعِنْ مَثَاهِدْ مَهْرَدْ
 الْأَنْ شَاهْ دَيْكْ لَلْأَهْبُوبْ أَنَّهُ
 دَهْنْ بَعْمَ دَرْصَدْ دَانْ بَلْشَوْحَهْ
 بَلْهَادْ شَهْنْ بَهْسَاهْ حَوْنْ قَاتْرَنْ بَتْكَهْ
 بَلْ كَلْهَارْ صَدَهْزَلْ أَوْلَادَهْزَلْ
 بَرْغَوْنْ بَابِنَهْ فَرَاسْتْ أَنْتَهَادَهْ
 بَانْ مَهَامْ بَلْلَخَلْهْ فَالْكَرْدَهْ دَكْرَدْ
 بَدْوَمْ مَلَكْ وَمَكْوَبْ بَابِنَهْ مَلَكْ
 دَرْهَمْ حَالْمَلَوْسْ مَهَاشْ بَلْهَلْ
 حَنْ مَهْبَثْ بَاشْ وَبَلْمَنْوَكْ
 قَلْلَهْ لَهْلَهْ لَهْلَهْ لَهْلَهْ لَهْلَهْ لَهْلَهْ

وَلَهْلَهْ

نَذَافُ وَنَفْنِي وَنَاعِدُكُ وَجَعْتُ
 لَطَرْ وَلَجَانْ وَلَشَبَقْ وَلَادَنْ لَامْ
 كَرْ وَحَطَنْتُ ابْتَقْ عَلَى مَالِيَّة
 جَهِودُكُ وَفَضَلَكُ اتْ فَلَمِانْ
 لَأَطْمَلُ بَا بَعْقُونْ وَبَعْصُونْ فَلَدِيلْ
 سَاعُونْ خَرِبْ وَاتْ اتْ الشَّامِ
 الْعَالَمُ الْمُشْعِنُ الْمَلَمُ الْكَمُ الْمُشْعِنْ
 إِنْكَهُ دَوْيَارُهُ جَنَابُ حَاجِيُّهُ أَفَاعِلِهُ
 بَعْلَاءَةُهُ مِنْ قَوْمٍ دَائِشِهُ بَعْلَانْ
 عَزِيزُ دَوْسَاحَتُ لَهُدُسُ ابْنُ لَوْحْ
 مَيلَكُ از سَعَاهَ شَبَتُ نَازِلُهُ
 اتْسَاهَةُهُ لَزْ جَهْرَبَلُ وَحَنْ بَلَانْ
 وَبَلَوارِي مَعْرَقْشُ مَنْوَرُ كَبِيدَهُ قَوْلَهُ
 جَلْ جَهْرَبَاهُ هُوَ الْأَدَسُ الْأَعْظَمُ
 الْأَبَكُ اتْ التَّوْرِيَادِيُّ وَالْأَنَارِيَادُ

طوبى لأن سمعن وغافرت بالزارة
في يوم العرفة وأبديع الله أكأن لحوة
الصالحة باسم الرادف لشلة قويالله
أين ربيت هؤلؤ القاهر الحبلى
الظور بظور حول والألوار بحد
هذا القول الأربع من أنا من سمعني
بلطوي وضمهم من فلام على الأذلاء
وغيرهم من عكل بالعن يغضون ا
يشاف أنه معينا كل ذلك لخفي
الأمر وإنما الشاهرين بلطلا لأن
دعوا ملتفنكم وكتلها عن حرم
ربما و ساعدا ناس كل ذلك بأمركم من
بنطقي بالمعنى انه لا ال إلا هو قتل
النمير طوبى لك يا دافتري لوى
المقطوع دنزل لك من عذرنا ما
يختلي

بحبك في كل صال من هو والرتبة
 انت من الاصحى ملائكة كبار الله
 وصاليل من هذه ان دعك هو المؤمن
 المنور لوجه قدر ثواب الكتب كلها
 وهو من الفيصل الذي اسوى على
 العرش رخا العرش عاليه يحيى كل ذلك
 نظر على الاعمال خذل من عندى ان
 اخرج هنا الفضل العظيم الياء ثم
 من اين ملائكة على الارض بذلك
 سؤالاً وشكوا اصحابي وشكوا
 بذليل التبر الخى انوار فضل احالم
 فرمود وخرعات وصياد صلام
 طوف ازواجه نفوسكم اليوم
 فائش شدش وشوشات وظاهرات
 ليام عدو ودو ابيات دار المقام باقى

منع بخود و تکبیر و صدای ابن عید خوش
 جناب میرزا ولیان و همیلک لرچیل
 لعل کفر میک شود در هر صلح و سه
 گفته در هر ساعت باحد هر آن معلم
 بعثات آن خوبی ساخت و اینکه ذکر چهار
 رضائلیان علیه جهاد اقصیه میورده
 بیویله آدم و حجه بن الابزب عزیله
 من شنی عرض شد هدایا مانظیمه
 لات الشففه و الکرم والفضل فوله
 جل شاه فاعظم کرمه باطل فبل
 اکبر علیک رحیق الی سیف البشر
 خویج جلال الدین عالیه از زیارت معرفت
 خود خلیل فرموده دانیواری کل
 راحت خواسته داسایجه عنده بنه
 حاشیش ظاهر فرموده لغی لصر
 اهل

اهل ارض باخوار بتی حماده عالم متقد
 شورت بهمنی ماهیه از افق اعلی و ندره
 علیا مانار شک غایبند و خلیل استند
 کل خود را دکمال سروره و مابت دست
 راحت مشاهده غایبند الهمه در باره
 ابشارات علی خود بدب لدی العرش بحبو
 از پل مظلوم تبریز جملان بکو
 شیرین میاش از ایخه بینو وارد
 شک بر حق اعظم ازان آن وارد شم
 باخوار وجه الله این عالم را پن عقیمت
 که مثا هلا م بشود لا این بلکفر از
 حوسنان ایی میویه و بنتی الائمه
 هله الکرایه بینعل مایشان و حکم
 مایربد اذن ایله در کل ایهاره
 نظر باشند و بدیلش منشت الله

يُذَكَّرُ لِمَا يَأْدُو وَهُوَ الشَّفَقُ الْكَرِيمُ
الْبَاهِرُ عَلَيْهِ وَالصَّرِيفُ الْأَحْسَنُ
لَكَ وَالْأَنْزَلَ وَالْأَكْرَمُ الْكَرِيمُ الْخَطِيرُ
إِنَّهُ دِرَانٌ جَنَابٌ أَعْسَى بَهْرَمَ
طَهِيفٌ عَلَيْهِ شَعْرٌ مَرْفُومٌ دَلَشِيدٌ
وَصَحِيفَتُنَّ مَرَابٍ دَفْنٌ وَدَكَّا وَمَدَّهُ
وَكَلَّ وَلَسْنَعَدُ دَابِشَانٌ إِنْ مَرَابٍ
جَنَابَهُ دَجَنَبَنْ دَعَالٌ وَمَكْشِبَهُ
شَهْرَصَنْ سَمْرَعَشْ تَلَهَاءَ وَجَهَ
عَرْضَشَدْ : هَذَا مَانَقْلُ بَهْلَانَ
الْعَطِيدُ بُولْجَلَ كَبِيرَةُ اَنْشَاءِ لَهَّ
جَنَابَهُ حَوْلَفَاقْ بَاهْشَنَدْ وَبَاهْلَارَ
عَمْرَفَشَهْرَ وَأَنْجَشَنَشَرَ
لَهَّلَهَنَانَهُ شَرْمَنَقْ خَلَامَلَهُ
الْأَنْدَلَعْرَنْ عَرْشَ عَلَى الْأَطْهَرِ

2

نبوده ونحيث بركات رونكرد
 طوبى لمن انتبه من هذا الشتم و
 عرف وقام وقال مصللاً الى الاكف
 الاطي غلوكت ناما باللهى هزتني
 شعارات عذابتك واقامنى امام
 افني خصلتك اسلتك يان فقيه
 طلاق دعوك والاسنانة على امرتك
 وانت انت الشندري على ماشاء
 وفلا مصلتك بنعام الوجود من
 الحبيب والشيمور باقلي لحاظ عنك
 باوصووجه بشعر عما ياخذني بخطوه
 فمحشه العظيم عرق ازراع
 وجود بوده وهى درجع عوره
 هذا حلى لأبيه هنه اليها وحبك
 فطبله وعلى من نفك بالمعروف

دعا به طبع بدمار آلة درت العالين
 انفعي از سکه حواب سوال ایشان
 سخنی از ملکوت اعظم نازل آنچوی
 سبل ایند که در بی هر آن و مطالعات
 نازل آنچه که من علی الأرض رکذان
 غایبند و این ایام خلا ای خست ای بیشان
 ف کل شان القلاز الاموال یعنی
 الفیوم ای غیزل جلال این خادم
 قاتل سائر و آمر بحمد ایشان در دیج
 احوال مؤبد فرماید ولی پس که می بپرسی
 اعلمه که ایله ایشان و اینچه در بیرون
 جنایت ای اخذ اداد و افلک شهر برید
 خلیه ای اهل ایله مرثیه داشتند فی
 لطفه ایشان به ایشان حق نازنده
 + بستان عرض در صلح اتفاق ایشان

لطف

اعلم انكريا بابن كلات عاليات
 ناطق و قوله جل صریحه هو ان لعد
 السیع باختاذاد علم اعلى شهاد
 بدد مدبر ایکه هر هنکار کرید عرض
 شد بكل المحتوى و ذکریش فائز شدی
 از محل صانع موغران آنچه هر زمانی در
 عمان اینظام کریم کبیر از اول
 اذالات بافن ایند و در هر یوم کذکرت
 شد از محض مخصوص تا زل و من پندر
 از اینجا نداشت بنو منوجه بوده ای
 لشکراقة ریک و دستی من فی الأرض
 والتمامه للحق احمد بهنک و احمد بهنک
 من طلاقه الأرض و لدخلک فی طلاق
 سده عایشه و دفع ذکرک بین ای
 عیاده المقربین خصل و دعائش لای

سفت داشته فدلایل دانمچهار و
 عدایك الرسماء المسلط دسالاً بغير
 المسوؤل جداً عطائه وجعلك من اهل
 المقام : كن فانياً اغلى خدم مني وباختصارها
 بذاتك ومنك كباقي قسط الباقي احاط
 الآباء الخلف وهم يحبون ابائهم :
 شرودك الرعيل مثبت من جزئي الله
 در دروازه حباب حاجي شلخور و مخطبه
 بعلقانه ثان : هولجت هليله :
 بسي الشفاف الخضر بناشوري وها
 دلورى شىنى بايجنكه اهل هال ازان
 عازفي و محيى سند الائمه شلاوة
 سلكت واذك ونورت لان بفتح
 ئل مطلع المداريه ومحض ما تخدم
 بيفتح لفة لفشار و العجم العجم
 كله

كثير وقد ملت في حسرة المطافىء كم
من حبيب ضضد مفاهيمي وكم من امير
نفع في عزلي وكم من اطباء اتفق تلقى
لوصولي وانك ضضد وعزمت مو
طرالله ان احضرتني في ماحظى طلاقه
الروح الانبياء وبعثت من القبور
لما سمعت اذن المقربه ان اشتراكه
بما يملكه وغريبه لا يغير القيوان و
اول ذلك ما ابعاده ثم من الانبياء
وامتحنت معاشره الكليم ودعنه بـ
حول شفاعة بشيد تأسضا الرجع لـ
محمد بعدة حقوقه فلما رأى ذلك
لابن ابي قحافة نوح وجرس لـ
نوح فلم يرها اذ احزان البهاء عليه
وعلى من سمعت لـ

لا زال از بیان حملات که از قلم اطیاف
 خلیل و عقاید کلیم را مهد و مثله آند
 خبر و رکن و هنایت و اسقام و
 خصل و کارهای طلب نموده دینما
 دانسته و خن منوره بجهات که بعد چه
 که بنها داشت قلم اطیاف و شهادت امیریب
 اکثر از خلیل در خدمت امیر صرفت
 داشته باشد بر چیزی نقوص داشته
 عالم فر کرده باشند این
 اشتبه سفریم و ایوان مختار عذری
 سعادتمند و ماعنده ایه لبی طویل
 فیلمینه می‌بینند از جمله اینها که
 اینیب از ایوان اهلی و عایش نموده
 همانکاره لازم موافق باشد و
 اینکه چنانکه ای اخدا در علیه همان اعد
 نرسیده

در بوده اند خوب بکنه مشود لجه
 ارسال خوده اند جواب از این عبد
 نرضه الارکانه ایال و مکن این عبد
 نظر بالطهیان ایاثان و معین
 نظر بالله و مکن از لواح ذکر شان
 از غم اغوا جاوی این عبد در جواب
 مراسلات بعضی که ملنونه دشیده
 نبوده اند مشغول و خود ایاثان نظر
 جذبت و استرامنگه دلهم و لفظه
 ایمه و اضد پاچه و ایشانه حق
 تعالی شانه شاهد و مکن امانت هم
 ایال ذکر شان و غایاثان و خد
 حسب هم بوده و هست و این
 انقضیانه جواب هم ارسال مشود
 و اینکه مدباره حناب اخا محترم را ایال

اصغر عذر ما يهلاك انت هه مرر فهم شاشلا
الى حلة ابستان بذكر الحى ازقل و بعد
ذا فشرسته الد فدمى د مخربه من
ساهه عابشها و ديتكم و دخوبها و
سبوبكم و دعو من الفلم الاخلى هذا
من فضل ملصوصونا و ملصوصوكم ايه
كلاث عاليك دولين مقام الات
سلك و رنك جارى و قازل فوله
جل و هن باحد حلوى لك جاوىخت
بعهدك و حلوى لى عيل فيه مكاك
عنوا لا راك العرش فدىت علاك
بطران العجل في مد المقام العربية
الجوده داد اشكرا لهه جدا الفضل في
قلبك التيي بامالات القلب واللهم
ونذكرو على هيل اصغر و نكير عليه
د مشه

وبشره وحيى إلى بيته : علوى
لهما فاز بذلكى من قبل ومن بعد
وضرب وجبي لضموم النهاى على
الخصب ببيان ضمون المقادير فعل
حسب افاصيلهم بطراف قبول فائز
؟ قد شهد بذلك أبايات الله ربنا
حذق العالئين أسلمه دليله وجواب
أقاموا ناجحة على وأهل الدين على
يحلوا لهم مرفوع ذاتهم صلاته
عرض دراسات أقدس أحوال مجده
بيان على مصروف المكالات بأهله
طاهر فلا يزع - قال حلت خطمه
بنبي العرب العظيم بالمرقد في ذلك
فلزمعه داركلاك في كتاب من أحبني
الجهازية وإنزانت الملة أهل لامعاذه

ملأ عوْنَانَ اللَّوْكَ طُوبِ لِمَنْ فَازَ الْجَوَءِ
 بِعِوْدِكَ اللَّهُ الَّذِي أَذَّاهَرَ بَطْشَ
 الْأَسْبَاهَ خَلَقَ الْوَعْدَ وَهَذَا مِنَ الْوَعْدِ
 : أَذَّاهَلْنَا الْأَمْرَ وَأَرْكَلَ الْأَيَّاتِ
 فَدَعَوْنَا الْكُلَّ لِإِنَّهَ الْيَوْمُ الْيَوْمُ :
 مِنَ النَّاسِ مَنْ نَهَىَ الْهُدًى وَأَخْدَى
 الْمُرْوَى بِالْأَنْجَى كَمْ قَدْلَلَ حَبْرَ فَلَى
 فَرَدَهُ عَلَى الظَّالِمِ فِي سِيرِ الْمَرْدَى مَا يَحْمَدُ
 بِهِ الْمَلَأُ الْأَكْبَرُ وَسَكَنَ مَدَّنِ الْأَمَاءِ
 وَكَنَّ الْنَّوْمَ الْكَبِيمَ لِأَبْقَيْهِوْنَ فِي
 كُلِّ الْكَوْلَ فَسَلَّعَ الْأَدْرَعَ شَانَ مَا
 مَنْعَنَمَ لِلْأَنْجَى الْمَالِكَ لِلْأَسْنَوَنَ وَلِلْجَوَءِ
 : وَأَنَّا مِنْ أَهْرَارِ عَبْرَائِلَاءِ الْأَكْبَرِ
 فَلَدَقْضَوا بِمَتَافِلَةَ اللَّهِ دَعَهُمْ وَنَمُوا
 عَلَيْنَا كَافَرُوا مِنْ هَلْ عَاجِلَتْ دِمَوْنَ اللَّهِ
 وَمِنْ

وَمِنْ فِلْيَهُ عَلَى الْرَّوْقِ جَانِدِهِمْ الْمُبَرِّجُ
 وَهُمْ لَا يَصْعُونَ وَيَنْذَرُهُمْ الْفَرَّ
 وَهُمْ لَا يَتَعَرَّفُونَ فَلَمْ يَنْكُوا الْخُرُ
 وَالْأَهَامُ مَعْرِضُونَ عَلَى نُطُولِ الْبَيْنِ
 كَذَلِكَ يَغْصُلُونَ لَكَ عَلَى الْأَكْلِ فِي هَذَا
 السَّجْنِ الْمُمْوَعِ أَنْ لَحْظَتِي أَبْيَانِي ثُمَّ
 اغْزَاهَا بِرَوَاتِ أَعْلَمِ الْبَيَاهِ هَذَا
 مُلْبَاهِي لِكَ مِنْ عَدَدِ كِنَابِ مُحْفَوظِي ؟
 الْبَهَلَمُ عَلَيْكَ وَعَلَى ضَلَّلِكَ الْمُنْتَهِي
 فَادْرُدْ بِرَحْمَنِي سَجْنَهُ وَرَحْمَةُ الْعَرَبِ الْمُؤْمِنِ
 اسْنَفِي بِاسْجَبِيْهِ فَوَادِي حَسَالِهِ
 لِبِنِ الْبَشَّاعِيْهِ مَنْعِدِهِ طَرَابِشَانِ
 الْمَلَاحَمِيْدِ دَارِ طَرَحِي تَكِيرِيْتَهِ
 شَاهِدِ ارْنَهَاتِ بَيَانِ سَلَطَانِيْتَهِ
 بَرْجِ حَمِيْنِي خَلْقُ مُشَوِّقِهِ وَارْمَزِهِ

أكبـر مـحـمـد مـعـاذـه اـبـن عـبـدـهـم
 خـدـمـتـ اـشـانـ تـكـيـهـ وـسـلـامـ عـرـضـ
 سـجـافـهـ ذـكـرـ جـنـابـ الـاسـدـ عـلـيـهـ
 بـخـلـوـةـ اـنـ اـهـلـاـخـاـ فـرـمـودـهـ بـوـرـقـهـ
 وـهـمـ جـنـينـ ذـكـرـ اـشـهـالـشـانـ رـابـنـادـ
 سـجـبـتـ لـهـ بـعـدـ اـغـضـونـ دـاـذـ وـ
 عـرـضـ آـذـنـبـ عـنـلـهـ مـصـورـتـ اـبـنـ
 كـلـاتـ عـالـاتـ بـخـلـيـ فـرـمـودـ وـخـوـرـجـلـ
 لـبـلـالـهـ بـسـيـ الـأـطـوـنـ مـنـ اـفـنـ الـكـلـوـنـ
 كـابـ اـنـهـ الـمـظـلـومـ لـ اـفـلـ اـلـهـقـيـ
 يـوـمـ قـرـبـهـ مـرـسلـ اـللـهـ مـنـ خـلـ وـخـلـ.
 كـابـ هـنـزـلـ يـنـاطـلـ فـلـذـكـرـ مـاـلـاعـهـ
 عـلـيـهـ هـذـاـ الـأـمـرـ وـعـلـيـهـ فـحـلـ الـبـوـ
 وـمـنـ اـسـيـعـتـ نـاءـ الـمـظـلـومـ تـلـقـيـ
 فـسـبـلـ الـلـهـ مـاـنـعـ بـلـقـرـبـيـوـنـ وـتـ

الـعـلـيـةـ

لغيره مثل المحيط وغور حديث
عد الامر الذي يدارفع حقف سدا
السماء والارض الاخير وظلت
الاية في ملكوت الاشارة فدان
من كان مستوراً في خلة الله وسلطه
من قلم الافق كتابة الخنوم طوب
لات تباهي بمحض عزوفه وافيش الـ
من ادنى من صمام الامر بسلطان شهوـ
دع الناس باهوا لهم ونشبت
بنبله عن اشربات مالك الوجود انا
توحيدك والذين آمنوا بما ابغض به
قلب المظلوم وبرفع امرأة العزيمـ
الوجود الله لوحيد عزف اخلاقهـ
وما امر به عباده في حنانه لبعـ
كل ذلك عطني لان اليابس في ملكوت

الرفان فضل من عندك وهو الحق
 عالم الغرب والهباء عليك وعلى
 من استعمل ما به مما لفيف عليه:
 وعلى كل ما اهتمت الفنون في هذا
 اليوم للوجود : ثم الراجر والبهاء
 على من اتباه من محدث الروح التي
 تغير من شطر سجني العزى الحبيب:
 النهاية دارين حين مباركة جنان:
 الباش نازل وبيات بلغركمق المحتد
 صدهر و مثلان عبدا زذكر وقت
 ونحر و قصر بش عاصي و فاجر
 العطف بالقرىءة و اوديكم و مفضله ما
 و مفصودكم و مفصود مرغمة الملائكة
 و الجبر و سعى هنام ابن خليل راجه
 سحرى لخدا مهوده انت ضبل
 سكاك

استلال مفهود نظر کی جندا خنزد
 کتاب نازل کم علی جبل جبل از
 سور بعل خبر داده و ابن اموزع قاع
 کشنه و فطر بوضیع آن او را رعایت
 در همان پیش مرد و محل اختصار
 و جمیع دوستی شاهد و کواهند
 کدامور آبکه همچ عالیه ضرور آن
 نمیخود از قلم اعلی بگمال ضریح
 نازل و جمیع واحد این بد و اعلان
 خواه بفعل آمد و از بالون و ظاهر
 جلوه عوک برکه ای خسرا از جبل طار
 شل و داشود و احمد بعد و محل
 ذکر شد کتاب نازل و حد ظاهر
 ظاهر شاهده شد این خروهم
 مخلوق بنویه چه که لذیلت و

رسه وغوفن آن دغونه غونی آن ^{آن}
 ویا هر مع ذلک که گفایل نامه بست
 الام من حفظته بد الفضل الراحتی
 بیرونیک باکوبید در همچ طیور علیه از
 آنکه اینهاش اظهیر و پاسند ^{آن}
 این این سدۀ مبارکه باشند یعنی
 لاوریل امکر بالمرأة الراقصان علی
 باشد این خادم پنهان عرض عورتی و
 پاسخاب درینه یعنی وعده جمهک
 لذت برای پسر بعض از امور نداشته
 و مدارد ختم الله علی فیه الکربلا
 فعل و حکم حفت بـ آن و مقتدر
 المختار ذکر مخدود معظم حضرت
 رئیس بد الذي هاجر الى الشوافعی
 فارض الترجیه بـ انتـ آن ^{آن}

بعن

جمع الحال بعد المرض حسنه
 بوضاعه خاله باشند لأنهم أعلم به
 بوده وهم ند همهم وفط فراموشند
 ومحظوظ اند شد انتقامه الله دفع
 فروت وللخصار ياسمه حق وخذل من حق
 مذکور باشند بعض اصحاب مختبروس
 ذكريات از زاده عالم خلیم حارقی
 بالصوت فوادی ان جميع مرائب کشته
 شمر و فاختیم صراحت کیفت غاری و بیوب
 و آثار و اسرار و شرایع و قوانین اکن
 خوب ملاحظه شود اوست فاند چو
 حب و اوصت پیش رو اهل و د و
 راسف از حجم غلب خدمت اینست
 تکبیر و سلام عرض سلام عرض
 ایشان خدمت حضرت خضران اللهم

رفع و زدن و کیخن خلاب علی و مه
 لغدان صید و اشکانه لجه جویی هفت
 بزم باید آینه در عرض امور فوض
 رفته نظریم کست آینه بازی اینه
 که اینه از ظاهر مشود دام پسورد بب
 شرکرده بعنی از باره هنر مداره
 اعدانظر را باید عالی بجهن میری و اینه
 که حوجل جلاله خشنه و ضاده و ذلت و
 فلی رامع درز و دلدار از عرض اینه
 فیصله منقصه و مکن دسترس
 سر تسد کفر فی الخصمة فضی و اینه
 از بخل و رأی خوب دیانته بشیش
 شخنجه و شخصی و رحیم ظاهر ایش
 بخایند مائند شخصیه که ای طبع
 خاله از باره بکت بسیاره ثابت نمود
 بدوی

ولو أردت مقصود ابن فانى أنك
 باب جهنم صحن لأمر المحبة متوفع
 لم يكتب دينه بارة الله لفته هذه علىها
 يحتمل الله مرقوم داشبند وغنى
 إن المؤقتات مخصوصات ابن فانى بغير قد
 ذكرها شان راجنور وبطران هناب
 حوطول جيلانه فائز شدق وشان
 عطبيث بابن كلية على ناطق في لونه
 بالفانى طرالى وعجى والمناوى على
 خدمه امرى بشريه من غسل وكفر لها
 امر من ذلك ربك المشق الكبير أنا
 ذكرها هاشم بن عبيت لحمى لا صلها
 للذى اضل وبوحبه الى شطراته من
 من خذله لانه يخل بالحق رفام
 الباب وصح شفاء الله العبد العزيز

الوهاب ، لكنه عليه اعلى المعاشر في
الذائق البلي في هذه عالم الوفاية
وخصوصيّة العول العالمي وما ينبع
لأنّها تهافت كلّها كونها ماجنجر
البيان الذي يرى الحقّ والغير المأمور لشيء
له ولقد وافته ما أرادت خلقه وكانت
في تلك الأوقات انتفاحاً يمتدّ على
ذلك التحرّم آخره سقط آهوب :
جان بالجاجات مع آفة مرضي درجت
غروب آن جون بارباديلو التي اتى به سيد
كم هرمن نورهاند في آخر تطهيراته
معزز بدار متى كاهن فرازغربي بدان
، وعندما هرب إلى الأعلى من برج كرمه
هزّ الدين نظام شخصيات جان إلى أدنى
آفاق عالم لكان شرقي نجد قوله

3

جل جلاله بالآيات أرب وسبعين
 لا يغفر ناك وتصبلك ويفعلك و
 ذكرك لذكراً لم يذكر العزباء الضرير
 ابن هرث نعيم بليل وجنود عاليل
 سرآن خادمه جه كجه عذاب
 فرعونه وأيجانه حق است وفتقا
 كاما قارش دراريس هاجر شود منه
 بدكري وضم على خطمه مارس بالفرح
 والرضا والمحبة والباب لكن ذلك بالله
 الرحمن من هد الشام العبرى المنع وفي
 اصحاب وبعضى اندوبيان حدقا
 ومحركه وبطراره في الحقيقة
 مشورته عاتبه وبالنهاية مسب اخداد
 والطريق است هنام كنبد العرى مت
 بفتح آفة من بجهة ويعظرون معاشه

بین خلقدانه طبل من ولاده و ناصیحه
و بیور العبر الدیج انخی در اینجا
خرمیان بشکن میاج که حفظ و حمال
حفره ایشان همچوخته باشد و ایشان
الله باشد و قل امیر سدایه دیگر میباشد
کذان بجهه الجلد و گفت الرفع به جهان
عرض میخات از ترتیب الایت و اظهار
عما بابا و اطمین از این حد و وصف
فضل: هنگز فرس مطلب مسیمه
علیهم بجهان و الله عطا به که در
دستخواهی خوب بود و میخواست لمع
افق اهل عرض شد هنر ماشیت
به شخص بخوبیه من اینی سعادتی
پولچان غلط و غلط و میخواست
که بجهه بسمی المذکور همان حقیقت و
الرق

البر واللواح كتاب نزل من رحمة الله
 مالك القدم على الأحراب والأسم
 طوبى لمن يحيى معه ولصبر رأى ووصل
 لكل بصر نيله : إن باطل الأعمل
 إن ذكر الذين ذُبُّوا ما ذهل رداء
 عناية ربكم مالك الأسماء بنصر
 بخلب به الفنون والأروع : إن
 لا ذكر عيناً للعظام الذي اعنى فجها
 التأله وشرب دم حيف العربات
 من البادي عطاه ربكم الرحمن الذي
 يسلون بكل شأن الله لا الله إلا أنا
 العزيز الوهاب لا ذكر لك من قبل
 من سلطان لفحة البيضاء من سلطان
 المسمى بذلك فضوع منه عرق البقاء
 بين الأحراب إن اشتراكه بهذا

الْكَلَامُ مُحْكَىُ الْأَعْظَمِ وَغَلِيلُ
 لَكَ الْحَدِيدِ بِالْمَلِعِ الْوَجْهِ وَمُنْزِلُ الْأَرَادِ
 لِعَيْنِ الْأَخْفَادِ لِعِرْفِ مِنَ الْبَاهَةِ ؟
 كَثُرَ الْأَرْضُ كَلِمَهُ شَهِيدٌ بِذَلِكَ مَرْعِيَّهُ
 أَمْ الْإِخْنَابُ فَوَارِسًا الْأَخْرَابُ نَلَهُ ؛
 إِنَّ الْكِتَابَ يَنْطَلِقُ فِي قُلُوبِ الْعَالَمِ وَيَبْعَثُ
 الْأَكْمَمَ لِلْمَالَكِ النَّذِيرِ وَلَكُنَّ الْمُؤْمِنُونَ
 فِيمَ خَلَبَ حَلَّ زَلَانٍ مِنْ خَصْبَتِهِ
 كَبُّ الْأَرْضِ كَلِمَاهُ اَعْدَدَهَا بِالْأَوْلِ
 الْأَبْصَادُ الْفَوَارِقُنَ باسْمِ الْأَكْمَانِ
 إِنَّ أَنْصَافَ هَذَا الْأَفْرَدِ الَّذِي أَذْهَبَهُ
 تَوْرُقُ الْمُقْرَبِ مُصْبَرَتُ حَبَالٍ قَانِطَنَاهَا
 بِاسْمِ الْأَرْضِ بِاَسْمَدِكُمْ رَفِيقُ مَانِهَا
 وَبِصَدِكُمْ هَذَا الْبَاهَةُ الَّذِي يَضْعِفُهُ
 لَعْدَلُ أَمْرِيَّهُ لِهُ دِرَاقَهُ دَرَقُ الْأَرْمَابِ
 هَذَا

كلام انت رفعت على الامر العبرى العريم
 بذلك ان عصتك شفاعة الحلى عن
 الحوت ضع مساواي شفوك وجعلت الى
 شفاعة وبنها شهد الله كث سهروا
 من الليل الاخطى وسكنوا في حلم اللهم ذات
 الرفاقب : ان احرار الله يذكرونك لارس
 المطهري وابن لك ما اذاره الا كان به
 باعلى جبل الکبر عليه خلق ورحى
 ان امرح يا فوجه اليك الحمر الاخطى من
 هذا اللقان الا نور الاقدم والقادم
 بشكرهوك وابنه لفجزا بشكرهاده
 يوم جنة سودت الوجه وذلت الدهر
 طوي لخرا ضع واشيل دجل لمعرفة بعض
 عن الاختياده في القليل فالآيات انا
 بشرها وذكرت من هذا اللقان عليها

بديعا

لشوما على خد مدمرى الذى يخص
 له الائتلاف ونذكر احتجاجاته واول
 فى ارض التبع والتوى ويشرفهم بما
 تفسى داشا فيها والجبر وامواله و
 القاء وارضاعها والآباء وان ارضا
 ودارتهم لهم من خلى الاصل فى التخصيص
 الوجه كذلك يجرى اقتداء به مثلا
 من حملة رفع العزيز العصال بالجهى
 ان السمع الذى من يশعر به كاء عن بعض
 البصمة التيراء من السداد اقول الله
 الا ان العقى المعاذ هل يغفر من
 بعفوك وهل يغفر من اهل الباى حل
 ابي وفشك ان محكم الطور يحيى
 لعمالك الفقيرون هذ اهل الى وهمي
 فضل من عنة وفعوا العقى بحق دانا

الفتن الخاج بالجعفر فصر عبادى ما
 بالآفات والخدن ويعابر بقى به ذكر الله
 فالمدى والديار لا يخفي المذوب
 بمحمد الأخلاق في ذلك امر بالعمارة
 قبل وفاة الكتاب فذلك ربنا
 ديناص كتاب الوجه بدء المفسدة
 التشكيرات مالك الأدام : وذكر
 من سمع يقول في مد الماء الأهل
 بنداه الأخلاص آلة المقدمة على ما
 أرد خطط الأنهار والآبار وفتح
 بحد ذاته مالك الكتاب أنا ذكركم
 بذكر سالم به البهاء وجري فرات
 وعني من كل الجهات قل يا لهم لأنتم
 انتم من عباد الرحمن انقول لكم في
 لبيبيه الوجه خطبات الآيات قل

بنـى

يحيى لكمهان ونيلوم لا يفتحي الحق
 سيفي من عذل الأرض فسيفي الملائكة
 لنفسه وحد فليشهد بذلك كل شجر
 وحجر ودر وحصاة ونذر لفاته
 الذي هدبه إلى سوء الطريق بما
 هادى إلى نلططم بذلك ويعلمك
 والآيات آسن بالعرف أن انبعوا ما
 أمرهم به من لدن يخالق الأسباب شأنه
 بروح الله بنطون بالحق في هذا النصر الذي
 جعله الله المنظر الأكبر أن يعرفوا بما
 أولى الآيات على صدور ما عند الله
 فلما سلطان الوجود ياعلام الرؤى
 والأحلام بأهل الأرض أقول الله
 كلامها الصنكم عن الذي به طهير
 ملائكة مكونة في الربور والألوان خطا

كتاباً لهدى جنوة فلأنتموا كلّي جامِل
 مِنْابِ حَكَالَتْ فِيقَةِ الْقِنْ سَعَادَةِ الْمُرْبَى
 بِنَوْدَ الْبَانِ طَوْبَى مَعْ وَرَائِفَ
 وَرَبِيلَ لَكَلَّ عَافَرَ كَهْرَانَ بَنْجَنِيَّ الْأَطْلَى
 لَأَذْكُرَ مِنْ سَعْ صَرِيرَكَ وَأَغْزِيَ الْكَدْ
 الْقَدْ سَقِيَ بِرَوْسَتَ لَفْرَجَ هَنَالَكَهْ
 الْذَّيْ أَذْعَلَهُ رَجَبَهُ لَهُ الْأَذْكَارُ الْأَ
 ظَهِيرَهَا وَأَطْهِرَهَا الْأَمْرَى عَلَى شَكَلِ الْأَسْلَى
 الْعَلَوِوبَ وَخَاصَّتِ الْأَسَارَ الْأَرْبَى
 بَنْدَ وَالْأَوْهَامَ مِنْ حَرَاظِمَ مُنْبَسِنَ
 الْأَسَارَ مُطْلِعَ الْأَكْوَارَ طَوْبَى لَمَنْ غَازَ
 بِاسْعَادَ عَادَنَ وَبِجَدَ عَرَفَ قَبْصَى
 لَنْبَهَ مِنْ خَدَادَتْ خَنَابَى لَهُ صَرَفَ
 الْأَسَارَ هَنَاجَمَ هَنَهُ اخْدَادَ
 الْأَشْكَارَ مِنْ نَلَاءَ مَالَكَ لَأَمَاءَ وَكَنَ

الْأَنْسَى

قاس في خطاير وتعاس : بضم الميم
 وجعل عزف البهان وقام على خلدها
 الامر في القدوش والآصال : الناس هنا
 ذكرت ذكريات وروايات الرايات لهذا
 اليت من مشرف الآذى كار + وندحر
 خطهم بمحبته وبنشره والذين آثروا
 في هناك برجي وعبابي وغضبي
 بشهادت الذرارات طائل في حفل
 الامر على سكل الطور وعلقت بما
 تردد في الكتاب من لدن مرسل الأرباب
 + أباك ان شفعت او هام العلاء عن
 فاطر النعماء او شفوت مطرفة الازلاء
 عن مطلع الأنبياء لاستفتوا الى
 أيام معد وعاد وذات العصافير وبعدها
 للوحدين أنفسهم فذا على العصان لذا

تذكره في كل الأحوال بالحكمة والآية
 خصوصاً الذين كفروا بالليل : كذلك
 نصيحة عزف البيان في الامكان : على
 لمن وجدت وسبيل لحال منك مكان و
 لمن لا يجد في الشأن ولهماء و
 بشر لهم بما ينال لهم و Becker على
 وجوههم من هذا العذاب الذي أربى
 بالقول وجه دضم العذاب الفقاري التي
 لا ينجوا عما أزال لكم من معاناة الأمر
 ثم اشتكوا وانت لهم الرحمن في كل الأحوال
 أنه غضنككم وهذا آلمه وغضبك على أكثر
 العباد الماذكرا يأكل من ذكر آلمه
 شيئاً ليوجه لهم ما بين ما ذكره آلمه
 أنه يضرك بغير شأبة للطعن من عنده
 وهو المفتدى العزيز العلام وينصر

ساق

من سمعي بكتابه ونشره صنلاني الذي
 لا يأخذ على الفقد الامتعج ما ذكرنا في
 والذين اثروا ملوك شهدوا لها الا
 ان افضل امورك على ذكرك لشيء فما ذكر
 اذا وجدت عليك الحد من اولياته فماعلى
 خدمته بالرجوع والتجهيز الاك ان
 خذنيك شهودك اللذين اوصي بهم
 دعوه من دونك وغسلك بحمل الله
 سالك الاجداد اليهاه عليك وعلى
 ابدالك واعملك وعلى كل موافقك
 انتجه ابا صطراخا وجده مصنف
 طهورك اقوار عباد الله ابن عبد
 چ چ ذکر غائب وجده عرض كند ومحقق
 اذاؤفات ابتكلاه عليه اولیائهن عمالك
 لمها ظاهر في الحقيقة فلب این

هنری و متفکرات متصاعد و عبرات
 نازل فوله جل عظمه بعد
 حاضر مشاهده میخان و اصفا
 بمحبی کند دلایل و ایام صرب فلسفه
 فضل بر رفع و نتای مظلوم یافند
 و جمع از برای هدایت عباد و محبی
 من علی الارض من بوده ای کاش در
 جراحت این موهبت که بعده شفعت
 عظی بر لر لری مختدم شدند و
 بالپی سب و علک معموق علو اوست
 منشی که مشابد همچو خوشی از
 اعمال خالصه و لخلای در حانه
 سلمع شود فعالی خدا غاید
 بالپی ظاهر شده این برق اکرم رفع
 شود فاصله بیت صادق و دیروز
 کامن

کامل و معتبر = طویل ملن خان بیان
 درین مالار امکونت مشبی اختر
 این خبره لای ای دیا بهه ظاهر شد
 سخن و میهوش بیت طبیر عکوشه
 اغلا مخفیست و انصری علم اعلی
 اعراض راجه کر جمهه را بیوب
 پنهانیک و آنچه فردوس اعلی
 شرودم جمع امور ظاهر و شفود
 سوی برآه خضرنک کل ایت لجه
 من عنده ام الکتاب + در این
 جین دسته خاتم اختر بیتا
 نهم ربع جنی باین حسنه بخس
 مطروح عبور تعوده خشناه فتو
 و قهقهه از همار داشت + دله
 اهلی بیخت در میون و مردم

دانشاء الله ایت پیغمبر منبع نژاد
 و از حکم جاز تفاصیل و بسدا ز
 فریاد و اطلع عظام لائله پنهان
 خوده بعد از حضور عازم منجا
 آنها پیش بکمال روح و دینهان متفاہ
 عرش پنهانی هرمنشد : هنای حضور
 به سلطنت خود و عویل العالی فوله
 بدارد و فعلی بالله الموجه ای
 پنهانی و لاضعیت بلایان ایام عصنا
 دل ایک و مانا چیز به ایله و بیک و
 سمعت از فریاد و دل ایمان ایک فی
 حتی الله محبویات و مخصوصیت و
 شاهدنا فارجیت و اشغال قلک
 و خضوعیت و خسوعیت و اهمنزلف
 ایک ایک فی عشق ایله و قده ای
 کیا

كـما سـعـك فـالـلـهـيـنـيـ وـالـحـافـلـاـتـ
 نـاطـفـاـهـاـهـاـ الـأـسـمـ الـأـعـظـمـ وـعـمـاـ
 الـبـالـدـىـ بـقـرـطـاـهـ الـتـيـنـ وـتـلـيـ
 نـفـحـاـلـكـ وـلـلـلـلـيـنـ مـاـسـغـيـمـ
 شـنـوـيـلـ الـأـوـهـامـ قـامـوـفـالـلـوـانـةـ
 رـبـمـاـوـيـبـ الـمـشـعـرـ الـعـظـمـ كـبـرـيـ
 فـيـلـ عـلـىـ أـحـيـانـ غـلـفـالـلـهـ بـنـوـجـ فـلـيـ
 وـبـلـكـ عـبـرـ عـاـوـدـ عـلـىـ لـمـقـلـمـونـ
 الـدـيـعـ عـنـكـواـجـمـ الـأـخـادـ وـمـاـ
 خـاتـمـ عـنـكـمـ فـإـلـامـ لـهـ دـيـنـ الـلـهـ
 كـذـلـكـ اـوـفـدـ مـاـسـرـاجـ الصـفـحـ مـثـلـ
 الـضـلـالـ وـالـحـتـ اـنـ يـخـفـطـوـ فـيـ
 عـنـ الـأـنـيـاجـ لـأـكـوـنـوـ اـسـبـاـ الـأـطـاـءـهـ
 لـقـنـوـ الرـجـنـ وـقـنـدـرـ اـفـعـانـيـنـكـمـ
 الـفـنـونـ الـرـجـمـ خـوـمـاـعـلـ خـدـمـةـ

الْأَرَادَةُ بِهِ لَكُمْ عَلَيْنِ فِي الْمُوْتِ
 فَلَا يَضُعُونَ لَهُ بَصَرَهُ إِلَّا إِنْ
 خَلَدَ فَإِنْ لَرَدَ مَنَانَهُ لِي مُسْكُنٍ
 بِغَابَلَكَمْ كَمَارِيَانَ بِجَوْرِيَّتِ وَجَعِا
 بِبَوْشَنَدَ كَمَالَكَمَالَ مَطْلَعَ وَ
 أَكَادَشَوْنَدَ بِأَنْجَنَهُ كَحَوْجَلَ جَلَالَهُ
 أَرْلَدَهُ زِيمُورَهُ أَكْلَحَصَانِيَّ اخْتَلَهُ
 وَاصَارَ احْتَالَ غَيْرِ جَيْهَهُ غَاضِدَهُ
 لَعْرِيَّجَوْبِينَ وَجَوْبِيَّكَمْ بَعْرَقَتَهُ وَ
 بَشَّارَقَتَ دَبِيلَيَّ لَوْلِيجَهُ مِيقَهُ
 بَاهِدَ دَوْسَانَ بَتْبَاهِهِكَ شَوَّيَانَ
 دَرِبَسَدَهُ عَالَيَ مَسْكُوكَ بَاشْتَنَهُ
 لَذَا بَالِهِ جَمِيعَ بِلَهَالَ وَلَهَلَافَهَهُ
 شَوَّنَهُ كَجَجَعَ عَالَهُ مَلَكَهُ لَسْلَشَهُ
 لَذَا بَاهِدَهُ جَمِيعَ بِلَهَالَ وَلَهَلَافَهُهُ

بِبَهْيَهُ

بسب آن اقبال نمایند و نجیب کن
 : صد هزار جان فلایی عاملین
 رقه: کجا میند نقو سپکه حق را بر
 خود مغلوم فارند و دل سپش:
 علی نایند ای خمکه بسب غرق و
 سخت اهل عالم است باز فضیل
 امده است لکجهای عنایت:
 سرود عده در غلوب اثبات نماید
 و با شمار الطبقه هزار کروه: الامر
 بدل: وهو الفوی الفلاس ذکر
 حباب افراشته عباس عليه فتوه
 از قلم آخضرت مرقوم: این خبره
 للقاء عرش مطلع نور احمد به عرض
 شد: بوانی توح امن من مخصوص
 ایشان از سعادت عنایت فازل:

افتتمالية ان قرآن جائز في درجاته
لأنه يتأثر بـ ويتأثر به ويكتب
وينفع بالجنة والجاء فائز كرم الله
هو لغير مأبة وحال فضيل وحيث
عطفه هو الشاهد السريع أعلم
باعتباـس بـ دخولـات الأطفال بـ حـلـزـونـاتـ
شـخـنـبـ بـ مـالـفـرـيـعـونـ إـلـاـهـ الـمـهـرـ
الـسـيـرـ حـلـاتـ الـتـائـهـ وـلـنـعـ
الـذـءـ فـظـيـهـ بـ الـقـصـرـ وـ عـرـقـ
الـصـبـلـ وـ الـقـوـمـ مـكـاـنـاـيـعـونـ ظـلـ
أـنـطـلـ العـالـمـ اـسـنـ العـرـشـ وـ
أـسـقـىـ عـلـيـهـ مـالـكـ الـهـرـوـنـ وـ
حـكـمـ الـطـوـرـ عـلـىـ النـاسـ كـرـمـ الـلـهـ
فـدـ خـيـرـتـ أـمـ الـكـيـابـ وـ خـادـيـهـ بـنـ
الـأـرـضـ وـ التـمـاءـ بـلـغـ الـنـدـاءـ وـ نـلـعـ
الـكـلـ

الكل إلى المقام الممود من الناس من
أن يحضره عليهم من أغراض ومحض من
حاله بالباب لغيره رب عائلة وصا
يكون محض من شخص بثاني الله
معهذا ظلم ناج به أهل مرات
الآئمة ومكان التكوت فيها
نفترسون بعدنا أكثر أهل العلامة
كذلك يغضن بذلك للآن الأهي
الأفق الأعلى انطوى على حلام النبو
إذا ظهرنا العلم لمعرفات المعلوم فلن
الآن أنون الظفرون وان المعلوم أنه
أنثره علينا في أول الأمر الأمانة
مالك الوجود فلن ياعشر العلامة
شغوا مامتد ثم فاتحة خذار نفع حبر
العلم الأعلى وبشيء الكل بظهوره :

المصلح الذي يوكلهم الله في كل أهل
 ويكون ظالمًا لأصحابي بأعشر
 الصالحين فضادون البيت وغيرهم
 عن الذي وصفه باسم من عنت القول
 فلما شئتموا هو اكتتم ان تبعوا من
 أنا حكم بكتاب مشهود الذي إذا
 طهروا خضرت له كتب العالى كلها
 ان لتصفعوا بالفوض ولانخوضوا من
 الذين كفروا بالقاعد والشهود
 هذا يوم وعدكم به قد حضرت
 وكيف وهذا أمر لعن عهده من
 عنده علم مأكاذب وما يكتبون فليذهب
 بلا الشفاهين فلعلم ما صاح به
 ملأ الأكحل ونماج اهل الفزع من
 صعدت نفرات الجنة العلبا وبن
 هبوا له

عَبْرَتِ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فَلَمْ يَكُنْ كَانَ
 حَتَّى كُمْ لَفَظُهَا أَنْ مِنْ جَيْرِ وَدْ :
 الْأَرَادَةُ فَأَنْوَابُهُ لَا تَنْبُو إِلَّا جَاهَلَ
 مَوْدُودٌ فَلَيَغْلُو إِلَيْكُمْ حَافِلًا
 عَنْهُ فِي هَذَا الْيَوْمِ الَّذِي نَسِيَ اللَّهُ
 الْعَزِيزُ الْوَجُودُ هَذَا يَوْمٌ فِيهِ
 شَتَّى عِنْدَ رَبِّ الْأَرْضِ وَأَخْرَى
 الْوَجْهِ وَفِطْنَةٌ عَنْ دِينِ الْأَمْرِ عَلَى
 الْأَنْسَاتِ الْمُلْكِ وَقَمَالَاتِ الْمُلْكِ
 يَاعْتَاصِ خَمْ عَلَى حَدِيدِهِ الْأَرْكَ :
 بِاسْمِ رَبِّكُمْ مَالَكِ الْقَدْمِ وَفَكِّ
 النَّاسِ بِهَذَا الْأَنْتَلِ الأَنْطَمِ الَّذِي لَا
 تَهْبِرُ إِلَيْهِ فَلَمْ يَلْفِزْ إِلَيْهِمْ
 وَالظُّنُونُ إِلَيْكُمْ إِنْ يَنْعُلُكُمْ عَنْ
 مَالِكِ الْأَسْعَادِ شَوْكَهُ الْأَفْرَادُ

شهادات العملاء كالمجلس الرابع
 على هذا الأمر الصنوم قوله الله تعالى
 باليه ولا ينفع إلا أنا أعلم وأعلمكم
 ما هو لكم وما أردت بما أنت
 لواتهم سلوك المسؤولية بطيئ
 في كل مأمور الله لا إلا أنا الفرد
 الواحد العزيز الحبيس كذلك فحنا
 على مدخلات باب الفضل بمفتاح
 العبد الأعزز به فولاذ العجل بالإله
 بالله الغب والتفيد أشهادات
 شهادات الرحلة لأن عناه الأمور
 الرائدة لغير الحال ولخزانت الغربة
 لروح العاد إلى الوطن الأعلى للناس
 التي جعلت الله مفتاحاً في قلبه
 العنوان بالها المنوجه إلى الوجه خد
 الرحمن

الوحى المفتوح باسم المظلوم ثم افتر
 منه هذا الاتكير الذى يأخذ بذاته
 الأربع فى النزوب ان اخرين كالد
 اجر النساء من على الأقل فى المصحف
 للحرام ان اغتصب نساء كثرب البنت
 المعوره ؟ ان اغتصب النساء ونحوها
 وعذاب فى سبيل اهله طويلى لك بما
 زيفت احوالك بطرد الغبول الخى
 بالمحروم : فوادى كوبابره كلئه اذ
 كل انت الحراك ملادي موجود فى
 باعلى النساء من فى الوجود دنانير
 : سبان اهله عال راجمه وافع
 كدار ابن خضلى اكر خودها صوره م
 نعوره اهله وعايا الابعين ولا يغنى
 مشغول كشناش بلدى العين الله

حاتم مذکور و شرافت کریم فائز و
 بلطفه اقطع مشرف النماء
 خداوند مقام اعلی و ابا اند و
 از سلسله عکویر و دشمن بان
 لکه بو شنید و بنوشانید و تجویب
 وابن عبد بکله هفتاد طلاق شویم
 و در راکویم: هنایا هد الکف بین
 از کجا پس ابد: لله لظهور و مرسله
 و صعشه و فاطره و خالقه و مصلحه
 « ابن فان هم خلعت ایشان تکبر
 و سلام معزوض میلاده: و دعای
 نویشی استدعا بیهقی بان ریتا
 الرجیع علی حکیمیتی و مادر
 حضرتکم فجناب محترم خصم الیه
 همراهی سنه النبل خلاصه باصفه
 ریتا

رب الرحمن ورب الْمَعْاصِرِ به لِئَلَّا
 المارِفُونْ ظُلِمُوا كُلَّهُ وَكُلُّهُ
 بِرَحْمَةِ رَبِّي الَّذِي يَهْبِطُ حَلَّ
 كِتَابَ مِنْ قَوْمٍ شَهِدَ اللَّهُ لِأَلْهَامِ
 إِلَّا أَنَّ الْمُهَمَّينَ نَعُومُ فِي دُنْيَا الْأَكْثَرِ
 وَأَطْهِرُهُنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَرَسَلُ الرَّسُولِ
 يُبَشِّرُونَ الصَّادِقَ بِغُرْبَى الظَّهُورِ الْمُؤْمِنِ
 بِعَطْلِهِمْ مَا كَانُ مَدْكُورًا بِلَا سَبَانِ
 الْأَبْيَاءِ وَصَطْوَرًا فِي كُتُبِ الْقَدَرِ
 الْعَالَمِينَ إِذَا ظَهَرَ الْأَمْرُ وَزُونَ
 الْإِبَابُ وَاسْتَقْرَرَ هَبَكُلُ الْقَوْمِ
 عَلَى الْعَرْشِ فَامْنَأَ النَّاسُ عَلَى الْأَعْمَامِ
 إِلَّا مَنْ حَفِظَهُمْ بِالْأَمْدَارِ صَلَّى اللَّهُ
 فَوْقَ فَلَدُورٍ بِالْمَحْرُومِ إِذَا سَمِعَ مَا
 يَنْهَاكُلُونَ مِنَ الظَّلَمِ مِنْ شَطَرِ الْأَخْرَى

ويدركك شعراً يأخذ منه عزف النساء
 إن ربكم هو العليم الحكيم طوفٌ
 لوجه فقهه إلى الأفق الأعلى ولرجل
 سلك سبل الله العزير العرش الذي
 سمعنا بذلك لذا وجدت عزفه
 فبصري من شطرنجي كان المقام إليه
 فرقاه بليوار وجه هيل ديسول الله
 وختار النبي أنساً صاحباً ذكرك
 من قبله وذكر ذلك في كتاب مالطعن
 به الأفريقي الكبير طوفٌ ملوك
 الملوكي وأشيع ما أمر به من شفاعة
 مالك الوردي أنه من أعلى الملائكة
 في كلامه العظيم وبخدمات جباراته
 الأوهام عن قدر تلك مصلحة إلى
 شفاعة فتحى بذلك الرحمن الرحيم

الله

أَنَّهُ بِنَصْرِنِي ثَأَرَ بِلَطَانِ مَرْعَثَ
 وَهَذِي الْمَفْلِبُ الْمَرْطَلَهُ
 هَذَا يَوْمٌ فِيهِ ظَهَرَ مَا لَمْ يُهَرِّفْ
 إِذْ الْأَرْضُ تَشَهُدُ بِذَلِكَ مِنْ بَطْرِ
 بَلْقَى فَكَيْشَانَ إِذْ لَا إِلَهَ إِلَّا إِنَّا
 لِلَّهِ الْعَظِيمِ إِنَّا إِذَا فَرَتْ بِكَيْشَانَ
 دَوْجَدَ شَعْرَتْ بِهِانِ سَمْبَجِينَ :
 رَبَّتْ شَمَائِلَهُ وَهَذِهِ الْفَضْلُ الْوَقِيُّ
 مَا وَلَتْ عَنِ الْأَبْرَاعِ شَهِيدٌ بِذَلِكَ
 بِذَلِكَ كَعَالِيَّ مَنْصُوتُهُ تَكَلَّعَتْ
 بَصِيرَةُ لِلْأَخْرَنِ مِنْ خَيْرٍ فَلَمْ يَحْلِ مَا
 عَلَيْهِ فَسَبِيلَهُ لِأَمْضِيَ أَعْزَى
 الْمُسْتَنِيَّ بِكَلَّذِكَ نَارَ لَفِي الْبَيْانِ
 سَبَرَةُ كَرْبَلَةِ الْمَغْنَثِيِّ الْمَرْبِيِّ
 اسْتَهْمَنَ هَذِهِ نَهَادِيَّهُ وَرَجَاهُ

أخي وفضل آخر من أقبل إليه
 فقرب إلى ساحة قدره واستئثر
 الماء الذي كان يجاذبها هواء هنا
 الحق المنع انتقامته أينما يحيط
 الله كأن هرج في أرجواني ثنياً
 وأهلت متعلشو ندى واستندا
 تمام عزك وisan بذلك نال حق له
 الفضل على الله في كل الأحوال وهو
 الفضل في إذل الأذى وإن شئت
 تحيط ذكر تنفس معلم عليهم
 بما خواله فربوده بوردن بدد طلاق
 أهلاس كان الله ولديك معه من شئ
 واحد بعد واحد عرض شلة
 شخص من هريلك از ساعه فتنى إز
 بالنجمة كغرب دابولون هذا ينكش

جنة

فَلَشَدَ إِبْرَاهِيمَ وَعَانَقَ رَاحِلَةَ
 وَسَانَدَ وَطَافَ بِرَايْتُهُ طَلْوَبٌ
 كَثَانَدَ غَالَ عَظِيمَ لِحَانَهُ وَجَلَهُ
 كَبِيرَةَ وَاحْاطَتْ خَضِيلَهُ وَخَلَاسِيلَهُ
 يَمِيَّ المَرْفَدَ مِنْ أَفْيَ سَحَادَةَ كَكَوَهُ
 الْمُظَبَّطَ بَاسِلَمَ بِذَكْرِكَ الْكَرِيمَ +
 مِنْ شَطَرِ الْجَنِّ خَالِصَ الْوَحْيَ لِتَجَعَّ
 صَرِيرَ غَنِيَ الْأَعْيُلَى وَعَدْرَ طَبَرَ الطَّاءَ
 عَلَى اغْصَانِ سَدَرَ الْمَهْبَيِّ إِنَّهُ لَا
 إِلَّا إِنَّ الْعَلِمَ الْجَنِّ طَوْرَاقَبَ
 اِنْجَزَبَ بِإِلَاتِنَّهَ وَلَوْحَهُ تَوْجَهَ
 إِلَهَ وَلَلَّانَ نَظَرَ بِكَبَّةَ الْبَدْعَ
 لِإِنْتَنَرَلَ الْمَعْلَى، وَكَبِيرَاتِمَ إِنَّ
 انْتَنَرَلَ مِنْ بَدَرَكَ فِي هَذَا الْجَنِّ
 الْعَظِيمَ غَلَانَهُ غَلَهُرَ بَلْقَى وَغَافَ

على الأمر بسلطان ما مخنته شؤنات
 الأوهام ولا يحيطه حجرات العصبة
 كمن عالم منع عن فضلاته ورحمته
 فكم من أئمَّةٍ هاجروا لهذا الحقائق المثير
 إن اشتراكه يماني عرقلت مطلع الأمر و
 شرف الوجه وعصمك غير شفاعة
 الذين كفروا به عباده القوم + أن
 استقم على حجت الله وارفع على شأن
 بيدك ملوك الوجود واعزف الآلة
 في هذا الباب الذي اسْتَشْرِبَ بالملأ
 الأعلى وأصل العرشين على مقام كرسيه
 + دهلاً مازلَ مُنْ سَقِيَ بغيرها أبو
 السفين يحيى المعلم الفلكم بالبالوعي
 ذكرت ترتدة متلهمون مذكورة وبيان
 بيان رحبي بنو موطبه ابن سعدان
 كمهما

كستارك آن ناهين احصانه
 ونخواهد شد ونخوين ونجهه
 إن لا إل في خط الرؤال لا إله و
 شريف هر جكبي زاحصا بشغب
 وهر قوي خادمه زادلات و
 خديده زاده ونجهت مخابده
 براسني وانصاف جمهار كرج يحيى
 عالي بطران انصاف حربن ميشهند
 انقرفان اسم احطم ومالات خدم
 شحروم بکشند اين مظلوم بکان
 اهل ظهون بغير ملائم برازنه حكم
 غيره حضرت رسول وعاصم انباء
 ربع ماصواه فداه وعنه نقضه زلف
 ثابت كدد مدين منوالات برادران
 همام نوراند برق كاذبي كمشهد

بعضی بجهنون و عذابی سامن دلیلی
 عذبی جمع اینه ذکر شد آسود
 و مایه عباد شسته اند و دانسته
 آن وجود مبارک کز شده درینها
 رفع نمک غایت سبب چه بود
 که من علی الارض برانکارش هنام عور
 وارد شد و مظاهر امر لعلی اینه که
 هر صاحب انسانی کریث و فوجه
 نمود سبب وقت اعراض مده خرس
 و فریخ علای آن زمان پیدا ند که
 حتی ریاست ایشان را از ایالات مع
 پنهاند الاقصر غلال میت
 امید هست که اینه کاب در ماضی
 نمکر تا پد و بعد از طعم نمیم لعله
 و بزند شک و بسیار بزوده پیش
 کاربری

كَانَ مُظْلِمٌ يَهُ مُكَوِّدٌ وَالْأَقْدَةُ
 مُسْجَدٌ لَا يَقْعُدُ الْأَغْرِضُ وَلَا يَسْعُهُ
 الْأَيْمَانُ خَلُونَ وَأَهْمَامُ عَلَى رَأْيِ
 جَلْفَنِ حَذَارٍ وَفَضْلٌ مِنْ بَحْرِ جَلْ
 جَلْلَةٌ مُؤْخَدٌ حَمَّا كَدْ شَاهِدٌ بَارِي عَرْفَتْ
 بِرِي بَحْبَثٌ بَكْشَادٌ وَلَدَانِيَارِي وَجَدْ
 بَعْدَنَّ أَشَّتْ لَزَاحِرِي وَنَفْرِيَادِي إِنَّهُ
 بَغْولُ الْحَقِّ بِمَجْدِي الْأَنْسَى إِنْهُ
 الْكَبِيرُ ؟ وَهَذَا مَأْرُولٌ لَهَا بَشَحْشَبَ
 نَصْرَافَهُ نَسْمَى الْمَهْمَنْ عَلَى الْأَمْرَاءِ
 بِالْأَصْرَافَهُ بِذَكْرِكَشْمُولُ الْوَرَفَادُ
 كَانَ مُسْجِنًا فِي هَذَا الْمَخَامِ الْبَعْدَ
 وَبِرَشْرَكَ بِخَضْرَائِهِ وَرَحْمَرَهُ إِنَّهُ
 مَاعِنَ إِنَّهُ الْأَمْهُو بِنَفْلَهُ أَبْشَأَهُ وَ
 بِكَمْهُ مَابِرِيدُ إِنَّهُ شَدِيَّا شَحْشَبَهُ

180

علیه ان فاز بفداء الله العزیز
 و موصي بالاستدامة على هذا الأمر
 الاخر مدحوله ما يبغى الفضل الله
 على المطر الهاـ، على اهل الهاـ
 التي فازوا بذلك في الجليل اضـ
 ابن خادم فان از حـت وعـابـت
 مقصود عـالـين ابـدوـاتـ كـه
 بدـعـابـشـ كـلـواـخـلـ عـاـيدـ وـاـزـ
 جـمـ سـفـلـ بـجـتـ عـلـاـكـلـهـ ؛ـ اللهـ
 لاـيجـيـهـ منـ خـلـ وـلاـجـزـبـ خـلـهـ
 منـ اـمـرـ بـعـلـيـ بالـفـضـلـ وـيـمـنـعـ بالـحـصـمةـ
 وـهـوـ الـفـضـلـ الـأـمـرـ الـرـبـدـ دـائـرـ كـهـ
 دـوـرـةـ مـلـاـجـيلـ عـلـيـهـ حـاءـ قـاهـ اـزـ
 وـجـيـنـ اـصـلـ باـسـرـ فـوـمـ دـاشـبـ اـرـ فـيـاـهـ
 لـيـثـانـ بـرـ فـاهـ اـلـيـانـ الـمـعـاـدـعـاـ

و بندل آن عن عرض شد؛ اینکیا ن عا
 از مظیر علم الهی و مصادر امریک
 دف الصیفه مدام لاپرور و لا
 بندگ در باره ایشان ظاهر و نازل
 ؟ فله بدلک و غالی بنام کوچک
 پامنده باعوق از جو بسطیم ترا
 مفید خرمابد برهان حابن د
 خدمت امریش بیشانه که اکن اهل
 عالم بر اعراض هیام نایابند ناده
 برعکس اینکه باشد امریش
 رفع الله در بیمه ارض مقتسه
 بندامنابد و غوراهه از افق ای
 شرف و عرف فیض منصور د
 نهاد و حی در درود مع ذلك؛
 عباد دهضلال خود باقی و برقان

تجمل

جمله فان از کوش هر فان دهن
 بسته : دلخواهی مفرز له فمعتبری +
 و بحکم و میان اهل امکان را باشی
 افعی هدایت غافل : ناس خاقدن
 سین لارم بر خدمت امریحی نیست
 نما تخدم عالی شوی و مبارجش
 من علاشون انجیوب اتفاق کردی +
 اگرچه کشف بعضی از اسرار شده
 و آن کثیر ای اند عدم این میزد
 میگوین : چرا اگر اسلام بیوم الله در
 مطامع انسان موضعه مطیعت شد
 از نسیم ابره ظاهر شود جمع نیاس دا
 طلاق معاف ممکان و مهابکون
 مشاهد غافل : ناس همی باشند اور
 سلطانی مغافل نیام خواهد شد

عزيزات بالاعزى كبرى احرى فاصروا
 بالخلائق رحيماته واعمال طيبة حيث
 ما حلّ في زوارى فرسبيكم وفده فما
 وال الله من يوجه فل ياملا الأرض
 اباكم ان تعلمكم كتب العالى عنكم
 ليؤمّن الشعوب التي تردد من سوء
 الفضائل لدى الحق علام العروى
 فلذلك لا ينفعكم ماعند الآباء التي
 لم يحسن ثم اتيوا بهم يوم يومه ببعضه
 ثم خذلهم خذلتك بأمركم من فـ
 مرضته زمام الملح عربا بعشره
 العلة طرقها فنوبكم علىكم يحيطون
 صرخ الفضائل وخفيف سداده
 النهاية لعاصي العالم العروى هناء يوم
 لانتكم كفـ العالى ولا انتهى لهم
 دعوه

دعوها عن هذا الكون جاء ما عند الله
 رب مكان وما يكُون : أنا نصبه
 والذين آتُوا ما أَنفَقُوا الْحَسَنَى
 هُنَّ الْأَوَّلُونَ مِمَّا لَطَّافُوا
 الْأَمْمَةَ الْأَمْمَةُ إِلَيْهِ عَالَمُ الْجَوَادُ
 كُلُّكُل ماج بجرسان وهاج :
 عَرَفَ هَانِبِيَ اللَّهِ اذْارِيَتْ وَجَدَ
 نَمْ فَغَلَ اشْهَدَتْ فَكَلَّذِيْلَهُ
 الْأَنْقَاعَ الْمَرَاقَهَ وَجَلَّيَ الْبَلَاقَهَ
 حَبَّ اَنَّهُ فَخَطَرَ الْتَّمَاهَ وَعَالَكَ :
 الْأَمْمَاءَ الْمَانَ فَكَلَّتْ الْحَسَنَى
 لِهَاهَ الْأَمْمَاءَ سَلَكَتْ الْأَمْمَاءَ الْأَعْظَمَ
 الَّذِي مَهُ سَعْرَوْنَ مَكْوَبَتْ الْأَنْجَهَ
 مَلَنَ الْأَعْيَنَىْشَ قَاعِدَتْ دَلَانَعَنَهَ
 قَاعِدَتْ دَلَانَعَنَهَ خَافِدَتْ دَلَانَعَنَهَ

لاماتك واصباتك اى وقت
 شفلاً لك ومتلها جيل انت
 بان مولده على الاستاذ علوها
 الامر الذي يدرك اقام الاجمل لك
 لا الالات المخلع المتنقل العند
 الحريم انت انشاء الله مؤيد +
 شوند عوايجه ان كان عظيم بان
 مأمور شفلاً لك وبايكوس عناب
 يياشامت آن ابدي بهكه از منع ظاهر
 باز تاشهد للجنبه اگر ادانه
 این الام فتحت بفره وان خوش
 قیصر و خوب ماند مجید ججز
 دلخوش و مسروق و مشغول بـ
 حرف انت این ای خاک عربه بکند
 واصله خاکل باشد انت اماده
 بـ

باید جمیع دوستان هست برخواست
 که کنند اول کل بکال فضایی و
 نزیه و اعضا و مشورت فیام
 شاید اینجاست سبب هر زیبی هستند
 کنند اول باصلاح آن نفعی کنند
 . فبعد بریح و درجهان و حکت
 خدمت مشغول کنند اصلاح
 امور ایشان و حال هر خواهشند
 و امثال این بیان مترکز از ایشان
 خدمت اسخاء اشان خدمه از پشم
 و خوبی از بزرگ هوسکه فیام تا
 بر لیخمه که سبب این قاع امر و داشت
 اهل علام است و فاعلیتیه نفس
 این قاع نفس را حداست و گنی
 نامر جا هل از این قدره غلطی از ایشان

أنت بـ طيز عبد دعاكم كـ مـ لـ مـ
الـ اـ شـ إـ لـ جـ هـ بـ يـ هـ دـ اـ نـ لـ زـ غـ اـ زـ شـ وـ زـ
رـ اـ يـ كـ دـ رـ دـ اـ لـ اـ لـ حـ ضـ رـ سـ لـ قـ
الـ لـ دـ اـ لـ دـ رـ يـ عـ بـ اـ سـ اـ وـ اـ مـ دـ اـ مـ مـ رـ مـ حـ
دـ اـ شـ بـ دـ اـ مـ دـ اـ عـ شـ عـ مـ رـ شـ دـ هـ دـ
مـ اـ نـ فـ قـ بـ دـ اـ لـ اـ لـ حـ ضـ رـ يـ اـ لـ يـ طـ
هـ اـ بـ دـ اـ لـ دـ اـ فـ تـ بـ يـ جـ بـ يـ جـ بـ يـ جـ
وـ خـ اـ لـ دـ اـ بـ يـ دـ اـ سـ اـ لـ دـ مـ دـ مـ دـ
اـ مـ عـ وـ دـ بـ كـ دـ دـ مـ اـ رـ مـ حـ طـ قـ اـ وـ جـ بـ اـ
صـ اـ دـ خـ لـ هـ هـ اـ قـ مـ اـ سـ اـ مـ اـ شـ كـ اـ مـ اـ لـ
عـ اـ بـ دـ هـ بـ يـ هـ دـ اـ زـ دـ اـ لـ اـ عـ رـ مـ حـ
اـ كـ اـ خـ حـ قـ دـ اـ لـ دـ اـ بـ دـ اـ لـ اـ يـ اـ بـ دـ
بـ يـ هـ دـ عـ دـ لـ دـ فـ اـ دـ شـ وـ دـ اـ تـ كـ بـ
سـ هـ دـ اـ لـ دـ اـ مـ اـ مـ عـ لـ اـ هـ اـ فـ شـ رـ هـ
مـ اـ فـ دـ اـ دـ

三

ایشان بخطه رقص و فرام رنگه از
 او را فی علی ماجیه الله درین خی
 اینقدر بشرط اصحابی مالک سما
 ناؤ غریب و دل نایبید حاضر
 طاشم طویلها پیش از یعنی اجلیها
 من سمهه صدایی های بیرونی به ذکرها
 جو آدمیها و بکت طارقی الائمه
 بیشترها بپول ماظهور من عندها
 و فلامر الغصی مان بیک لائمه
 قدر فی عالم من معاد مثیه
 موعدها و غله کافی ای را کتو
 زخرا و شرط طلاق کل هاله من هعلم
 بقیانی بیرونی ای هابش
 عایشه عوالی غلب و شیوه درمنور عنده
 باعجوب خودی مشاهده نمائید

خواز غوب جه مقدر هیجوب اس هن
اک هیجوب اصبر و کنوز عالم و عالم
انداز خند الله بان دکر خانو دشید
خیل طامن و بطران طول و اثر بینه
از مطلع بیان رعن خاهم ارض که هیچ
بدلام هنک و مکلوون مقطع دنوده
ارجات بیل هید تکبیر وسلام بان
فیضه رساید علیها بآه و قیامه
بیاء و قیاء و هندا مانویل هن
من سماه عبارت دنیا الفغمون الکریمه
بیعی الناظر المشهود باعده فی
علیک بهائی ان افرادی عائزکن لک
من القلم الاطی اند دکر و بیش رو
خانه هم رست کی میلاده المیهن
النیوم ان شکری دشتی بدل بدل
الصلیم

العنابيد وغولن لكت الحسين الله الوجوه
و مملات القبور والشهداء بما
لهم خصيتهم على قبور مطهور غولن
نوري و مملات لهم راجحه ظاهر
الاعمال ما العلائق في عالمي فـ
سخافاته وارضت انت افت المعلم
الاخرين ائمتي حوى حل جلال الدين
مُوكب هرمابد بـ ليتم نعمات ربنا
از او منفيه بل على مروي والبوـ^س
معاذل است ماصد هـ زعـل بل
لـ تـعـرـيـةـهـ منـ هـاـ الـ حـربـ وـ دـمـ
جهـنـ عـلـ غـرـ بـ جـرـ : وـ فـقـ اـ زـ اـ قـ اـ دـ
لـ اـ عـلـ عـلـ بـ اـ سـكـلـ عـلـ اـ نـ اـ عـلـ هـلـ
جـلـ وـ عـزـ يـاهـيـ حـاضـرـ عـنـ اـ يـاتـ حـقـ
عـلـ فـيـ دـاجـسـونـ غـورـ بـ شـانـكـهـ :

ذکر شیخین مبلغه باید نقوص مبلغه
 اگاه خود الیم جوون آناب خلوی
 شرف امت و جیوانواری و حله عالم
 لحاظه غیره لا اکنی لاعمال
 لا اپنه سر شله و مشود رهو
 استارکم امریز و شادیم
 دشمنیم اکرانه خیر و نایمه
 دلهم جو درسته و آنای قتل
 شرف و کن حمال مثالمه مبنی
 کن اغلال شیعه عیاقی و مسنا که
 دان استهاری ش مدلیم حق جمله
 رسد و هیله حر صلیم و دیج
 اپنه از اول امر نا حال خلود شد
 دیبول خودهم لا اکل از از کله لکه
 ران خدام نقوص مطنه مسنبه
 نسبته

راض شمرسته بوده حال از احوال
 بعضی ملود فله و میروده مکر
 از سخه خون جل عجله بند و کلمه
 حفظ شاهد چنانچه غوره ناید
 حاضر بحباب علی هلبه هباق و
 هابق بوضی بالد جمیع معهستان
 آن ارض را من تکه دارد و دیگر یعنیم
 آنکه هباق شاهد از عذای خصم
 درجیع شاهد و بجز غلک جویند
 و شاهد لپه سب ضرکشیه از
 علی ذلک نفس شد؛ علی هباق
 ظاهر و مقدس کرد؛ التهیه مکر
 و هو الفصال العلام اینکه مکر
 این بیانات از لسان متزلی ایات چگو
 و بعضی از اوقات اینکه عبدالوارد

دفعاً قد حاد يكروه وحزنها
 شاهد مخدود كلامه الكلام ابن
 مدن لأحد مفهود وحزن جمال عذب
 معلم واضح لست كمحاجة بوده
 وهمت لخيانة يذكر نذاره أمرك
 اعتلا طيبة درستان التي مناوي
 امر يك بن عبد ازاب قبل درالله
 التي مكرت نازل شابد نفع جفت
 وسب منه كرده ولا والله لخفي
 عن العلاج چندی هبل بمحضي از
 نهوض بمحب ظاهر شکایت آغاز
 شوهد بعذلك أرساحت افلاس
 جواب ناوله نه فرموند ماري بسي
 الکتف وصبرى سوت الجهل المثلث
 ولكن بهم آلت خواص لات ماجهلا

برهان

بريان و سرور آخر غائب الذئب
 ينبع عذابه ؛ واستدلل بغير ذاته
 على ما يجب دعوه في منهم عما
 يضرهم فجدهم الـ ما ينتجهم ؛ انه
 هو المندى بهم من العلوق الفوء
 حسب الامر بحاجة ارض صاد ؛
 عليهم جحاد الله والزعلاني تكير
 وبما يكيل اشلاء القصبهون اتفاف
 متوى واشد ويرحلت المرفأ ثم
 قال زور وداد قل اشراف غائب و
 ظاهر شود جميع في الجبل برضائي
 حتى يدركه الله بان حنك غائب
 وبين عامل شونك ابن اسد بـ
 رسكا و هر دهينا واغاث هرث
 وليليابي تحالا لـ الحنـ لـ الحـ اـ لـ

اش آنچه خواهد نیزه ایکه در داد
 حسب اذای بر ای ای ای ای ای ای
 سرینوم داشتند که ایان در ساخت آن
 بوده و بخواهای مخفی چند داشت
 ؟ طبیعته خوبی بایم مکلوی جان ندا
 میرزا احمد علیه السلام ای ای ای ای ای
 سکن ش ای ای ای ای ای ای ای ای ای
 ه علیه مکلو ای ای ای ای ای ای ای ای
 ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای
 دل آن مذکوره و ای ای ای ای ای ای
 ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای
 ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای
 مخسوس هر یک لوم ای ای ای ای ای
 شد ای
 ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای
 چه که سه چنگ میرزا داشته باشد

(زیر)

این قیام کلید خد هر آنچه نسبت
 العالمی چون اینکله از ایار میتوان
 انسان اکثراً ذکر نشد ولا این عهد
 فلایل از خدمت کرده ملت ایشان را
 غایب نموده و پیش از اینکه در باره
 ترقی اهل حجاب میرزا حسین و سید
 علیهمما به امام افلاطون و علامه شمر زاده
 فرمودند سبب حب خد و اهل
 سرای عصمت جمع بیکال هر چون
 مشهود با خالق و دوسران احتمال خفت
 هم مدن کور خداوند جانی همینها
 از اصحاب این ذات نظریت نکو شد
 و انشاء ایله خود این جذبهم
 عرض مخابد لخیر طکه از ضعف
 و سکنه حمله آنکه ذکر صوره خود

جناب حاجي بير زاجر هاراني عليه
 بساعاته مزوده در ساخته
 از پسر عرض شد: ابن کمالات عالیت
 حضر فضلا و جانب مخصوص اینها
 ناول: خواهر جمله روز دیگر و
 غریشانه هوای آخرالمیمین چیز
 برکت المطعون من مهاده اهلی
 الی کی جعل ادله مطالعه لعل خود را
 العمل بذکر شد: ذکر فاعل بمحرب
 الصالحة من ربیه طویل است و
 لعمودی و توجیل و لوعده
 ف الریقی الأعلی والمذاام الکی الشد
 آنکه اینک ایلی غایبه المسوحه و
 الائی الائی ایلی از قمع حبیت سلیمان
 الشیخی یعنی الأرض والسماء و کل

ما

ووجه در عالم وابنکه در صعود
 سریع سریع آن ایجاد ایجاد طله
 من کل بشهاء لهاه سرفوج داشتند
 چنانچه غیر از طرف حد با حضرت
 اسما الله زینت علیه من کل جهاد اهلاء
 ذکر ایشان وهم جنین بعضی مطالب
 از شان اهل ایشان علیها امام اله :
 ساخت اذکر ایشان را مال داشتند و
 حواب پنهانی فاند لارمال شد
 و ذکر ایشانم خود آنچه بمارک نزول
 لامکو و لامکو کل الاحوال الهماء
 المشرقا الريح من افق علیه زریبا
 علاحضریم و علی من معاشریم لامکو
 والآلات عرضی مشود بعلوی
 لفظ ایشان مذکور است شخصیت

منبع

مرفع مروج حباب ذیچ علیه اخوه
 و سحر بحده از صاحب میث نانه و
 ابن سفید ارسال نشد؛ و بنایمیرا
 بنان آنام ارسال کنن «شاهد بحال»
 افغانستان کو مؤود؛ فعابینی و چهارم
 ضیام غایمک؛ خدمت هر رضی در حسن
 اندس مذکور و مظہور؛ و توبندر
 شه اربعه مرفع ذیچ علیه اخوه
 و تعلق آنام پسرات اشغال و این چهارم
 شدند لازم در مصلحت اندس مذکور
 بوده و عست بخلاف ایناع غایل
 من آن خویخت تغییر نمود بشهد برگ
 من عشنه کتاب میعنی لارماعات؛
 ایشان در هر جمل شمع و انشاء الله
 بپسورد و این خافن از حقی جمل جلا لم

أَمْدَأْشَانِ رَاطِبْ مَفَادِيْ تَجِيْب
 هَلَّا بَهْرَيْلَانِ اِبْشَانِ رَاحِقَتْ نَاهِنِ
 ؛ اَوْلَى عِرَاسَتْ لَرِيَاجْ مَشَابِيْ رَجِيْعِيْ
 دَكِلَسَتْ عَيْنِ دَكِلَخِيْرَهْ خَنِيجِهِ
 بِهِكِمْ هَلِيْهَا جَاهَادَهْ جَهَلَ كَعْ بَاهِنِ
 عَبِلَعَكِوبِ اِرْسَالِ دَاشِشَهْ وَاهِنِ
 عَبِلَفَطِرِيْلَاقِلَاتِ فَهَمَارِيْلَاهِيلِ
 حَوَابِ اِرْسَالِ دَاشِشَتِ نَاهِيْلَورِكَهِ
 مَشُونِيْكِهِ جَيْدَهْ سَحَرِيْلَاهْ شَهِشِهِ
 يَهِهِ اِرْسَالِ دَاشِشَتِ كَاهِيْهِ بَيْتِهِ
 ؛ وَهَمِيْهِنِ حَوَابِ مَكُوكِيْهِ جَيْهِ
 اِنَا شَمِيدِكِيْهِ جَعَطِلِهِ بَهَدَاهِهِ ؛
 بَحَضِرَتِ لَهِجَودِ عَلِيَهِ عَيَاوَاهِتِ
 الْأَلْجِيِهِ اِرْسَالِ دَاشِشَتِ اِنِ قَاهِيْهِ
 هَوِيشِهِ اِرْسَالِ دَاشِشَتِ اِنِ كَاهِيْهِ

لِفِيْهِ

از افراط فلام در هجیج اعیان بیان شد
 و دیگر حق لایام الله عامل باشند
 از اطراف خبر رسید که جان باید
 با ازمه اتفاق فی الکتاب عالم است خدا
 و شخصوس شلیخ و کلی المخل نمود
 طویله و غیبیه دهر پنجه عما
 لرده ماهه علیتیا به - التهدید مینها
 و اغرت غرضش - و افرید بیاد
 غایب - و مدرصه و مجان بکار آید
 دیگر دوستان ای ارض را مخورد
 تکیر و مسلم عرض نموده بجانب
 علی باشاخان علیه محمد امیر شاه
 دهد - چه که در شاهنشان رسید
 نیوی از لایام کشته شد و پنهان
 فلام نشست بر دند در بستان و

بـشـرـوـمـ حـضـرـتـ مـفـصـودـ رـمـجـ دـنـ
 الـأـهـمـيـتـ لـذـعـرـهـ الـخـاـشـرـ كـثـ
 دـقـاقـقـ شـدـ، وـجـنـابـ حـبـيـ غـلـامـ
 عـلـىـ مـسـافـرـ عـلـيـهـ هـلـكـهـ رـاعـضـ
 فـرـمـودـهـ فـيـهـ وـدـنـدـ أـكـرـجـنـابـ يـاشـاـ
 عـلـيـهـ يـصـفـرـ دـبـدـيـ أـوـاجـاتـ
 دـهـ يـقـولـ لـهـمـ إـسـالـ دـائـشـهـ نـهـيـاـ
 لـهـ وـهـبـتـ لـهـ اـنـشـاءـ لـهـ مـشـعـلـ
 يـاشـنـدـ يـشـأـنـكـدـ عـشـبـشـانـ خـارـ
 دـهـوـبـ يـاشـدـ اـنـ فـانـ اـرـجـعـ جـرـبـ
 بـهـطـلـيدـ اوـلـيـاـ وـاصـفـيـاـ مـوـيـدـ خـهـابـ
 بـهـرـقـانـ مـاـنـدـرـقـمـ چـهـ کـمـ مـطـلـعـ شـنـدـ
 سـبـلـ عـالـمـ فـاـحـدـ بـرـاحـطـاـ وـنـاـمـيـتـشـ
 يـاشـدـ وـدـقـشـنـ اـنـزـاـ طـارـيـکـيـ اـخـتـ
 بـهـبـلـ اـنـ جـدـهـنـاـمـاـتـ جـدـبـدـ اـكـهـ

مـخـرـجـ

فرسن اسبي مذکور الواح بدعة
 بنعمة نازل هم بخط ابن مازن كهد
 مكتوب ثبت شهادتهم بخط معاشر
 عفرات ظهرت لهم الاخير يدعى د
 زافن ويكوون في الراب قدوة والقنا
 في الحقيقة صاحبات الريح ذو
 المقامين وذو اللوحين وذو الالام
 شهادته ببيان ان نقول بكل جوازها
 واركان ذلك الامر بافضل الشرف
 وذلك العناية بايقاع صدور العطائب
 لغير ما يشاء من افق عناية ربنا
 سالك الانعام على حضرتكم وعلى
 من معكم وعلى اولياء الله واجيائهم
 خاتمهم في ١٣ شهر صفر ستة
 عرض يذكر الله اهتماماً بذلك خصوصاً

وخشیع و فنا و شیقی و ذکر و شنا
 و تکبیر غصیور حضرت غصین
 اعظمین افعین ارغصین ریحی و
 ارفع الملین لزاب نلزوم هم
 القدا اطهار و فرش بود مرآه بعد
 مرآه معروض دندنه هم بدل کریحصی
 کار سازیم لطف و صفات حلول است
 انگویوب راذکل هرم موده اند آنچه داد
 این فنام ابن ع عبد معربی خواره نافخر
 بیویه و خواهد بود

جیهان اند سرگام متن و بی

د هنگاه تا دلکت هسته هزار کار سرگردان
 بلطفه است زیر خدمت خوبی دیدم
 فتن دام من غنیمه از خود رفته
 بسیار بخت احمد احمد ماده از خود خواهد
 همان خبر خود بگات تندیز از خود
 خوبین دنادان عالیه ام امیں من غنیمه
 گوون خود خون داده شد از خود فرستاد
 من همچنان خدمت امیں ذمہ داشتم
 این چنیده سرگم بست پیش بخت هم
 شدت بود خدمت ایک سبب بخت هم
 دخن دیدار ای ای خود خود دلخواه دلخواه
 خیف نیزه ای ای خود خود دام ساخته میگان

و زاد افضل سون ایشان و نواس مکرت آتی
 بگست بر خاطر انتقای دلخیس و دلخیسین ایشان
 خوشبخته باست و دلخیس باید همراه خذل
 سلطانی هوان طردیم دلتان افکرم
 پیش از آن که عی خشته باشند و این طردیم سمعن شائی
 این طردیم است باید خاص خود را این خشته باشند
 بیندرگاه بدلیل بدلکه همان خبر در داشتند از دلم
 شد آنرا این ناره نهاده بیست که خوشبخته و مکران
 رشتر خاید در بکر صربه باید زاید اتف فیلاند باید اعدا
 باشند و با آن سرمه ایشان سرمه ایشانه و دلخیس
 رسبده من بر خشته حیاب ایام و ده ایام بشه
 نه بوصاب دلک سلطنت ایل و دلخیس خوار و خواری
 خیش و خیز باید خشته ایشان خیش و خیز شده و
 خار نایق و ده ایشان و دلخیس باید خیز

درین یکند فریب بخود و مهده
 پیش از بیان خواهد شد که این دو بخش از خلاصه
 در کام ملک شنیده اند که این دو بخش از خلاصه
 در بیرونی و این دو بخش از خلاصه اند که این دو بخش از خلاصه
 ملک خود را درین دو بخش از خلاصه اند که این دو بخش از خلاصه
 اند که این دو بخش از خلاصه اند که این دو بخش از خلاصه
 اند که این دو بخش از خلاصه اند که این دو بخش از خلاصه
 اند که این دو بخش از خلاصه اند که این دو بخش از خلاصه
 اند که این دو بخش از خلاصه اند که این دو بخش از خلاصه

پیش

در پان را در آن مخواه سخنی خواه
 و خوبی از این داده نمایی خواسته
 مخصوصاً فناز خود را
 همانی قریب بخواه و حسنه که مخواهی داشت بعد از این
 نزد علیک از این شیوه شرط ماهیت این مطلع شد
 من اند داشت این میگذرد از این خوش و دام بخواسته
 و زیاد بخواسته میخواسته پس از این مخصوص دیر کرد
 بخواسته از این ترتیب بخواسته
 و خود را نشسته دوچیانه قدر بخواسته
 داده بخواسته مخصوص است خود را که درین داده بخواسته
 و همانکه باصره است خود را نمیخواسته این مخصوص است
 و مخصوصه بخواسته خود را بخواسته بخواسته
 نداش بر این داشته باشند و مخصوصه بخواسته بخواسته
 نهاده بخواسته باشند اذل شده و غلوان نیست

۱۸۷
صاحب بیکری بدهشت چکارانی همچوای
نگرانی این نظر خاصه در می خواهد باقی روشی که
بعد آبادت با حراثت از همان تغیراتیان مانع می شود
ترفت و هر دوست بحراثت و هر دوست بآبادت
و مطری و بیانات فردیات اکثر میان این دو گزینه ای
در نفعه است چنانچه بکوت و بدبخت هر دوی
حصار هر از عورت و این دوی از هر دوی شفعت ایجاد
بدرفت اینکه و بآنکه بخاست مانع این ابتدا نباشد
نمی خواهد اینکه و هر دوی بآنکه بخاست مانع این ابتدا
نگرفت اینکه این دوی از هر دوی بآنکه بخاست مانع این ابتدا
آنکه این دوی از هر دوی بآنکه بخاست مانع این ابتدا

ک

اس پاکیں کسی سچ میں و بخوبیں و اپنے فی
 رجت سب سکریم میں میرے خلائق
 بتاب مختار خدا فریاد میں خواہ دل خوبی
 میرے اخیں اور نواسی میں اپنی ایشیں لاص
 ایمان بیٹھنے کے جانکاری میں میرے بیان
 رہنمای خدا فریاد بیس ایک آنکھ دیکھ دیکھ
 بیٹھنے کے خدا فریاد دل خوات دل خفت
 دل خفت کو خدا فریاد دل خفت دل خفت
 دل خفت دل خفت دل خفت دل خفت دل خفت
 سیدہ بنت و محبیں خدا فریاد دل خفت
 دل خفت دل خفت دل خفت دل خفت دل خفت
 دل خفت دل خفت دل خفت دل خفت دل خفت
 دل خفت دل خفت دل خفت دل خفت دل خفت

هر ایشان را دلخشم نشسته ام و تیجاواد خواست
 بخشنید که فرزانه ای هم غیر مرد مبتکم
 اگر من مرد ننمایم هم این را میگویم نمایند
 امریم نایب مروع و خنیکه ام و سب از شل
 همچو عده بی خصوصیات داریم اند همین که
 هر زیسته از این مبتکم برآید و داشتند
 در ذات داشت و اگر خاتمه متفاوت باشد اوت
 متفق همیشان و هم ایغزان ایشان تا خر و گیری
 قدر کریت که بود خوب از بس که ایندند صفت
 که امداد بخشت که از خود که هم خود هم خود
 بزراید از این متأمدو آدم که بعید آدم ایشان خواهد
 بیش خداست همان و بسیاری دیگر خود را بخواهند
 فضای ایشان مخفی که ایشان را که این خود است

بخار

۱۸۹

بر از پسر خو سخن داشت که از این کار برگزید
نه خود مدخل گذاشت بل و بابت همان سر اتفاقاً می‌خواست
بسباب دولت نایاریش را داشت اما بگوییت می‌گردید
نه نور جو در آنکه نایاریش می‌گردید بسیک نیست
نه مانندین پادشاهی است که شاهزاده این پیغمبر خواهد
بیرون از اینکه از این می‌گذرد از این می‌گذرد
نه مانند اینکه از پسر خو سخن داشت نه از این
بر از کارهای این کار برگزید و می‌خواست اینکه
در بیرون از این سر اتفاق اتفاق نماید و می‌خواست
پس از اینکه از پسر خو سخن داشت می‌خواست اینکه
نه از اینکه از پسر خو سخن داشت می‌خواست اینکه

میگویند بیهوده نخواهد بود
 اینکه از این همه ایشان اینها نباشد و اینها
 بگویید اینها نیستند مخصوصاً همکنون اینها نباشند
 اینها را خواهند میگفتند اینها نباشند اینها نباشند

زیم دو پدر و سه ادیپ داشدم، شاهزاده بچشم و صاحب
کتاب خانه بگفت: یوسف نعمت‌الله در حضرت میرزا رضا
باشد و هر چند که از این کارها اقبال نداشته باشد اما
جهت اینکه از این اتفاقات ایام زیارتی خود را فراموش ن
نماید و خود را بسیار مغضوب و بخوبی خواهد نظر گذاشت
و اینکه از این اتفاقات ایام زیارتی خود را فراموش ننماید
و اینکه از این اتفاقات ایام زیارتی خود را فراموش ننماید

ای تکه فلای جال احمدی بالین
 فک دعوی حمدی ای خضری پند
 شخوبات جای بشران کمابد
 و هبدهی ز طبی درون که بدان
 ساقی بزم الهد و دریان ناطو بزم
 لحال مطابق و اینزان بخوبی و مه
 ذی اللشمه از ۴۹ هجری و مود
 قبل از طلوع آناب در باب خضر
 شیخی هر ز و قاب حاضر شام بک
 از طائفین حول از عرش عطیت
 تاند و یهان مکنوم من درست
 هنک البازل با بن معنقد بدله
 فرمود که کی راه خواهم و مایخی
 بصلاح اثاث از صائم بکی را که
 پیافت این فان مشرف و حسول

ارقدتْ شبَلْ عِيُودْ وَيَحْلَبْ فَوَادْ
 وَرَفِعْ وَدَادْ كَشُودْ نَاجِهِمْ لَاهْ
 حَفِيْهِ خَلَّا كَبِيرْ . بِسِيمْ زَنْ شَدْ
 ظَلَامْ حَطَرْ وَغَبَرْ فَرِبْ الْعَنْ وَ
 مَعَطَرْ الْثَامْ مِنْ الْبَدَوَالْ لَخَنْ أَمْ
 لَلَّوْدَتْ مَنْوَدْ صَبَارْ أَنَامْ بَعْرَشْ
 عَطَبْ غَزِيزْ عَلَّاهَانْ عَرِيقْ بَافْ
 جَانْهَفَالْ إِيْهَلْ خَوَالْ عَلَاهَ
 الْأَنْدَعَرْ رَوْشْ حَصَاحْ بَالْهَا نَا
 شَوَهْ أَرَادْ بَجَالْ كَاصَابْ كَوَاهَهْ
 عَنْبَكَشَهْ هَعَدَابْ بَاهَلَكْ
 عَيْزْ وَنَادِيْ بَعَجْ فَدَسْ دَارَشْ
 مَعَرَضْ كَيْ خَلَقْ لَهَنْ كَاهْ
 دَدَعَهَلْ خَوَشَهَنْ زَارَبَابْ طَهْ
 جَهَشَبَلْ هَهَيْ حَدَ سَبَهَهَنْ
 وَفَلَاهْ

وذلک جان بختیاری احلى بهماع
 کوچی بک ات متن اسخان باری
 جانب چلار مرفوع و بتراجال
 ملوع واقله ماتفقه مد لان المخذل
 نفقل عواسمہ الاکبر الاکرم +
 که در مکنوبت اد چه مر رفع و بود +
 هر ریض داشتم در عرضی مکنوب
 اسخان اخر جانب خان محبیون داد
 از جمال مخصوص دستک نموده
 و در حاشیه مر رفع داشته اند که
 امر فخر رسید که از مقایع خود
 یا من صفت توجه عنوانه الله اذ
 ایشم تغیر لة و تطلق جا لوسعه
 لیکن ایسیع من حلائقه بیان میکند
 الائمه الی مشهد النساء باری

كمال عنایت را در باره اینسان مید
 فرمودند و آنچه شجاعه ایون
 بعضی آن خود من جلال در پرسید
 چون در فضای هر چیز نوران
 کاملاً این مهارت خود را حلقه است
 سفرشام علوفه آن مخصوص را
 میدیارد طلعت خبار دعی
 لأممه العذا إلى اللہ رب الآخرة و
 الأربع اصال غوچم فهم سوچن
 عرض خود که معروف چارند که
 اذ او ایل صفت ثانی الامر بخوا
 لطف دکم ملاحظه فرمایند که
 بعضی مطالب دارند که جوابش
 موقوف باشند ازان مداری
 میگذشت اینهاست دو زمانه ایش
 هر دو

هزاران ذرهی عصر و ریوی شاه
 بجهی و خنث عصران بخضی طا
 نصر اوز علام بنشادهای
 فخر بر دفع و اینکه خنای ملای
 کیم چهفت امرشد آن کیم یکانی
 کر غلی اخیر شاه محل ناشیانی
 از همین اعلیٰ محل کیم زواره
 ذاتداش ناخنام هر او از روی جایش
 بالغ تمام از همانجا جایی بتوحص
 شلم ثانیهوش خدیس سلطان
 فلم پرده چون و اپس شدان
 عربش محمد سعیدم اب لحل ذاتداش
 شند کیم زیاره کیم یکین
 جان بر قدر است جای عیله ما
 علی اخیر است نهیه ساخت

شد از بیان حق که نهاد ناب
 ذکر نداشت بل و لدی وجه
 سلسله کرده بدم همان مکنوب دا
 دوین اسبعين مذاهه تو دم
 چه عرض غایم از مشهوس الطاف
 و مذاهی که در عین آن مخصوص شد
 شفاعة که مذاهای این اشیائی
 خود هم بذلت مفتاح که این
 ذبل جیان غری و مصلحتی شد
 که کار جسدی از بمحض فتح خود
 اذ اخذت بد الخفی و اذ اخونی
 من ستر جعل النبی اول مانعین
 به لسان اللدم که لبان بیله
 دند که بیشین خیجه غروره اند و
 الحبیب حقیقت را بد اینجا بشارع
 بخواهی

بنوبيں سیف شہادت ام آنے و
 رحلات و خلوات شہادت ام اوش
 نشاد و نہشود و جیری چرخون
 مشتبه تکرید و مخواهد کردید
 عذابت الہی شدایہ رسید ان لمحہ
 بفضل مولاک اللہ فیض خفتات
 قلوب لدی الحبوب مٹھوڈ اسپت
 از جمل جملہ ام میٹ غاشید نا
 جمیع لحنا و شد افعوجو و احمد عما
 کہ ذوق ہمین بودن پڑاوار
 آیام اور نیویہ و بیت چون
 کرام بام مقام متینی شد مرسم
 ذر مویقہ چون چند ظایح لئے
 عرق عظیمت میں مانگ خند
 ایسا رفع من الور نہ کار و مولہ مول

الورى ورب العرش والباقي جن
 مراجعته تهود وبلام كله يكل الله
 طلع من عيشه العظيم ما شئت
 هذا القلم الرقى وسكننا أهدا
 الكلم الکريم بما ثاره سرمه
 كد بابان دره طوابچه بیویوی و
 این خلیل رحیمه بعرش خانه
 ولاد فرمودند و بلا غایب بالقصص
 برادران شمع الفوس و عشره توخت
 حمال القلم فخاطي لهذا العدم
 كسبويي بابان قيلون شفاف في
 شد و آن هو شخص بين كه بذریعه
 عامل خبرند و هیجانان بنان
 بکه از عقوله که منشیین و مبارز
 حمامی کلیده کوی مثله هوش

بهره

بسوار لاري الوجه مبتول الشفاف افتاد
 وله لغير انتقامه فما في حواشى
 فتعذر غرمه مولى كدما يشان بقويسن
 هر جه مكتوب ارشها بالخوارزمي حوى
 فرسانه شفاف كدمعكموب كدر
 جوابش ارسال خداه دخاعهماريا
 بشود الان عن عاصم حضور طايك
 وما يعلن مكانهيب شهادا صفاتي سيد
 چمکه بعشق از یوسفها زمان داشت
 قدح از چنان فرموده اذ که داشته باشد
 بعثات دهن مطیعن بالشند واللبا
 ناطلی شتو شریا شده بلا آخری
 مهرس المظلوم الاخير هن بشغون
 قایم چنانه امری العظام وکل عده کیا
 اون حسنه علایی ای محظی این
 چیزی فخر میوه ای کو ای من و می
 هم چالیش شودم که شکایه ای میگیری
 چشم و مکن ای تیجه همین یهاده

ملهم مشود كه محسن خايت در
 چه درجهن باشند و اشراف است
 شخص افع و بالاطفال جن ملاحظه و
 نظر بیوقت چاره بست ابن معاجم
 بسیار اسلامی درست ما همچنین کوچه
 آقمه لآجلون مستندند و حضید
 رفع افعه و ادعه همچو که عور قرآن طلب
 بجهه بجهه بجهه بجهه بجهه بجهه بجهه
 باغفت چون کوش هم داشتند و بد
 که میان کلات ناخذند او ریت ای
 لا زندگی همچو مایل از بیرون
 بار و عرض تکیه بخواص شهاده
 خدعت مخدود غصب اعده و خضر
 غصن آگه و غصبت اغزون و
 غافلن بگذر معجزه خشم کاره کسر
 سکبات و خدابات لا افراحت از ب
 و مبارکه تایین میارعا ذاکر شنید
 و ملک و الشام من مالک الائمه مدیر
 قدری میلا جبک مجاہد تکمیل العالیین

بِنْمَ مُصْدِرِيَّةِ

خداوندِ قیامتِ بُشیرتِ ایلیان
 هرستِ بیکارِ آتشِ آب و سخنِ کلیانی ایلان
 بگسی بیشتره قرآن خود را در شعری خود
 سخنِ خود بخواهند میخواهند با گوشِ چشم
 آگهیان خارجِ خود را در شعری خود
 خود را بخواهند میخواهند با گوشِ چشم
 هرستِ سخن از میان خود است و در باده از خود
 بیانِ بخواهند میخواهند با گوشِ چشم
 مقدمه بخواهند میخواهند با گوشِ چشم
 امداده بخواهند میخواهند با گوشِ چشم
 لغتِ سخن از میان خود است از این طرف

خوش باشند و گل آنهاست ای خوش باشند
 بورب بکان راه کاری بکاره از خوبی اینهاست
 داشتند مادر بدبودن مادران از نکره از خوبی
 سرگردانی از خوبی از خوبی از خوبی از خوبی
 خوبی از خوبی از خوبی از خوبی از خوبی از خوبی
 خوبی از خوبی از خوبی از خوبی از خوبی
 از خوبی از خوبی از خوبی از خوبی از خوبی
 خوبی از خوبی از خوبی از خوبی از خوبی
 خوبی از خوبی از خوبی از خوبی از خوبی
 خوبی از خوبی از خوبی از خوبی از خوبی

خلیل و سرف نهاد که مکرت بین خواره ایشان
 دید و درین کتاب که نهاد شدم از مردم خود و همچنان
 در خبر خوش که اینی بود از افراد ایشان عالی است
 میخواهم این بات پیده نمایند از این است و درین کتاب
 خوانند و هر کسان خارج از شیرازی بگشتن منطقه خارج از شهر
 بگشت این دستور که خصوصیه خاص نداشت و
 بجز از خود و قوی میخواهد و عالم این خلق میخواهد و میخواست
 آن ایشان علیکم خوب باشید و این ایشان خود را خوب نمایند
 خود ایشان را ایشان را بگشتن این خلق میخواهند
 اگر چنان است که این ایشان را بگشتن این خلق
 ایشان را بگشتن ایشان را بگشتن ایشان را بگشتن
 ایشان را بگشتن ایشان را بگشتن ایشان را بگشتن

مکتبہ ملی

卷之三

بند منع مردم است که نیز با تکمیل کتاب لذت گیرند
 اما از استدلال ممنوعه مبنی بر جایزیت آن مخفیانه
 بجزءی مفهوم داشت. اینست که جزو فهم نیز
 درین قرآن از این امر شیوه خود را که اندیشه محدود است و
 خفت داده است. اما درین معنی خوب است که مخفیانه فواید این
 مخفی در عقاید پیغمبر ایمان را مخصوص است. این اندیشه همچنان
 در آن قرآن مخفیانه ایشان همچنانی مخفی و محدود است
 و مخصوص ایشان است. این اندیشه همچنانی مخفی و محدود است
 اما این اندیشه ایشان همچنانی مخفی و محدود است که اندیشه هم
 مخصوص اندیشه ایشان است. این اندیشه همچنانی مخفی و محدود است
 و این اندیشه ایشان است. این اندیشه همچنانی مخفی و محدود است
 ایشان ایشان است. این اندیشه همچنانی مخفی و محدود است

از بیکب تیر داره ای از بیکت آن داره متفاوت
 کل بیکن ای ای زی خواهد تهدید می خواهد پایه شده
 سند، گاهی خوش بین و میخون در سر برگی کشیده
 چیزی نداشت و خود را نمی خواسته بادست هاست
 در گزنه ای ای خود را می خواسته باشد ای شکرکله خود
 خود بی خد و خدا ای ای خود را بسیار داشت
 خود خدا نداشت و خود را بسیار داشت و خود را نداشت
 هاست بی ای ای خود را ای ای خدا نداشت و خود را نداشت
 سند ای ای خود را بسیار داشت و خود را نداشت
 و خود را نداشت و خود را بسیار داشت
 ای خود را نداشت و خود را بسیار داشت
 ای خود را نداشت و خود را بسیار داشت

بسیار بکر نه بگوست جو در حق خشنه
 میزد این هم خوب و بد کند و بگویی خوب و بد
 بخوبی دنگی کند و بخوبی بخوبی خوب و بد
 سکان چده احمد کوست و بخوبی خود را که خوب و بد
 اند خوب و بد خود را افراطی بخوبی خود
 گشت و بخوبی خود را اند خوبی خود بخوبی خود
 خوب و بد خود را بخوبی خود را اند خوب و بد
 خادم خود را خوب و بد خود را اند خوب و بد
 و بخوبی خود را خوب و بد خود را اند خوب و بد
 خود را خوب و بد خود را اند خوب و بد
 خود را خوب و بد خود را اند خوب و بد

در فن تکنیک و مهندسی
 در تئوری مکانیک ایشناست تکنیک و بنای محض
 هاشمی از این تئوری مکانیک ایشناست تکنیک و بنای محض
 داشت و اینکه بسیار بزرگ از این تئوری مکانیک
 نوشت و این در مطالعه این تئوری باشد که در اینجا
 بشکر از تئوری و دلیل از این راه معرفت نداشت
 از آن پس از این تئوری مکانیک ایشناست تکنیک و بنای
 که افسوس باشد از این تئوری مکانیک ایشناست تکنیک و بنای
 کردی تکنیک و بنای محض و بنای محض و بنای محض
 داشت و این ایشناست تکنیک و بنای محض ایشناست
 ایشناست تکنیک و بنای محض ایشناست تکنیک و بنای محض
 داشت و این ایشناست تکنیک و بنای محض ایشناست

دسته دسته ایشناست

برگ عالی است زندگانی که

لذتکش اسرار کشیده بخوازد و فن دین را کشیده بدمش
 بسته هم خسته شد و بسیار می خورد و می خشم و می خدعا
 آنرا بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی
 منشی بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی
 برف بادی بسیار بادی بسیار بادی بسیار بادی بسیار
 آن را بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی
 بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی بخواهی
 اشی خوش صوره داشت و دلنش بگفتند چون
 تردد در بختی که از این زندگی بیرون نمی خودد
 پاشندگان خود را شایستگی از پیش از این زندگی
 خود بین خود و بین این زندگی از پیش از این زندگی

حکایت خوش و میخ و نشانه
 هست که پروردیدند از شاهزاده کمال امیر و شاهزاده
 درود مسخر و راه را تو من نکردند و دینه را بخواهند
 افسوس و بخواهند عصا کاری و عذیزی دین از بگیرند
 خوب بخشنده دیده است. از اینها سخنی که از خواست
 در زمان امپراتوری سلیمانی باشد از این خوش و میخ
 بگذرد و خوب است و خوب است که هر چند بدانند
 از اینها نیز سخنی داشته باشند و از این خوش و میخ کنم
 از اینها نیز خوش و میخ است از اینها که اینها
 با اینها نیز میخ و خوش است که اینها از اینها نیز
 سخنی داشته باشند و از اینها نیز میخ است
 از اینها نیز میخ است از اینها نیز میخ است

پنجه و نیزه

انت، پنجه و نیزه بسته بگیرب دندان نیزه خش
 و باقی مرد مخصوص اولی ایجاد نیزه بسته نیزه کمال
 هفت کجاست زنیمه ذات شفاف بین زبان
 صورتی بچشم خود را بسته بدهی خود را بدهی
 ای ای خواره و پنجه نیزه ای ای خواره و پنجه
 دست خود را فشرد، بندانه و آفون بین قبه و قوه
 و کل ای ای سه سنتیه مردی ای کمال بچشم
 خواره و پنجه ای ای کمال بخال خوده من آن خواره
 و ای ای ای کمال، ای ای کمال بکمال بعده است
 بند خواره و پنجه ای ای ای خواره و پنجه ای ای
 فتح بکماله با کسی ای بفتح، ای خواره و پنجه

ای پیش بگشت می خدم سنت نهاد شد و راه گرفت
 دلخواه خود را پس از این دستورات بگشاید
 پس از مردمانه کنون از درود و مصیت خود برخیره شد
 و نیز از خود برآمد این می خواست تا می خواست
 امید و آینده خود را با خود می خواست و مصالح خود
 شرکت نمی کرد این می خواست بخدمت ایمان
 و صلح و عدالت بکار بگیرد می خواست که خود را زاده
 در خود داشته باشد و خود را بخدمت ایمان
 او لذت فرستاد و در این دستورات بگشاید
 و افتد می گفت این می خواست این دو هم را
 بخواهد شدند و می خواست این دو هم را
 می خواهد شدند و می خواست این دو هم را

لوره توزگانست که هر چند قیاده و به اینکه نزد
بیشتره بایدی دن بزرگ است و بخوبی کار خود را
نمایند و همان میتوانند تصور این اتفاق را در میان خود داشته باشند
و این پوچه است که جو دیگران و قدری بزرگ باشد اینکه
آنکه آنها نشسته باشند چنانچه بزرگ و بسیار بخوبی
دانسته را از آنکه بزرگ است که اگر قدری که شنیده باشند

پنجه خوارند

باگردانه بیشتره باید خود را این اتفاق را در میان
بگزید و بجای اینکه حالت خود را بگزید باید اینکه
نهاد بیشتره باشند و در اینجا بزرگ دست و بخوبی بخواهند
و بخوبی بگذین در اینجا همچنان که اینکه دست و بخوبی بخواهند
و بخوبی دست از آنکه در فرقان بیفداست

خارق نظر و مهربانی خود را من اخراج آنها را کرد
 لای اندیشه هم شر عویض آن داری همان را با صفت که
 تو سی و گزین، مهربانی خود را میگفت آن را خود
 جسته و داشت بدیگزین، از این بفرجه است
 بفرجه ای خدمت من در حوض و بفرجه خود را با برخورد
 ام را آن را بگزین، این فخر بخوبی خود را با این
 جیغ خود را خود کنیم ای ایشان، و دعا بر این خدمت
 و خدمت ای ایشان داشت این خدمت ای ایشان خود را مخصوص
 خود بفرجه ای ایشان خدمت خود را با خود خود را
 قدر این بگزینید که ای ایشان کنیم ای ایشان
 و ای ایشان بتوانید ای ایشان کنیم ای ایشان
 با ای ایشان ای ایشان خدمت

دَنْهَرَ كَلْمَةِ دَرْكَمَةِ

خَارِجَةِ دَرْكَمَةِ دَرْكَمَةِ دَرْكَمَةِ دَرْكَمَةِ
 دَرْكَمَةِ دَرْكَمَةِ دَرْكَمَةِ دَرْكَمَةِ دَرْكَمَةِ

بَلْمَهْرَكَمَةِ

آن بطریقی که نهاده
 درینی باست اند پیو خود خود را میگزیند
 هنر نهاده خود را هم نهاده خود نگذارد و دم
 این خود را خود نهاده خود نهاده خود را خود
 بخواهد اما این خود را خود نهاده خود را خود
 خواهد بخواهد خود را خود نهاده خود را خود
 خواهد بخواهد خود را خود نهاده خود را خود
 خواهد بخواهد خود را خود نهاده خود را خود
 خواهد بخواهد خود را خود نهاده خود را خود
 خواهد بخواهد خود را خود نهاده خود را خود
 خواهد بخواهد خود را خود نهاده خود را خود

لشکر کیزی خوبی داشت بگویید
خالیه خیر و کشتزار و مده لشکر کیز

بخدمت امیر اکرم و فتح عرب و سپاهی
بخدمت امیر اکرم و فتح عرب و سپاهی

مِنْهُ مَشْرُقٌ لَّمْ يَرِدْ

مِنْهُ مَغْرِبٌ لَّمْ يَرِدْ
 وَمِنْهُ مَشْرُقٌ لَّمْ يَرِدْ
 وَمِنْهُ مَغْرِبٌ لَّمْ يَرِدْ
 مِنْهُ مَشْرُقٌ لَّمْ يَرِدْ
 وَمِنْهُ مَغْرِبٌ لَّمْ يَرِدْ